1968-69

DEVAMATHA COLLEGE
KURAVILANGAD

MAGAZINE 1969

Deva Matha College
Magazine
Kuravilangad

Published by
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
M. A., M. Ed., Ph. L., L. D.
PRINCIPAL

Chief Editor:
Prof. Alexis Thomas

vol. v
1969

PRINTED AT
THE JANATHA PRESS, KURAVILANGAD

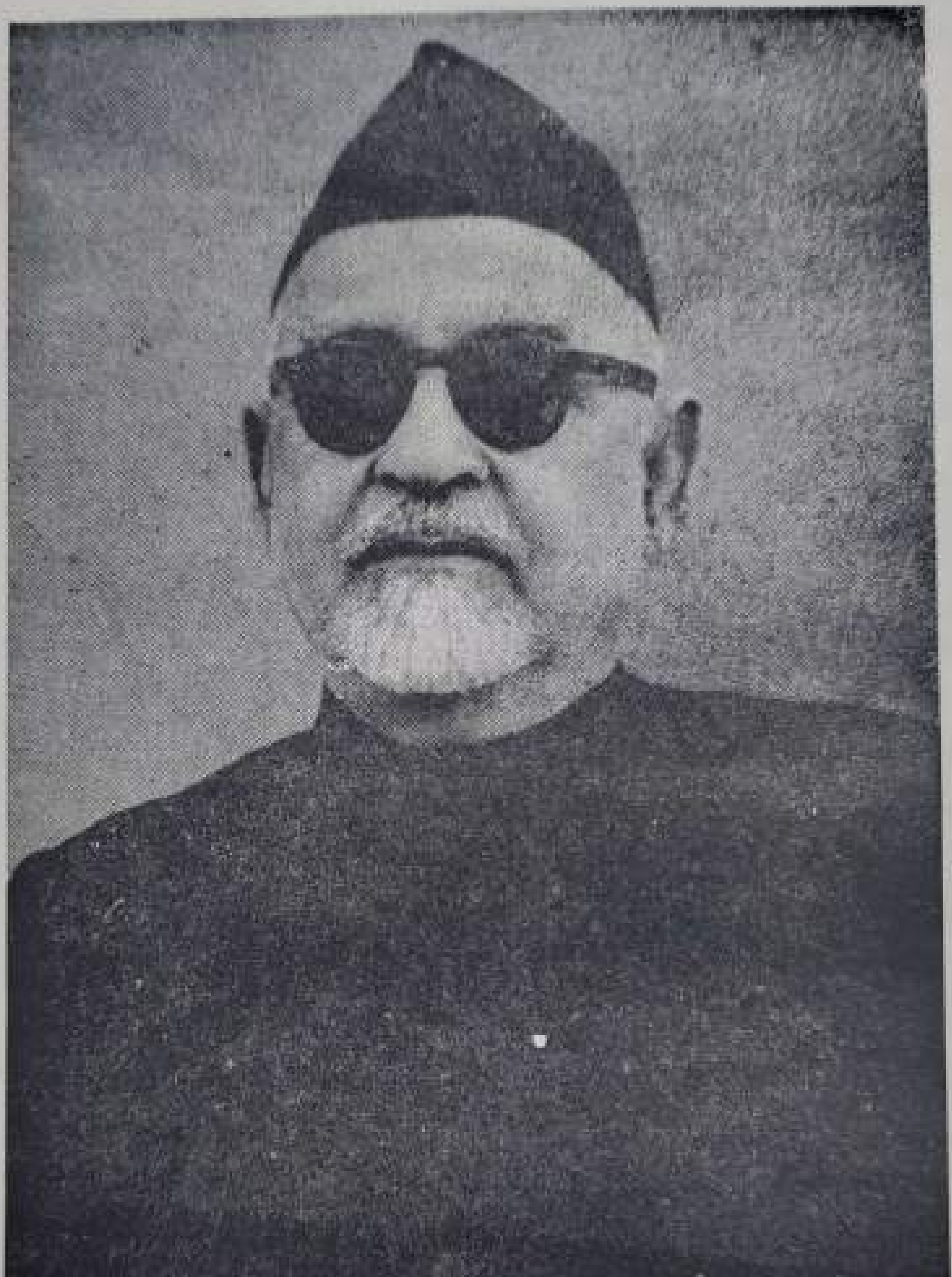

DR. ZAKIR HUSSAIN
(THE LATE PRESIDENT OF INDIA)

Bharat is My Home

"I can only assure you that I enter this office in a spirit of prayerful humility and total dedication. I have just taken the oath of loyalty to the Constitution of India. It is the constitution of a comparitively new State which its free citizens have for the first time in their history given to themselves. It is the young State of an ancient people who, through the long millennia and through the co-operation of diverse ethnic elements, have striven to realize timeless, absolute values in their own peculiar way. I pledge myself to the service of those values. For though some concrete realization of a value may become inadequate with the change of circumstances, the value remains eternally valid and presses for newer and fresher realization. The past is not dead and static, it is alive and dynamic and is involved in determining the quality of our present and the prospects of our future. In his own inimitable way Tagore has said:

"I have felt your muffled steps in my blood,
Everlasting Past.
I have seen your hushed countenance
in the heart of the garrulous day.
You have come to write the unfinished stories
of our fathers in unseen script
in the pages of our destiny;
You lead back to life the unremembered
days for the shaping of new images"

The process of its constant renewal is, indeed the process of the growth of national culture and national character. It is the business of education, as I see it, to minister to this constant renewal and I may be forgiven the presumption that my choice to this high office has mainly, if not entirely, been made on account of my long association with the education of my people. I maintain that education is a prime instrument of national purpose and that the quality of its education is inescapably involved in the quality of the nation.

I, therefore, pledge myself to the totality of our past culture from wheresoever it may have come and by whomsoever it may have been contributed. The whole of Bharat is my Home and its people are my family. The people have chosen to make me the Head of this family for a certain time. It shall be my earnest endeavour to seek to make this Home strong and beautiful, a worthy Home for a great people engaged in the fascinating tasks of building up a just and prosperous and graceful life. The situation demands of us work, work and more work, silent and sincere work, solid and steady reconstruction of the whole material and cultural life of our people".

(Excerpts from Dr. Zakir Husain's broadcast to the nation May 13, 1967)

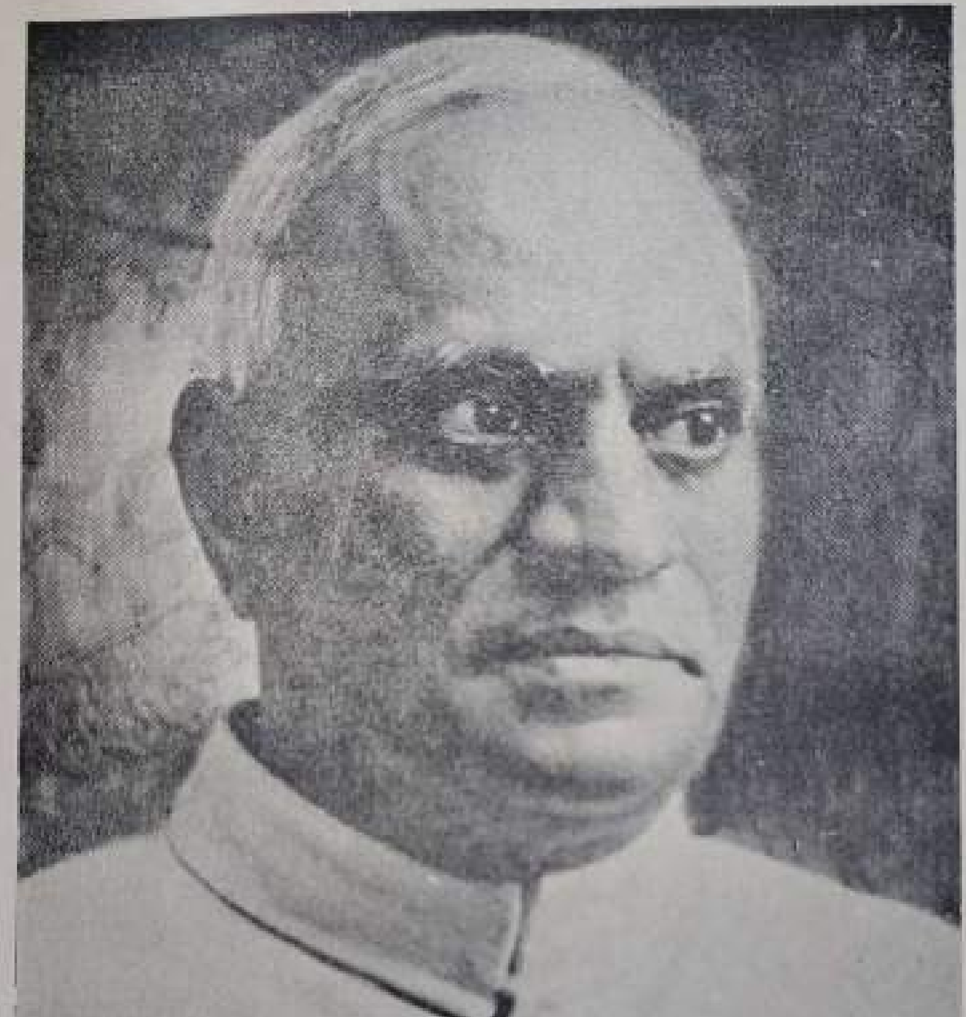

SRI V. V. GIRI

(ACTING PRESIDENT)

His Eminence Joseph Cardinal Parecattil

H. E. Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayaiil
PATRON

Table Des Matieres

	Page
Editorial Notes	
Principal's Annual Report	iii

English Section

Yet The Sun Shone On (Poem)	1
Sir Isaac Newton	2
Farewell (Poem)	5
Science And War	7
The Grave (Poem)	9
Keatsian Ode	10
Past And Present (Poem)	13
Indian Democracy on Trial	14
My First Zoology Practical	18
The Man Who Moved The Earth	20
Just Hear This Prattle	22
Welcome	25
List of Prize-Winners	29

Malayalam Section

വിദ്യാർത്ഥികൾ ചെയ്യേണ്ടതു് എന്തു്	1
മിത്രങ്ങൾ (ചെറുകഥ)	3
വിദ്യാർത്ഥികളും സാമൂഹ്യസേവനവും	9
ചിന്ത (കവിത)	13
വഴിയമ്പലം (ചെറുകഥ)	14
ഗാന്ധിജി സംസാരിക്കുന്നു	17
പേട്ടയിൽ ഒരു ക്യാമ്പ് (ഹാസ്യ കവിത)	23
എന്റെ വീണയെ കണ്ടോ? (ചെറുകഥ)	25
മഹാകവി വള്ളത്തോൾ	29

ശവകുടീരത്തിൽ (കവിത) . . . 33
അളിയാ അവളാ പെണ്ണ് (വിനോദഭാവന) . . . 36
ശാസ്ത്രീയ രംഗവും അദ്ധ്യയന മാദ്ധ്യമവും . . . 42
പ്രഭാതം (കവിത) . . . 45
മണവാട്ടി (ചെറുകഥ) . . . 46
രണ്ടു ഗാനങ്ങൾ (കവിത) . . . 49
ചളുപ്പുനിലം (ചെറുകഥ) . . . 50
സാമൂഹ്യസംഘടനകളുടെ ആവശ്യകത . . . 54
ഐ. ആർ. എയ്റ്റ് (കവിത) . . . 57
എന്റെ അരങ്ങേറ്റം (വിനോദം) . . . 58
വിദ്യാർത്ഥികളും സാമ്പത്തിക ഭദ്രതയും . . . 63
ഭാരതാംബിക (കവിത) . . . 66
എന്റെ കണി (വിനോദം) . . . 67
നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം . . . 70
വസന്തം (കവിത) . . . 73
മഹാന്മാർ സംസാരിക്കുന്നു . . . 74
ഞെട്ടറ്റ മലരുകൾ (കവിത) . . . 75

Hindi Section

Apani Aur Se
Varthaman Vainjanic Avishkarom Se Hani-labh . . . 1
Vidyarthiyom me Anusasanheenatha . . . 3
Siksha ka Madhyam . . . 4
Bharat kee Videsh Neethi . . . 6
Cinema . . . 8
Gudiya . . . 10
Vidyarthi ke Karthavye . . . 11
Thulasidas . . . 13
Aparadhi . . . 15
Avo jara Hams lo . . . 17

* * * * * * * *

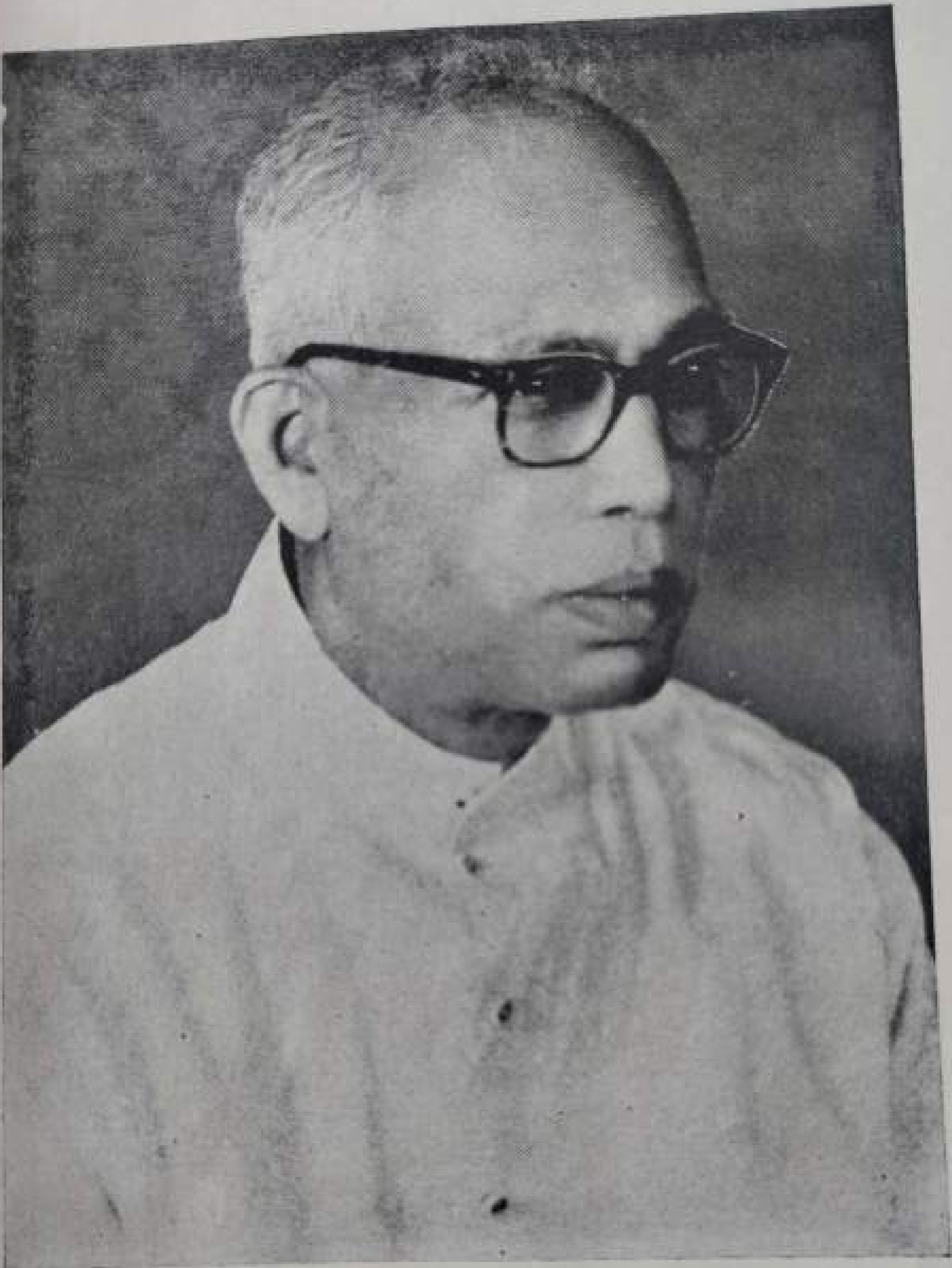

Very Rev. Fr. Paul Alappatt
(Founder and Manager)

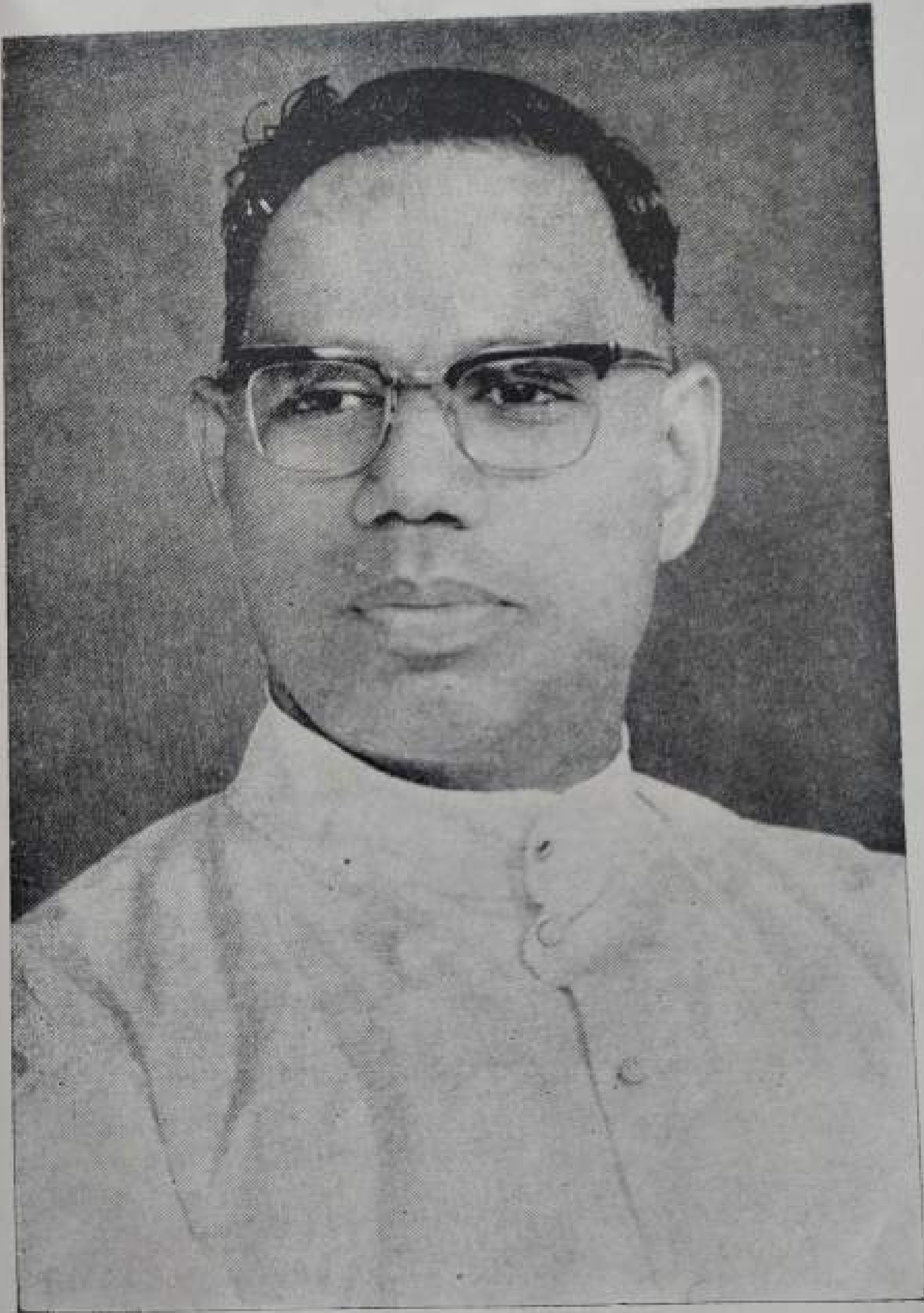

Rev. Fr. Joseph T. Thannipara M. A., M. Ed., Ph. L., L. D.
Principal

Editorial Notes

The present issue of this magazine has a special significance. This is the first issue published after the up-grading of the College in August 1968.

Last year we had announced the good news in advance. This year we proudly report it as a reality. Deva Matha College, Kuravilangad has been ranked as a First Grade College. And it was formally inaugurated by H. E. the Bishop of the Diocese of Palai amidst the pomposities of celebrations befitting the historic occasion. All honour to those whose efforts have contributed to this phenomenal achievement!!

The up-grading of the College has made vast changes. The number of students has increased, the building is expanded and the staff has been swelled. Many new hands have joined the staff including some old veterans in the teaching profession.

You may find this general expanding tendency reflected in the get-up and size of the magazine as well. The change may be noted not only in quantity but in quality also. In the past our student contributors were pre-degree students. Now some of them are degree students.

This year is memorable in the history of the Syro-Malabar Hierarchy. For the first time a Keralite Prelate has been elevated to the rank of a Cardinal. We have a Prince of the Church from amoung us. To the people of Kuravilangad, this must be specially gratifying, for, this place has its importance in the history of the Malabar Church. We offer our felicitations to His Eminence Joseph Cardinal Parecattil.

1969 has another importance to the people of this locality. It happens to be the year of the Platinum Jubilee of the St. Mary's Boys' High School, Kuravilangad. Started in 1894, it has completed 75 years of its glorious existence. The bond of affinity between our College and the School is very strong, for this College is but the natural expansion of the School. We offer our greetings to our sister Institution on this auspicious occasion.

Life has its joys and sorrows mixed together. Day is followed by night. Amidst the celebrations of happy events, our joy is turned to sadness over the memory of the unexpected demise of our revered President of the Republic of India. The nation bemourns the death of Dr. Zakir Hussain. He had been the symbol of the secular nature of our State. His was a life dedicated to the service of his fellow country-men. His experience, maturity, wisdom and integrity were all required to guide the Ship of State through troubled waters. Now our nation is caught in the stormy ocean without that expert Captain at the helm. We join the several millions mourning the death of that great leader. Hats off to his renowned memory!!

We have covered one more difficult year quite successfully. We await the challenge of the coming year with confidence.

Well, we invite you, readers, to turn the pages over.

JAI HIND.

EDITORIAL BOARD

Sitting (L. R.) V. M. Mani M. A. (Staff Editor—Malayalam)
Alexis Thomas M. A. (Chief Editor)
Rev. Fr. Joseph Thannipara M. A., M. Ed. (President Ex-officio)
K. R. R. Pillai M. A. (Staff Editor—Hindi)

Standing (L. R.) T. M. Thomas
K. Z. Antony
Miss Marykutty Mathai
,, P. K. Accamma (Student Editors)

College Teaching Staff with the Manager

Principal's Annual Report 1968–'69

Respected President, Very Rev: Monsignor,
Very Rev: Fr. Manager, Rev: Fathers, Rev. Sisters,
Ladies & Gentlemen,

This is another day of rejoicing and thanks-giving for the Deva Matha College. We have completed five years of adventurous, fruitful and happy existence. It was on 13th April 1964 that the foundation stone was laid by His Excellency Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil, Bishop of Palai, the Patron of the College, and the College was started on 7th July 1964 with 284 students and 10 members on the teaching staff. This temple of higher learning made rapid progress in the following years and has been raised to a Degree College this year.

The University Inspection Commission headed by Rev. Fr. Xavier Kaniampuram, Principal, St. Albert's College, Ernakulam, visited the College on 11th May 1968 for physical verification of the facilities provided for the starting of degree courses and expressed their appreciation at the progress made by the College. The formal sanction for starting degree course was obtained from the University in September 1968. We got affiliation for three B Sc courses viz. Mathematics, Chemistry and Zoology and two B. A. courses in Economics and English Language & Literature, and B. Com.

The combination of subjects of one of the Arts batches of Pre-degree Course has been changed so as to have a feeder course for the B. Com.

Strength:

During this year 500 students were admitted to the Pre-degree Course and 224 to the various Degree Courses. The limited number of seats sanctioned by the University made it necessary to deny admissions to many applicants. Our strength today is 1135 of which 467 are girls.

Staff:

With the starting of the Degree Courses, Messers K. V. Joseph M. Sc., former Professor of St. Berchmans' College, Changanacherry, P. A. Eapen M. A. former Professor of C. M. S College, Kottayam and K. M. Luke M. A. from Sacred Heart College, Thevara have been appointed Professors and Heads of the Departments of Zoology, Mathematics and Chemistry respectively. Sri Alexis Thomas M. A. was promoted as professor and Head of the Department of English. The following members of staff have also been newly appointed:-

English:

Mr. P. J. Lazar M. A.
" P. C. Joseph M. A.
" Isaac Thomas M. A.
" K. M. Abraham M. A.
" V. K. Varkey M. A.

Hindi:

" C. A. Augusthy M. A.

Mathematics

Mr. N. K. Thomas M. Sc.

Physics:

Mr. P. J. John M. Sc.
" K. V. Kurian M. Sc.
Sr. Mariamma Kurian M. Sc.
Mr. Thomas Mathew M. Sc.
" M. T. Mani M. Sc.

Chemistry:

Sr. Mary Flowerette M. S., M. Ed.
Miss T. K. Aleyamma M. Sc.

Botany:

Sr. Lizy Paul M. Sc.

Economics:

Mr. V. C. Abraham M. A.

Commerce:

Mr. T. M. Devasia M. Com.

I wish all of them a prosperous career.

Messers I. D. Chacko B. A., L. T., P. T. Mathew M. Sc., M. J. Varkey B. Sc., K. T. Thomas B. Sc., Rev. Sr. N. S. Aleyamma B. A., Miss Mary Abraham M. Sc., Miss Mary Thresia Xavier B. Sc. and Miss Annie Paul B. Sc. have left the College, Some for higher studies and some for other reasons.

Examination Results:

This year also our College was fortunate to keep up the previous record of good results. We presented our third batch of students for the Pre-Degree examination April 1968. They brought a creditable result with nine first classes and 49 second classes, the percentage of pass being 73·1. This high percentage is a glorious testimony to the selfless and devoted service of the staff as well as the conscientious work and devoted application to studies of the students.

Tutorial System:

With a view to giving individual attention, a group of about 40 students is alloted to each class professor, who will guide and help them in their studies. The group tutors will have direct responsiblity over the students of their groups as far as College affairs are concerned.

Extra Curricular Activities

Association and Clubs:

Various organisations to mould the character and to develop human personality have been organised. Associations have been organised on the basis of languages and subjects. Thus there are Associations for English, Malayalam, Hindi, Physical Science, Natural Science and Humanities. The Arts and Dramatic Club, the Social Service League and C. S. U. are other organisations functioning in this College, this year. The formal inauguration of the various Associations & Clubs was made by Sri Philip K. Thayil, Principal, Law College, Ernakulam on 21st October 1968.

In connection with the formal Blessing and inauguration of the College Building, a Gana Mela by Yesudas and Party and a Drama "Mary Magdalena" by Kalanilayam Theatres were staged on 12th and 13th January 1969, respectively. Thanks to the whole hearted co-operation of the staff and students as well as the public in and around Kuravilangad. We were able to add a substantial amount to the College Development Fund in this connection.

Sports and Games

Adequate facilities have been provided for Basket-ball, Volley-ball, Badminton, Tennicoit, Foot-ball etc. The College Athletic team participated in the District Amateur Athletic Meet held at Palai during October 1968. The annual Sports Meet was conducted on 15th February 1969. In this connection I express my special thanks to the Headmaster, Staff and students of the local Boys' High School, who allowed us to share the use of their play grounds.

N. C. C.

One company of Senior Division Army Wing under the able guidance of 2/Lt P. J. Mathew is functioning here. Two of our cadets attended the military attachment Camp held at Hyderabad, one attended the All India Summer Training Camp held at Peechi, 30 cadets attended the Annual Training Camp held at Kumali during last May, and 20 cadets attended the Annual Training Camp held at Aruvithura during the last Onam holidays.

Excursion

This year we have been fortunate to conduct a five day excursion to Mysore, Bangalore, Oottacumand etc. during the last Christmas vacation. The party left here on Thursday the 26th December 1968 and returned on 31st December 1968.

Library

This year we have added 4638 new volumes to the Library for which an amount of Rs. 38300/- has been spent. We have at present 8793 volumes and we are

subscribing to 67 periodicals. Separate reading rooms with adequate facilities have been provided to girls and boys.

Scholarship

Besides the two endowment scholarships instituted during last year by Rev. Fr. Mathew Narikuzhy and the family of Dr. P. J. Thomas, Rev. Fr. Zacharias Kattackal has instituted one more endowment scholarship this year.

Conclusion

Before I conclude it is my pleasant duty to thank all our benefactors. First and foremost we raise our hearts to the Almighty God, because several are the graces we have received all through the history of this institution especially during the past year helping us to tide over many a difficulty. I take this opportunity to express our gratitude to the Rt. Rev. Dr. Sebastian Vayalil, Bishop of Palai, the Patron of this College. I thank His Excellency particularly for his constant and continued concern for the welfare and development of this College Next I mention with gratitude the name of Very Rev. Fr. Paul Alappatt, the President of the Managing Board, for his guidance and help in times of necessity. Very Rev. Msgr. Joseph Kureethadam has always taken very keen interest in the development of this College. He was one of those who was instrumental in founding this College here. As a member of the Managing Board he is rendering signal service. I thank him especially for his kind presence here to-day.

A word of appreciation to the members of the staff, teaching and non-teachiag for their loyalty and hearty co-operation. Anything substantial that we have achieved this year, I ascribe it to their generous co-operation. I must make special mention of the dutiful response and disciplined behaviour of the students. Though there were reports of troubles in other places, I am happy to note that not a single day was lost to our College on account of students' strike or any other disturbance. I do appreciate the reverence they have for their Alma Mater aud to their teachers. My sincere wishes for a bright future to each and every one of you, my present beloved students.

I am extremely glad to thank Prof. K. C. Chacko, Pro-Vice Chancellor, University of Calicut, for having so

graciously consented to preside over to-day's functions. An eminent educationist, efficient administrator, an unparalleled orator is Prof. K. C. Chacko. When the State was in search of a fit person to guide the distinies of the new University, they could not set their eyes on a better person than on this illustrious son of Meenachil. In the name of the Management, staff and students, I extend to you, Sir, our deep debt of gratitude.

Finally I thank all our guests, officials, guardians and benefactors who are present here to-day to grace this function.

THANK YOU.

ENGLISH SECTION

YET THE SUN SHONE ON

K. M. Chacko M. A.

The day was hot:
The lucky, sweeping by him, cared him not.
The boiling road, the glowing sun,
The sweat blinding his eyes-
Yet he laboured on.

The road lay long:
His weary legs could hardly drag him on.
The ev'ning gay, with ease in sway,
The world merry around-
But he tottered on.

The night was cold:
The rich and lucky drove him from their gates.
His hunger keen, no shelter seen,
The lane was dark and damp-
And he fell there down.

The dawn was bright:
New life and smile and gaiety everywhere.
The lane still damp, and in that swamp
The man lay cold and still-
Yet the sun shone on.

SIR ISAAC NEWTON

M. V. Peter M. Sc.

'I do not know what I may appear to the world; but to myself I seem to have been only like a boy playing on the sea shore, and diverting myself in, now and then finding a smoother pebble, or a prettier shell than ordinary, whilst the great ocean of truth lay all uudiscovered before me'. This was Newton's estimate of himself. Yet his successors who could appreciate his work have pointed out his supreme intellect 'he who in genius surpassed the human kind'.

The world received a seemingly small present on the Christmas day of 1642. It was Isaac Newton. He came of a family of farmers living in the manor house of the hamlet of Woolsthospe, in Lincolnshire. At birth he was so frail and puny that he might well have been placed in a quarter size pitcher. Yet within that tiny head was to develop a great mind whose thoughts and ideas were to influence the world of Science for centuries afterwards.

Newton's widowed mother remarried when he was about two, and he was brought up by his grand mother. As a child he was not very robust, and he was not interested in the rough games of the boys of his own age. But he amused himself by inventing toys and dolls, in which his genius first shows up. Among these is a workable, sundial, chisselled out of a stone, still preserved by the 'Royal society of England'. In addition to these more noticeable evidence of talent far above the ordinary, Newton read extensively and jotted down all sorts of mysterious recipes and out of the way observations in his note-book.

Isaac had his early education in a Village School. Later he was sent to the Grantham Grammar School. While at the Grantham Grammar School, Newton lodged with a Mr. Clark, and he fell in love with Clark's step-daughter, Miss Storey. Although Newton cherished a warm affection for his first and only sweetheart all his life, he never married. His absence and growing absorption in his work thrust romance in to the background.

Isaac Newton began his studies at Cambridge University in the year 1661. Being very shy and studious by nature, he was not very popular among his fellow students. But he proved to be an extra-ordinary bright student. Newton's tutors soon found out that the serious young student from Lincolnshire often showed an uncanny knowledge of subjects that were to form topics of future Lectures. Isaac on his own interest had mastered them independently.

Isaac's chief interests seemed to centre more and more on Physics and Mathematics

Newton spent four years at Cambridge and received his B. A. degree in 1665. Early in the year 1665, just a few months before he was to take the degree, Newton worked out a basic formula, called Binomial Theorem', which has been used ever since in Mathematics. The binomial theorem generalizes simple results like

$$(a+b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$$
$$(a+b)^3 = a^3 + 3a^2 b + 3ab^2 + b^3$$

It is stated as

$$(a+b)^n = a^n + na^{n-1} b + \frac{n(n-1)}{1\cdot 2} a^{n-2} b^2 + \ldots\ldots$$

where the dots indicate that the series is to be continued according to the same law as that indicated by the terms written. The applications of this theorem in the development of Mathematics are so vast and fundamental and this alone would have brought him eternal fame. But at the time he stated the theorem he was barely twenty-two years old.

During his attempt to study the motion of particles Newton had to face a problem, the problem of measuring rates of changes. What is a rate? How can it be measured. The phenomena of change we observe every where. A close knowledge of this is indispensable for studying the laws of nature. Being continuous it offers no easy point at which the mind can catch it and pin it down. For centuries it baffled mathematicians. Then in 1665 and 1666 Isaac Netwon produced a prodigious brainchild now called calculus, which for the first time permitted the mathematical analysis of movements and changes. So quickly did calculus prove its effectiveness that in a few years its creator used it to work out the laws of motion and gravitation, the fundamental laws of Physics which explains why the solar system acts as it does, why any moving object reacts as it does, to external forces like gravity. By its ability to probe the fleeting mysteries of movement, calculus has become the principal pipeline between practical science and the reservoir of mathematical thought. Every aeroplane, every television set, every bridge, every bomb, every space-craft owes it some indebtedness.

The underlying notions of calculus are the concepts of variable, function, and limit. A symbol say 'x' which can take on several different values in a course of mathematical investigation is called a variable. For example 'h' is a variable if it represents the height of a falling body above earth.

If y and x are two variables so related that whenever a numerical value is assigned to x there is determined a unique value for the variable y then y is called a function of x. The concept of limit took long to clarify.

Calculus analyses different situations of changes by invoking two mathematical processes viz: "differentiation" and "integration" and they are the reverse of each other in much the same way as subtraction is the reverse of addition.

The actual method employed in differentiation is to divide a small change in one variable by the corresponding change in the other (where the two variables are connected by a functional relation), to let these changes both shrink until they aproach zero then, –this is the key– to find the 'value' which the ratio approaches as the changes become indefenitely small. This value is what Mathematicians call a 'limit', and it is the answer they are seeking, the end result of differentiation, the rate of change at a given instant or point. Integration works

back the other way from differentiaion, It takes an equation in terms of the rate of change and converts it in to an equation in terms of the variables that undergo the changes.

For a long time Newton kept his wonderful discoveries to himself. This secretiveness was to involve Newton in controversy and argument through out his career.

Newton took to a minor teaching position at Cambridge in 1667. He advanced rapidly and when he was twenty-six became a professor of Mathematics succeeding his own teacher and sponsor Isaac Barrow.

In 1699 he was made Master of the Mint, and supervised a reform of coins, making them tamper-proof. Any way a great scientist like Newton was far more than what a Master of Mint have to be. The only satisfaction that Mathematicians can take in this degradation of the supreme intellect of ages is the refutation which it afforded, of the silly superstition that Mathematicians have little practical sense. Newton was one of the best Masters the Mint ever had. He took his job seriously.

In 1703 Newton was elected president of the Royal Society and remained in that office until his death. He was knighted by Queen Anne in 1705.

Sir Isaac Newton died in 1727 at the age of eighty five. He was buried in Westminister Abbey. In outstanding scientists of the ages he recognised his debt to those who went before. He said 'If I have seen farther it is by standing on the shoulders of giants'.

The Art of Arithmetic

$$1 \times 8 + 1 = 9$$
$$12 \times 8 + 2 = 98$$
$$123 \times 8 + 3 = 987$$
$$1234 \times 8 + 4 = 9876$$
$$12345 \times 8 + 5 = 98765$$
$$123456 \times 8 + 6 = 987654$$
$$1234567 \times 8 + 7 = 9876543$$
$$12345678 \times 8 + 8 = 98765432$$
$$123456789 \times 8 + 9 = 987654321$$

Office Bearers of the Associations

The College Arts Club

Out-going Students — II P. D. C. Batch I

FAREWELL

N. C. Kuriakose M. A.

Hark, there! the sad heavings of the world!
I hear the sounds of the shots, in the forest
In the street, in the city; the dashing planes
Smash to doom, shower the bombs
Like the torrents of the monsoon-

* * * *

"Daddy! pray, please don't go,
How, shall we live here alone?
Don't we have riches, birth and power;
Can't you think how happy we are here;
Shall we not enjoy ourselves everyday
All the inherited and acquired luxury-
Our television, our expensive Cars;
How beautiful our summer palace,
Its surroundings,
Our swimming pool, our mansions!
Oh! daddy, how can we live without thee".

.'Lo, my Boy! Why shed tears? they are for you
Listen to me Girl, my good girl, don't weep,
Affluence we have in life, yet-
Eh! my sweet heart, my darling, don't weep-
But, Oh! he ordered me to move the battalion there,
Not me alone, but Sen, and Ren and Ben;

Not volunteered, but commanded, Oh!
None of us willing, yet we have to
Can't help it, it is our prestige, for our president,
Our ideology, our fore-fathers' sacred doctrines.

There have died a million brothren,
The Americans in Vietnam, by this time.
What for, but prestige of a President
Our pride and prejudice? Dragging all of us
Into death, into eternity, effacing us,
But death is the same everywhere–
Here we die inch by inch, flinching;
There they die inch by inch, fighting."

"What? what my Lord? Man is man
Everywhere, no matter in America
Or Vietnam, let him live with his own rights.

Oh! here we die inch by inch flinching;
There they die inch by inch fighting.
Humanity! come to my comfort, my solace
The hour is come, my Lord is leaving
Oh! god, Bless him! Fare well? Bye! Bye!

Just a minute, my worthy reader!–

Please think of a number
Multiply it by 2
Add 18
Divide this sum by 2
From this subtract the number you thought of
IS IT 9 ?
Well, Sir, it will always be 9.
Thank you.

SCIENCE AND WAR

Mary K. C.
II P. D. C.

About 24 years ago, that is towards the close of the Second World War a great misfortune befell the world. It was a great tragedy-the destruction of the two important cities in Japan, Hiro Shima and Nagasaki. Numberless house, people and buildings got reduced to ashes. It was the atom bomb, a precious fruit of Science, that worked this destruction.

Today the world can be proud of the achievements of science. In his search for truth man has developed science. He surrenders himself into the hands of science, believing in its power and achievements. Science, in turn, gives him wealth prosperity and progress. Man and his welfare is the aim of Science. Science claims to have reached the zenith of progress and boasts of everything under its way. Now the things which are beyond the reach of man and science are very few. Once nature appeared before him as a mysterious thing, and so he began to worship it. But he did not leave himself there. He understood that these are all things created for the use of man. Its marvels are now explained in formulae and equations. Owing to the progress of science we feel now that the world is very small. Mountains and great oceans are like fences and ponds in the eyes of those who fly in the air. One who starts from Delhi after his meal can reach Moscow in time for his supper. One can see and hear persons who are hundreds of miles away. He can now send messages through air to whatever distance he wants in a few seconds. Such is the growth of science.

Science is a weapon in the hands of man. It has got both constructive and destructive aspects. One fact cannot be

denied-that science has progressed so much because of the latter aspect. We can not close our eyes to the fact that science has grown powerful enough to wipe out man from the face of earth. Modern science appears to have transformed man into a horrible monster endowed with marvellous powers for wholesale self-destruction. Atom bomb which caused the destruction of Hiroshima and Nagazaki, is the best example for this.

In this world of science now every country is running after discoveries. When will this running stop? When one country discovers the most destructive weapon they may stop "the running" for sometime. But what will be its consequence? Will the neighbouring countries simply remain looking at these achievements? Certainly not. They also will follow suit. Thus each country is engaged in such a competition. Also, it is looking for a chance to test its destructive weapons. Thus each country is living in an atmosphere of horror. Ii does not know when its neighbouring country will attack it. And hence it happens that the greatness of a country is proportional to the amount of destructive weapons it possesses.

Let us think of the consequences of a war. Take for example the second world war. It was a war in which every effort of a nation was devoted to war. Food and many other things were rationed. Factories produced war goods. Soldiers were stationed in private houses. General blackout was declared. The second world war was fought in everv corner of the globe-the deserts of North Africa, the Atlantic ocean, the Islands of the Pacific. During the time of the war a lot of modern and dreadful weapons were used.

Can we altogether throw away science? We cannot, We cannot even think of a world in which there is no place for science. For the prosperity of man science is necessary. Don't find fault with science for all the destructive action. It is man who is responsible for all this. If we turn the actvities of science into a peaceful way it will certainly give its result. If each country spends the money for the development of the people instead of making weapons it will be better.

By turning science from its destructive works to useful purposes we can save the world from various problems it faces today. This is the duty of the men of today. The scientist must view science as a benefactor at the service of humanity, a guide towards human well being. If human prosperity is our end science can be made an effective means.

"Home is the girl's prison and the woman's work house."

—Bernard Shaw

THE GRAVE

—Joseph V. T.
I B. A.

The sun seemed to be disappearing slowly;
With reluctance did the birds go to the nest
But he hastened to finish the work of the grave;
For, he had a home and a waiting wife

As he was breaking a stone with a hammer,
Unespectedly did the hammer reverse on his head,
And fell the digger in the grave he dug;
A cry was heard "my dear Rani, my dear...."

With a shocked heart I hastened to the grave,
And found a motionless body lying there.
Aided by good neighbours I took him up
And brought his dead body to my house.

Towards his house I moved my hasty steps
And met his waiting wife, his Rani dear,
Awaiting her mate who would bring rice for supper
With a gloomy face I broke the news to her.

"O! my dear Rajan, my lover, oh my....",
She gave a cry and further no sound was heard;
With a heavy heart I bore his Rani home,
And buried them both in the grave he dug.

Keatsian Ode -Its beauty and mutability

—Isaac Thomas M. A.

Keats was endowed with high organic sensibility to beauty which accounts for the luxuriant sensuousness in his poems. He tasted the imaginative pleasures which the sensuous perception of all the shapes of beauty offered.

His Odes express something more than mere sensuousness; a transition from physical and organic sensuousness to the spiritual and contemplative sensuousness may be noted in them; a stage when unheared melodies are sweeter and his soul reaches out to 'find the agonies, the strife of human hearts'.

Keats, though young, was alive to "the weariness, the fever and the fret" of this world, had insight into the racking issues and dark phases of life. He knew that this world was a place "where men sit and hear each other groan". No man of his age, in his time had better awareness than Keats.

Of despondence, of the inhuman dreath,
Of noble natures, of gloomy days,
Of all the unhealthy and
overdarkened ways
Made for our searching".

Being so aware he often dallies with the spirit behind the beauteous forms and does not stop by luxuriating over sensuous beauty, for he believed that

"some shapes of beauty moves away
The pall from our dark spirits"

Didacticism was not congenial to Keatsian spirit; he does not seem to enshrine in his verse, any philosophy, in set terms, except asserting the reality and imperishableness of beauty as realized by imagination, of Beauty that is Absolute, spirtual and Ideal.

In contrast to this is the mutability of earthly beauty that "cannot keep her lustrous eyes".

Most of his odes give full vent to this idea. Blended with this metaphysic of Beauty and mutability, is a deep undertone of melancholy born of the ever present awareness of the evanescence of all lovely forms, of the fearful transcience of all human joys; born of the realization that joy and pain are inestricably intertwined, that pain resides "in every heart of joy".

In "The Ode to A Nightingale" Keats shows how he is deep in the rapturous song of The Nightingale. But his 'heart aches and a drowsy numbness pains "his senses, for his subconscious awareness of the

transistoriness of this ecstacy pulls him down from the lofty realms. The sensation of pain is not due to envy but because of the climax of joy, the next stage of which is inevitable decline. To make this ecstacy eternal and thus relieve the pain he resorts, rather in vain, to various anodynes such as wine, poetry, and death. To him "more than ever seems it rich to die" now when The Nightingale is "pouring fourth" its soul "in such an ecstacy". His attempt at immortalising this ecstatic and fleeting movement by taking to death also seems futile because "Still would'st thou sing and I have ears in vain,

To thy high requiem become a god".
The song of The Nightingale becomes
the symbol of Beauty,
Beauty that is eternal and Absolute.
"Thou wast not born for death,
immortal Bird!

The song, the symbol of beauty arches over time and space. Its immortality is shown against the background of ephemerality of these hungry generations. This song the poet hears now, was heard by the emperor and the clown, had found a path to the sad heart of Ruth in alien corn, had charmed the princess at the magic casements.

The reiteration and emphesising of the same ideas of Beauty and mutability may be noted in the 'Ode on a Grecian Urn', His soul goes out to an eternal type a piece of art which symbolises Beauty Infinite. This unrevised bride of quietness", this foster-child of silence and slow time", transcends the limits of time and space and is got in direct contrast to the transitoriness of humanity. One, of the cardinal facts we ever find around us, and which has been a constant obsession with Keats finds explicit expression in this ode-the imperishable and perennial nature of Beauty that imagination grasps and art represents and the fleeting nature of beauty that man finds around him and indulges in

"Fair youth beneath the trees,
thou canst not leave,
Thy song, nor ever can those
trees be bare;
Bold loves, never, never canst,
thou kiss,
.. ..
She cannot fade .. .. ..
For ever with thou love,
and she be fair!"

The worldly beauty that surrounds us is short lived; the sensation felt at the perception of this beauty too is destined to pass, there is inevitable alteration in real life. The charm of the lady, the passionate love of the lover, that art presents cannot fades though they miss actual fuition.

Happiness is permanent for the beauteous shapes of art; the boughs can not shed their leaves "nor ever spring bid adieu the happy melodist unwearied forever piping songs forever new; happy, happy love forever warm and still to be enjoyed, forever panting and forever young". This passion is far above that which leaves "a heart high-sorrowful and cloy'd", "a burning forhead and parching tongue".

The "bride of quietness" the urn being the symbol of Beauty Infinite shalt remain" in this world where mutable beauty is manifested in palsy's shaking a few, sad last gray hairs, in the youth's growing pale, spectre thin and dying and the lustre fading from beauty's eyes.

Autumn, with its mellow fruitfulness, apples ripened to the coro, late flowers with calmy cells overbrimmed with honey

symbolises beauty in its own way; still the sense of mutability is there; the late flowers are remnants of the bygone summer, a fact which the bees themselves are not aware. This being the climax the next stage is decline and decay. The harvest, the winnowing, the gleaning and the pressing in the cyder are all emblematic of maturity and ripeness and also thereby showing a change of phase to ensue. Spring had her joyous song, but gone are the days; Autumn has her own music sad though in tone. The clouds and the stubble plains tinging the soft dying day, the mourning of the wailful choir of gnats, the treble soft whistle of the red-breast and the twittering of the migrating swallows are all indicative of the inevitable mutability underlying the beautiful season Autumn.

The vanishing nature of beauty and the ensuing sensation of melancholy are vividly shown in the "Ode on *Melancholy*". The iridiscent rainbow' the beautiful peonies, the passion and lustre of the mistress' eye are fleeting.

Perception of the mutability of sensuous beauty and "worldly joys, is the cause of Keatsian melancholy.

"She dwells with beauty–
Beauty that must die,
And joy, whose land is ever at his lips
Bidding adieu".

A little sincerity is a dangerous thing, and a great deal of it is absolutely fatal.

—Oscar Wilde

Out - going Students — II P. D. C. Batch II

Out-going Students — II P. D. C. Batch III

PAST AND PRESENT

There were good days in the past,
When I was a joyful youth.
They have passed away, now
I have become a leafless tree.
Then she came to my life, one day,
As a drop to a dying man.
I knew not then, that she
Was to pull me in hornfilled well
She gave me a cup of wine,
Which I drank at the zenith of sweetness
I felt not the slightest sour taste,
Which it had at its paramount
Unknowing the cheating smile on the lips,
I delight it in a melodious mood
And the wine of the life is drawn out,
The mere lees are left out for future.

K. D. Venugopal
I B. Sc.

"The golden rule is that there are no golden rules."
—Bernard Shaw

Indian Democracy on trial

P. J. Ulahannan M. A.

There are many indications that India is now passing through a critical phase in her political, social and Economic development. India as a sovereign democratic republic is now twenty two years old. So it is interesting and reasonable to analyse the story of that grown up citizen. In its early days it was seriously affected by many diseases—the Reorganization of the states, the Refugee problem, the language issue, and enemity with Pakistan on Kashmir problem. In those days India was ably nursed by the strong hands of Sardar Vallabai Pattel, and Jawaharlal Nehru. But India is now confronted with strong enemies from without and within. Let us examine whether this child of free India will survive. The current undesirable developments in the political and economic horizon of the country make the question still more doubtful.

Let us discuss the question one by one for convenience. Think of the anti-cow slaughter demonstration held in Delhi in the Capital city of India. It shook the whole government and the capital for some time. The half naked Sanyasins or Sadhus invited the serious attention of every reasonable citizen. If such a thing could happen in the capitpl city there is no place for wonder at the recent agitations in the southern most corner ofIndia. We have to solve a number of problems inside and outside India. Our boarders are not free from foreign invasions; we are not free from the food problem and a number of such other problems. The alloted ration of food for every adult citizen in India is six ounzes. How can it help the healthy growth of the citizen in India? Our industry is in its infant stage. At the same time we are interfearing with all the external crises whether

our presence is necessary or not. In the field of industry a new enemy of our industrial peace has arrived—the 'Gherao'. It is the most uncivilized form of punishment that an officer or a manager has ever met with in the history of human progress. Is it helpfull for our industrial peace and prosperity? Recently all the troubles from outside have been frequently interfering in our educational field also. The political parties now a days are using students as their political weapons for their hidden purposes The vigorous student indiscipline of the day has become a serious headache to the ruling class. Every state has its own sectional interest instead of our national interest. They are protesting and demanding their rights disregarding and forgetting all their ideas of National Integrity and Non-violence. Are these the lessons we studied from Buddha, Gandhiji and Nehru? The recent demand for a separate state in Andhra Pradesh, the Anti Hindi Agitations in the South and the Pulpalli and Tellicherry incidents in Kerala will further illustrate this. All these unhappy incidents in the country will force the citizen to be doubtful about the future of democracy in India.

No doubt, democracy is the best form of government. It is the government of the people, by the people, and for the people. Is that form of democracy practical in India today? In India it is the government of the nobles, by the nobles and for the nobles. When we think in the light of the present political atmosphere of our country it seems that democracy is to a great extent a failure in India and some other form of government is highly essential.

It is not justifiable to deny completely the success of democracy in India. We must admit the progress it has made in India in the last twenty two years. India is to-day one of the largest democratic countries of the world. Practically no other namely independent country after the second world war has been able to maintain democracy for such a long term of twenty two years. Pakistan and many other countries in Asia and Africa became independent at the same time. Most of them are now under dictatorship. Here we have conducted four general elections and the fifth one is approaching. With pride we can say that we have been able to keep democracy for a long time eventhough our progress in other fields has been very little. The whole credit for this goes to our late Prime Minister Jawaharlal Nehru. But now we don't have such magnetic personality capable of influencing the whole mass of India. The absence of such good leadership today will make dark the future of democracy.

In western countries like England and America, where most of the citizens are educated and politically conscious and economically advanced, democracy may have been a success. But that is not the case in India. Here the average voters are not well educated. In India some of our ministers are not politically educated and they are making unnecessary statements inside and outside the country. Kerala is the best example. Some of our M. L. A.'s and M. P.'s simply raise their hands without knowing what they are doing. They are not conscious of their rights and duties. The average voter in India has no capacity to understand the principles and policies of the different political parties and to crticise the views of the Government. He has no free and independent opinion of his own. A popular orator like Mark Antony can exploit the common people by the 'gift of the gab'. The voters are exploited on account of their ignorance. In such a country democracy can not be a success. A democratic pattern

of government is not suited for India as long as the people are illiterate and lack political consciousness.

Taking the economic backwardness of the country into consideration it seems that some other form of government is better to solve the problems of India. To-day India is one of the poorest countries of the world. The need of the hour is efficient leadership which alone can lead the country to progress. The progress achieved by democracy in a century can be achieved in one decade under dictatorship This is proved by Stalin's Russia, Mussolini's Italy and Hitler's Germany. We know the miserable condition of Russia, Italy and Germany after the First World War. The democratic forms of Government which were established in Italy and Germany faild miserably in solving the problems of those countries. Italy and Germany had to face the problem of food, unemployment, inflation of money, industrial confusion etc. Within a short period under dictatorship these countries solved their problems and became first rate powers of the world. These countries became strong again and led the world to another world war. Let us think a few seconds together of the progress in Russia. What was the condition of the Tzarist Russia before 1917 and what is her condition to-day? To-day U. S. S. R. is one of the richest, strongest and progressed countries of the World. Even for the enemies of Russia it is not possible to shut their eyes before the progress of Russia. The credit goes not to democracy, but to the Communist dictatorship. The dictatorship of president De Gaulle in France further illustrates the same. China became the first rate Asian power not on account of democracy but of Communist dictatorship. To-day China is the only Asian power who possesses Atom bombs. So it is very clear that such rapid Economic progress is not possible under democracy.

Corruption, inefficiency, red-tapism, waste of money and party domination are some of the other glaring defects of our democracy. These evils in their extreme form we can see in Kerala politics. Our ministers have no faith in our constitution, judiciary and the liberties of the people. In other words Democracy is a mass robbery. The law and order situation in the state is in utter confusion. Think of the political confusion all over India and evaluate the success of democracy in the light of that. Hitler was right when he rediculed democracy as "Stupid, Corrupt and slow moving". The present Government has failed completely in the abolition of corruption. The failure of anti-corruption measures in India is a very good example of this. Anti-corruption measures are successful only in dictatorship. It is the efficiency of the Government that prevents corruption. Quick and uncorrupt action is the speciality of a dictator. The large scale black marketing and smuggling can be attributed to the inefficency of our government. Soviet Union under Communist dictatorship proved to the world that it is very easy to solve these malpractices in society.

Then take the case of our democratic socialism, the accepted political goal of India. It is neither democracy nor socialism. It is a preplanned way to cheat the common people. In practice democratic socialism has proved not practical and it remains as a sweet dream in the minds of the common people. We are actually trying to practice what is impracticable. Today the gulf between the haves and the havenots is wider than that of 1947. India has proved that Five-year plans are not practical in a democracy. The rich in India have become

richer at the expense of the working class and the poor have become poorer. The percapita income and the national income in India are very low. We have completed three five year plans. But the fourth is still unborn because begging at foreign doors is not successful and the various foreign gods whom we worship are not very pleased with us., The present Indian Government is dominated by the wealthy business people like the Tatas and the Birlas who finance the congress party, the ruling party. So the Government have to look after their business interests also. This is one reason for the failure of democracy here.

The excessive freedom allowed by the democratic Government of today is a danger to our national interests. The stand of the Marxists in India in the Sino-Indian issue illustrates this. In an emergency, such crticisms and spy works against our nation should not be tolerated at any rate. This is not practical in democracy. Again in times of war a centralized despotism is more suited than a democratic government. India is passing through continued national emergency and a change in the form of government is highly essential.

In the light of the above facts democracy is a failure in India and its future is not bright. More than this democracy is a new political creed in India and is an experiment. Our political tradition is mainly based on Monarchy or the rule of one man. So democracy is not suited to our political tradition. The power and prestige of the congress, the ruling party are rapidly declining after the death of our great leader Jawaharlal Nehru. Only as long as congress party is strong democracy can be maintained in India. Its inability to win the elections means political confusion because there is no other equal to substitute it. The coalition ministries formed after 1967 in Uttar Pradesh, West Bengal, Punjab, Bihar, Nagaland and Pondicherry have proved that the form of democracy is not successful in India. It is doubtful whether the congress party can secure majority in parliament in the 1972 election. This means political chaos is to continue all over India. It is possible that such a chaos will naturally lead the country to a dictatorship.

Out of Eternity
This new day is born;
Into Eternity
At night, will return.

—Thomas Carlyle

"My First Zoology Practical Class"

Annakutty P. J.
II P D. C.

Whenever I recollect my College life, the memory of my Zoology practical classes emerges in my mind especially my first practical class.

Some of my friends say that I am good at study. I don't quite know. But I know one thing for certain - I was absolutely ignorant of a Zoology laboratory when I joined the College.

I remember by first Zoology practical class. It was on a Thursday. A hot after-noon. There lay before me a chloroformed frog and two long hours in which to deal with it.

Those were my first days at College. When the bell rang I followed my friends into the laboratory with the dissection box in hand. Hurrying up the steps I was filled with fear. I felt that all kinds of horrors lay before me.

Each of us had a frog. For a time I sat there looking at it in dismay. I stared at its staring eyes. But no-it did not make any attempt to jump at me! I breathed more freely.

How would you like to meet such beautiful things? A seemingly dead frog, with its foul smell? The

THE MAN WHO MOVED THE EARTH

Jayaprakash
I D. C.

Galileo was one of the greatest scientists of the world, the first man who set in motion a static earth. He was born in 1564 in Pisa, Italy. He had some extraordinary powers. He studied the theories of Aristotle and proved them wrong. Thus he caused a complete change in the field of beliefs the scientists then had.

Galileo supported the Copernican theory and confirmed that the sun is the centre of the universe and is immovable. He proved that the earth and the other planets are revolving round the sun, which is stationary. This new idea made the religious authorities take action on him. He was brought before the Inquisition at Rome. He knelt before the court and said "I, Galileo son of the late Vincenzo Galileo, of Florence, aged seventy years, being brought to judgement, abandon the false opinion that the sun is the centre and immovable. I wiil not hold, defend, or teach the said false doctrine in any manner. I give assurance that I believe, and always will believe what the Church recognizes and teaches as true". Anyhow he was not prepared to recant his idea. He said, "E pur si muove" (And yet it moves).

In 1632, he published a book about the two world systems, the Ptolemic and

For All Kinds of Dental and Homoeopathic Treatments,

Visit!

Edathottians Dental Clinic

AND

Homoeopathic Nursing Home

In Front of St. Mary's Boys High School

KURAVILANGAD

Consulting Physicians:

Dr. E. K. Zachariah,
Dental Surgeon
Dr. Leelamma Zachariah D. H. M.

കുറവിലങ്ങാട്ട് മെഡിക്കൽസ്

കുറവിലങ്ങാട്

* * * *

ഇവിടെ എല്ലാവിധ ഇംഗ്ലീഷ് മരുന്നുകളും,
എറണാകുളം മാധവ ഫാർമസിയുടെ ബാലപീയൂഷം
തുടങ്ങിയ ആയുർവ്വേദമരുന്നുകളും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

കൂടാതെ സ്റ്റെയിററ് ട്രാൻസ്പോർട്ടു പാഴ്സൽ ബുക്കിംഗും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

പ്രൊപ്രൈററർ,
ജോസഫ് ചാക്കോ (കൊച്ചു)

For your requirements in

LABORATORY EQUIPMENTS, CHEMICALS,

MAPS, CHARTS, GLOBES,

LIBRARY BOOKS, SPORTS GOODS

for

COLLEGES

Please contact:

VIDYARTHI MITHRAM

H. O. Baker Road, Kottayam

Branches: **Main Road, Trivandrum,**

K. K. ,, Kottayam,

Cannannoore Road, Calicut

PHONE: Kottayam { Depot: 2313, Labo: 2316 / Res: 2616, & 3313

Grams: **Vidyarthi**

Copernican. His theory was that the sun is at the centre of the universe and around it the Earth and other planets revolve.

His theories were considered against the teachings of the Church. During the last few years of his life he was completely tried by the Inquisition and punished with confinement. Even though he was imprisoned nobody was able to imprison his aged and troublesome genius. He prepared his last work "Dialogue concerning two new Sciences", when he was bounded by the iron bars. This famous book throws light on his ideas on certain scientific principles such as motion, acceleration and gravity. It was published not in Italy but in Holland towards the end of the 16th century.

He invented several scientific devices. The most useful was the invention of the Telescope, through which he viewed the heavens. With the help of the Telescope the people of today are able to extends their arms to an unbounded extent. His other works are The experiments on gravity, Investigation of the laws of motion, Theories of planetory motion etc.

In 1638 Galileo became blind. His good days were over by that time. In 1642 he left this revolving earth for the heavens. which he had viewed earlier Exactly in the same year of the death of Galileo, Sir Isac Newton, who worked on the basis laid by him, was born. His death was mourned by the world, especially the scientific world. Even after his death the Inquisition haunted him and did not allow him to have a public funeral.

The modern scientific world, which stretches its arms to the Moon itself won't be able to forget the famous scientist. Rome has reviewed the trial and proclaimed that he was not guilty.

Wild animals never kill for sport. Man is the only one to whom the torture and death of his fellow-creatures is amusing in itself.

— J. A. Froude-"Oceana"

JUST HEAR THIS PRATTLE

T. P. Joseph

It is a common truth that every man in the universe tries his best to become prominent and popular, in one way or other. This was the case in the past and it will be so in future too.

Those who go to the space and those who go to the Andamans do so for popularity gained through adventure. Students are not an exception. They also want to shine in the society, especially in the midst of ladies.

It was a happy evening. The sun was flaming in the west, proclaiming the glory of God. It was the last period of the day in the College. In the class curiosity was to be seen on every face. Some were anxiously waiting for a chance to voice a comment in the class in order to attract attention from all corners. Some were eagerly glancing to the left hand side–the Ladies Corner. During that time one hit on the back of his friend, who was day dreaming. The Teacher ordered the aggressor to stand up. That hooligan stood up with a cunning smile. The whole class began to laugh at his expense. Some laughed aloud, some screamed–then counterfeit cats mewed and dogs barked. Any way that aggressor shone in the class. Amidst this hurly-burly paper planes flew up in the air. The pilots used their skill to fly their plane towards the left hand side. At that time the College bell indicated 4 O' clock. All the students sprang up with added momentum.

An ocean of students began to flow down the staircase. A good many of them

were moving towards the junction for catching bus.

Time passed swiftly. We waited for the Students' bus. But unfortunately it did not come. Even at half past five, the students were waiting–all with gloomy faces. At last a bus came. Students, with a new-born energy, pressed around the foot–board. But none got a dog's chance to get in to the bus, because it was not an ordinary bus but a Fast Passenger. Many of the students lost their spirit especially ladies. Boys were energetic. They even prayed there would not be any bus. They were ready to offer the ladies a helping hand to get home. Unfortunately for them a bus came soon, like a snail whose back–bone had been broken. The bus stopped.

Some of the passengers got down from the bus. The conductor seemed to be in the prime of his life neither so old nor so young. Anxiety dawned on his face when the students began to rush into the bus even before the passangers had got down. The last one who had got down was a bulky lady, not very old; no wonder she always ate "Agitha" cake. All the boys and girls eagerly squeezed her. The Boys including me began to ridicule her as if they had got a prey. I enquired about the place from where she was getting rice. All except her, laughed. Thus I got a chance to shine in the midst of the young. Some of my friends called her nick names. This was mental torture, in addition to the physical torture. In her eyes there were tears; and the sweat on her eye brow sparkled in the setting sun. Even before she could touch the ground she was carried off from the bus through the crowd. God knows how.

All were struggling into the bus, the ladies infiltrating through the gents. I and some unworthy students remained out side the bus through waiting for the bus to move, when we could squeeze in through the girls. My comrades were ridiculing the conductor who was trying his level best to control the students. He rang the bell and he asked us not to enter because there was no place in the bus. Students were not standing, they were piled up in the bus. Hearing the bell, the bus began to sneezeand snort. At that moment one of my friends gave the counter bell the single bell and the bus stoped. All the students in the bus laughed aloud. Then the conductor asserted his authority by giving a long whistle. But unfortunately for him I had a whistle and I played on it. The bus refused to move. There arose a peal of laughter and I had 'rubber-stamped' my personality in the mind of each and every body in the bus. But the conductor looked at me angrily and gnashed his teeth. He raised his pencil. But I did not bother about him and his pencil.

With great effort I and my leatherheaded firiends clambered into the bus, standing on the footboard. I gave the whistle. The bus began to move. The conductor very pathe–tically looked at me and touched his mous–taches. My friends began to laugh at him and comment his moustaches. My friend John told the conductor that we had no fear for his moustaches. Another feather head commented that the conductor's moustache was water proof. All the girls and boys giggled. Now it was John that shone. The conductor brushed. He was just examining the concession tickets.

The bus moved with occasional fits. Once the girl friends toppled aside and touched on the back of friends and then rusumed their positions. Unfortunately one of the girls, with a 'donkey's tail' and a dog's face toppled aside. The conductor

caught her by the hand-he did his duty-John saw it and cried aloud "Ah! our conductor is lucky today". All the people in the bus began to shriek and shout. The conductor was congratulated on his golden chance of catching the hand of, so fair, so sweet a lady. The conductor blushed once again. In spite of all this hooliganism our 'Beauty' was glancing at the conductor with grateful eyes.

The bus had to stop for some friends to get down. I rang the bell without the consent of the conductor. That unfortunate man was looking at me. When some of the "fine articles" had got down I again rang the bell. The bus grumbled and puffed again and, cursing us, began to move like a tortoise. The conductor had by this time checked the concession tickets, and given tickets to those who had no concession. But John neither produced the concession ticket nor got the ticket and thus he cheated the conductor very cleverly.

The bus again came to a stop where John and some of his friends had to get down. John rang the bell and the bus sto-pped. As he was getting down the conductor most cunningly raised the ticket board so that it hurt him on the eye-brow. Most politely he apologized. John hurled back some words of abuse and went away with a bruise on the eye brow. Even though we thought it was only an accident the condu-ctor had given a good retaliation for mock-ing at him. I rang the bell and the bus moved. Then the bus came to another junction where I was supposed to get down. I rang the bell and the bus stopped. The conductor asked others to move aside for my easy descent, with his hand holding a pencil. The pointed part of the pencil found its way just above my chest! Then he humbly apologized and I generously pardoned him thinking that it was only an accidental case and I got down from the bus. All this time our girl friend was looking at the conductor.

I reached home with a cut above the chest and winning popularity among my friends especially among the ladies. But I think the conductor got home without any injury or bruice. You may judge who had the gain in the bargain - the conductor or we.

Snowy, Flowy, Blowy,
Showery, Flowery, Bowery,
Hoppy, Croppy, Droppy,
Breezy, Sneezy, Freezy.

(George Ellis—'The Twelve Months')

THE BLESSING CEREMONY

OF THE COLLEGE BUILDING

H. E. The Bishop is being received

Vice-Principal welcomes the guests

H. E. The Bishop blessing

His Excellency addresses the audience

Mr. Philip Thayyil, Principal, Law College
Inaugurates the College Associations

SOCIAL SERVICE LEAGUE

WELCOME

(Text of the welcome speech delivered by Sri Abraham M. Nidhiry, Vice-Principal at the public meeting held in connection with the inauguration of the College by H. E. the Bishop of Palai on 12-1-1969).

Your Excellency, Mgr. Valiyil, Very Rev. Fr. Manager,
Rev. Fr. Principal, Rev. Frs. and Sisters, Ladies and Gentlemen,

I stand here before you this evening with two opposite feelings pride and humility. I feel proud of the privilege of welcoming you all to this historic function; I feel humble because I am conscious that I am not worthy of this high honour.

The tale that I have to tell you is also a proud one-the story of the founding of this College and its phenomenal growth. Last year, from this same platform when I welcomed the senior Pre-Degree students to the first Degree Class, many prophets raised their eyebrows in suspicion. What was thought impossible has become possible. Napoleon once said "Impossible? There is no such word in my dictionary". We have proved that. We may congratulate ourselves on being little Napoleons.

The same doubts were voiced when the suggestion to start this College was made. In the tangible, measurable, material resources, we are poor; but, in the intangible, immeasurable aspirations that drive the human spirit and the transcendent, benignant, divine grace that mould human destiny, we are super-rich. The impact of such forces cannot be measured in arithmetical units. Yet they control the course of events. With men, money and weapons you cannot win a war unless there is the determination to fight. A thousand weak wills cannot make a strong will. Man proposes

but God disposes. This College, therefore, illustrates the triumph of mental and spiritual forces over material disadvantages.

When Alexander the Great distributed all his wealth among his friends before starting on the Persian compaign, Perdiccas asked him in surprise – "What is left for you?" The would-be world conqueror replied "Hope". And on this hope, he built up an empire. Here, when an impoverished Parish church ventured on a college-building programme, many were asking "What are your resources?". Like Alexander we used to reply 'Hope'. We hoped for the grace of God, we hoped for the patronage of the Bishop, we hoped for the co-operation of the people, we hoped for good results and we hoped for the uninterrupted expansion of the College. In every one of these our achievements have surpassed our fondest hopes.

I remember the day when with some of my friends I approached the Vicar, Forane of Kuravilangad with the request to apply for a college here. We discussed the pros and cons. At last the Vicar took his balance of judgement. We put all the favourable factors in one scale and all the unfavourable factors in the other. To my utter disappointment I found that the unfavourable factors had more weight. That scale was lower. The Vicar said "The scales are turned against the suggestion; still I decide to go ahead". "How?", we asked. He replied "There is one factor which we have not yet put on the favourable side". "What is that?", we asked. He said 'Prayer'. "Add prayer to our poor resources and the scales will be reversed". Subseqnent events have proved him right.

When I say all this I do not mean that our difficulties are over. Much has been done; yet much more remains to be done. The 7 years from 1964 when we admitted the first batch of Pre-degree students to 1971 when the first batch of Degree-holders will march out of the portals of this institution would be years of hardship and struggle coupled with the joy of achievement.

5000 years ago the King of Egypt had a dream. He saw 7 fat cows and then 7 lean cows came and swallowed the fat ones. Joseph, through the wisdom of God, interpreted the dream. The 7 fat cows were 7 years of prosperity to be followed by 7 years of famine, represented by the lean cows. The years of famine would undo the gains of the years of prosperity.

5 years ago, the Vicar, Forane of Kuravilangad had a dream-like vision. He saw 7 fat cows and 7 lean cows together. The lean cows were trying to swallow the fat cows. But the fat cows struggled and escaped. The lean cows then disappeared. But the fat cows remained.

Putting on the cap of Joseph and with the aid of modern psychology, I interpret this vision. The 7 fat cows are the 7 years of the expansion of the college. The 7 lean cows are the same 7 years of financial strain for the management. The financial strain might obstruct the expansion. But the expansion will take place in spite of that. The difficulties will then disappear. But the College will remain.

History is a curtain which conceals more than it reveals. On one side of it we find the deeds of the great, painted in glowing colours. But nobody knows what is behind. We hear of the Pharaohs who built the pyramids or Shi-Huangti who built the great Wall of China or Shajahan who

built the Taj Mahal. But who knows of the millions whose toil and sweat had made these structures? Therefore, when we glorify the achievements of the Patron, the Manager and the Principal, let us also remember with gratitude the unknown volunteers and the members of the College-committees whose tireless steps traversed the country to collect small funds and the day-labourer who parted with his day's wages to contribute to the College fund. When we spend lakhs, let us remember that the window's farthing might be in it.

We are all very glad to have His Excellency in our midst to-day to inaugurate this College. His Excellency had been connected with every important stage in the development of this College. He laid the foundation stone, he inaugurated the Junior College and he presided over our first College-day celebrations. He was also our chief guest at the first College social. Now, in the fulness of time, he has come to inaugurate the College.

Apart from his official capacity as the Patron of this and other colleges, personally he is eminently fit for this function. The spread of education has been the great passion in his life. He was a teacher of teachers before he became a bishop. When he became the bishop of Palai, he brought a magician's hat, from which he pulled out not doves and rabbits but colleges again and again. In his diocese now there are five colleges–an area where there was not a single college when India became independent. This is a record which no one has equalled. The diocese of Palai now stands foremost in the Indian Hierarchy as an educational centre though it is one of its youngest members.

Under Pericles, the city of Athens earned the epithet 'The School of Hellas'. With equal justification we can say that under Dr. Sebastian Vayalil, the diocese of Palai deserves the epithet 'The School of India'.

When I see the paternal care that His Excellency bestows on these educational institutions, I am inclined to imagine them as his spiritual children. His Excellency has already got a large number of these children and I am afraid is likely to have many more children in future. To have a big family is a financial burden in the educational field also. Surely His Excellency is feeling that burden.

In 1965, when I welcomed His Excellency, I said that the foundation stone he had laid here had germinated and grown into a seedling. Now the seedling has grown into a big tree. This year the tree has been properly watered and nursed by Fr. Principal which explain the sudden spurt in the growth. The upgrading of the College has been made possible thus.

Already this College has established a reputation for efficient teaching and administration, good behaviour of the students and high percentage in examination results. Let us hope that this standard will be kept up and even improved. Let us also hope that this College will continue its expansion and sometime in future will become a University.

I cannot find apt words to impress upon you the solemnity and grandeur of this function. So, let me borrow the words of Burke used to compliment Fox on moving the India Bill.

'Your Excellency, you may live long. You may do many more things. But this

is the maximum. You cannot surpass what you are doing to-day'.

As Pericles claimed for the Athens of his day, we can hope that posterity will look back on this day and say with pride "The glorious twelth of January 1969, when His Excellency the Bishop of Palai inaugurated the Deva Matha College".

The torch of knowledge that you lit to-day, will never be extinguished. It will be relayed from batch to batch and from generation to generation. It will spread its lusture and illumine this and the neighbouring lands not for ten years or hundred years or even a thousand years-but for ever, until the flames of Armageddon consume the whole Universe.

Ladies and gentlemen, when we disperse, we will all go away with the feeling that our lives would have been lived in vain, if we had not lived up to this day and participated in the inauguration of this everlasting institution.

Your Excellency, on behalf of the Principal, Staff and Students, of the Deva Matha College, I extend to you a most hearty welcome.

Mgr. Valiyil has been taking very great interest in the development of this College. During His Excellency absence, it was he who gave the permission to apply for this College. We are very glad that he is present to participate in the inauguration. I extend to you Mgr. a most cordial welcome.

I welcome you all.

"Come, Sleep! O Sleep, the certain knot of peace,
The baiting-place of wit, the balm of woe,
The Poor man's wealth, the prisoner's release
The indifferent judge between the high and low"

(Philip Sidney—Sonnet 39)

College Day Celebrations 1968-'69

Prize winners in Literary Competitions

English Essay Competition

1st prize	T. M. Thomas,	I D. C.
2nd ,,	V. J. Joseph,	I P. D. C.

Eng. Extempore Speech

1st prize	K. J. Baby	I D. C.
2nd ,,	M. V. Mathew	I P. D. C.

Malayalam Essay competition

1st prize	Antony K. Z.	I D. C.
2nd ,,	Marykutty Mathai	I P. D. C.

Mal. Extempore Speech

1st prize	Thomas K. J.	II P. D. C.
2nd ,,	George T. D.	II ,,
	Marykutty Mathai	I P. D. C.

Mal. Declamation

1st prize	Cherian M. Mattom	I D. C.
2nd ,,	George T. D.	II P. D. C.

Hindi Extempore Speech

1st prize	V. M. Paul	II P. D. C.
2nd ,,	Baby Cyriac	do

Hindi Essay Competition		
	1st prize	John M. P. I D. C.
	2nd ,,	Accamma P. K. ,,
Arts & Dramatic Club		
Vocal Music (Men)		
	1st prize	Peter C II P. D. C.
	2nd ,,	Thomas P. J. I D. C.
Vocal Music (Women)		
	1st prize	Lila Mathews I P. D. C.
	2nd ,,	C. Jayasree do
Monoact		
	1st ,,	N. J. Antony II P. D. C.
	2nd ,,	A. T. Joseph I D. C.
Group Music		
	1st prize	K. C. Ouseph & Party
	2nd ,,	C. Annamma John & Party
One-Act Play		
	1st prize	"Sabarmathi Dooreyanu" (Annie Uthup & Party)
	2nd ,,	"Veenamesthiri" (A. T. Joseph & Party)
Best Actor		A. T. Joseph I D. C. (Mesthiri)
	2nd in Acting	T. D. George II P. D. C. (Kushtarogi)
Best Actress		Annie Uthup II P. D. C. (Thevan)
	2nd in Acting	Chinnammal Jacob II P. D. C. (Venu)

General Proficiency 1968–'69

I P. D. C.	I Group	Annamma Mathew	No. 152
,,	II ,,	Thresiamma K. J.	,, 348
,,	III ,,	Aleyamma Thomas	,, 426
,,	IV ,,	Jose Abraham	,, 503

II P. D. C.	I ,,	Varkey T. D.	No. 167
,,	II ,,	Jossy Joseph	,, 268
,,	III ,,	Mathew K. J.	,, 494

Annual Athletic Meet 1968-'69

BOYS SENIORS

100 Mts.	1) Alexander Korah N. 2) George V. Thomas 3) Cherian M. Mattam
200 Mts.	1) Alexander Korah N. 2) Jose K. A. 3) George P. V.
400 Mts.	1) Baby John 2) Alexander Korah N. 3) Rajagopalan A. P.
800 Mts.	1) Jose Thomas 2) Rajagopalan A. P. 3) Abraham C. L.
1500 Mts.	1) Rajagopalan A. P. 2) Abraham C. L. 3) Chacko K. J.
Long Jump	1) Mathew P. L. 2) Cherian M. Mattam 3) George K. J.
High Jump	1) Baby John 2) Mathew P. L. 3) Jose Thomas
Hop-Step and Jump	1) Mathew P. L. 2) George V. Thomas 3) Thomas P. J.

Shot-Put	1) Thomas P. K. 2) Thomas P. J. 3) George K. J.
Javeline Throw	1) George K. J. 2) Manuel P. E. 3) Thomas P. K.
Discuss Throw	1) Thomas P. K. 2) Xavier T. V. 3) Chacko K. J.

BOYS JUNIORS

100 Mts.	1) George Joseph Mattam 2) Lukose M. L. 3) Jose K. Paul
200 Mts.	1) George Joseph Mattam 2) Lukose M. L. 3) Baby Cyriac
400 Mts.	1) Abraham C. L. 2) Emmanuel 3) Baby Cyriac
Long Jump	1) George Joseph Mattam 2) Lukose M. L. 3) Sivaprassd A. G.
High Jump	1) Lukose M. L. 2) George Joseph Mattam
Shot-Put	1) Rajan J. 2) George P. V. 3) Mohan V. A.

Discuss	1)	George P. V.
	2)	Rajan J.
	3)	Thomas Joseph
Javeline	1)	Rajan J.
	2)	George P. V.
	3)	Thomas Joseph

GIRLS

50 Mts.	1)	Valsamma P. J.
	2)	Omana P. J.
	3)	Mariamma Philip
100 Mts.	1)	Valsamma P. J.
	2)	Mary N. C.
	3)	Brigit T. U.
200 Mts.	1)	Brigit T. U.
	2)	Valsamma P. J.
	3)	Mary N. C.
400 Mts.	1)	Mary N. C.
	2)	Valsamma P. J.
	3)	Leelamma John
Long Jump	1)	Mary N. C.
	2)	Brigit T. U.
	3)	Sumathikutty Amma

High Jump	1) Omana P. J.
Shot Put	1) Thresiamma P. T. 2) Thankamma E. I. 3) Thresiamma P. J.
Discuss	1) Thresiamma P. T. 2) Thresiamma Thomas 3) Mary A. T.
Javeline	1) Thresiamma P. T. 2) Mary A. T. 3) Thresiamma P. J.

Relay - Boys Seniors

4 × 100 Mts.	I	Green:	George P. V.
	II	White:	Zacharias John T.
4 × 400 ,,	I	Green:	Alexander Korah N.
	II	White:	Zacharias John T.

Boys Juniors

4 × 100 Mts.	I	Yellow:	George Joseph Mattam
	II	Red:	Sivaprasad A. G.

Girls

4 × 100 Mts.	I	Red:	Omana P. J.
	II	Green: White	Brigit T. U. & Leelamma John

BOYS

Foot-ball

Winners: Red	Joseph V. J.
Runners up: Yellow	Abraham C. L.

Basket-ball

Winners: White	Joseph Abraham Pattani
Runners up: Red	Rajagopalan A. P.

Volley-ball

Winners: White	Baby K. J.
Runners up: Green	George Mathew T.

Shuttle Badminton

Winners: Yellow	Thomas George
Runners up: Green	Anil Kumar

Ball Badminton

Winners: Yellow	Abraham V. M.
Run. up Green	Alexander Korah N.

GIRLS

Tennikoit

Winners: Red	Susan Chinnan
Run. up: Yellow	Mary A. T.

Throw ball

Winners: Red	Elsamma V. K.
Run. up Green	Annamma V. M.

Ball Badminton

Winners: Yellow	Mary A. T.	
Run. up Red	Elsamma V. K.	

Individual Champions

Boys seniors	Alexander Korah Mathew P. L.	Green House
Boys Juniors	George Joseph Mattam	Yellow House
Girls	Valsamma P. J.	Green

Shield for the house that scored the highest number of points: Yellow House

Captain: George Joseph Mattam

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE
IN ACTION

Basket Ball Team

Athletic Team

Foot — Ball Team

MALAYALAM SECTION

വിദ്യാർത്ഥികൾ ചെയ്യേണ്ടതു് എന്തു്?

അനേകലക്ഷം ആളുകൾ ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ടു നട്ടം തിരിയുമ്പോൾ പട്ടിണി കൊണ്ട് അനേകലക്ഷം നമ്മുടെ രാജ്യത്തു മരണമടയുമ്പോൾ തികച്ചും സമൂഹത്തോടു ബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരീതിയാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് നിലവിലിരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ വരുമാനത്തിൻെറ ഒരു നല്ല ശതമാനം നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി ചെലവിടുന്നു. എന്നാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ അതു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു് എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനമുള്ളു.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇന്നത്തെ കർത്തവ്യമെന്തു്? പ്രധാനമായി പറഞ്ഞാൽ ജ്ഞാനം നേടുക, അതു സ്വായത്തമാക്കുക. ഇതു രണ്ടുമാണ് അവരുടെ പ്രധാന കടമ. പക്ഷെ ഇന്നു രക്ഷാകർത്താക്കന്മാർ കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് അയയ്ക്കുന്നതു് പണവും പ്രതാപവും നേടാനാണ്. ഈ കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ അവരുടെ ശാന്തിയും സമാധാനവും ആനന്ദവും നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. നന്മതിന്മകളെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഒരു വിവേചനശക്തി വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉളവാക്കേണ്ടതു് അദ്ധ്യാപകരുടെ കടമയാണ്. വിവേചനമില്ലാതെ എന്തും നാം വിഴുങ്ങുക എന്നൊരു നിലവന്നാൽ നാം വെറും യന്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ഥമാകുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പന്ഥാവിൽ നന്മതിന്മകളെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള വിഘ്നം മാത്രമല്ല, മററനേകം പ്രതിബന്ധങ്ങളും വിലങ്ങടിച്ചു നിൽക്കുന്നുണ്ട്. അവൻെറ ചുററിലുമായി കാണുന്ന പ്രതികൂലാന്തരീക്ഷത്തോടു് അവൻ സമരം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികളും പത്രപാരായണവും

വിദ്യാർത്ഥികളിൽ അധികം പേരും പത്രപാരായണം ചെയ്യുന്നവരാണ്. എന്നാൽ പത്രങ്ങൾ നൽകുന്ന താൽക്കാലിക താല്പര്യം മാത്രമുള്ള നിസ്സാര കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കരുതു്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണത്തിനു് ഉത്തമമായ പത്രങ്ങളാണ് നാം വായിക്കേണ്ടതു്. ചില

എൻ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ
I B. Com.

അശ്ലീല പത്രങ്ങളും മാസികകളും ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളെ വഴിതെററിക്കുവാൻ മുന്നോട്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. അവററകളെ വേരോടെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു് അധികൃതർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കയാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഇതു കാര്യമായി ബാധിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഓർക്കണം.

വിദ്യാർത്ഥികളും സമരവും

നിസ്സാര കാര്യങ്ങൾക്കുപോലും സമരം ചെയ്യുക എന്ന ഒരു ദുഷ്പ്രവണത നമ്മുടെ ഇടയിൽ കടന്നു കൂടിയിരിക്കയാണ്. ആവശ്യം ഉള്ളതിനും ഇല്ലാത്തതിനും സമ

കം. ഏതെങ്കിലും ഒരു നേതാവു പറയുന്നതു് (തെറ്റാണെങ്കിലും ശരിയാണെങ്കിലും) കേട്ടു് പുറകെകൂടി സമരം ഉണ്ടാക്കാനാണു് ഇന്നു് ഭൂരിഭാഗം വിദ്യാർത്ഥികളും തുനിയുന്നതു്. പഠിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സമരത്തിലാണു് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് താല്പര്യം കൂടുതൽ. അവനവനു വേണ്ടി ഒരു മണിക്കൂർ എങ്കിലും ചെലവഴിക്കുന്ന കാര്യം ഓരോ കുട്ടിയും മറന്നു പോകുകയാണു്.

വിദ്യാർത്ഥികളും തൊഴിലില്ലായ്മയും

അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ ഇടയിലുള്ള തൊഴിലില്ലായ്മ രൂക്ഷതരമായി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണിതു്. ഒരു അഭ്യസ്തവിദ്യൻ മനസ്സുവയ്ക്കുന്ന പക്ഷം പലതും ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസം നിർബന്ധിതമോ അല്ലാത്തപക്ഷം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആൺകുട്ടിക്കും പെൺകുട്ടിക്കും നൽകപ്പെടത്തക്കവണ്ണം വികസിതമോ ആക്കണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്കൂളുകളും കോളേജുകളും മിക്കവാറും സ്വയം പര്യാപ്തമായ സ്ഥാപനങ്ങൾ ആയി പരിവർത്തനം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്വയം പര്യാപ്തത വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഫീസിനം കൊണ്ടോ ഉദാരമതികളുടെ സംഭാവനകൾ കൊണ്ടോ അല്ല കൈവരുത്തേണ്ടതു്. പിന്നെയോ, ആദായകരമായ ജോലികളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വയം ഇടപെട്ടുകൊണ്ടു് ധനാഗമം സാധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യപരമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തോടൊപ്പം സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസം കൂടി ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടതു്, സ്വയം പര്യാപ്തതയ്ക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കുവാനും വിദ്യാർത്ഥിക്കു് അല്പം കഴിവുണ്ടാകുന്നു. ശരീരം കൊണ്ടു ജോലി ചെയ്തു് ഉപജീവനം നേടുന്നതു് ഒരിക്കലും ആക്ഷേപകരമായ ഒരു സംഗതിയല്ല. പേനയുന്തുന്ന കൈകൾ തൂമ്പയും കൂടി എടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അമേരിക്ക സമ്പൽസമൃദ്ധമായ രാജ്യങ്ങളുടെ മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്നു. അവിടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ചെയ്യുന്നതു് എന്തു്? അവരുടെ ചെലവുകൾ സ്വപ്രയത്നം കൊണ്ടു് മുഴുവനായോ ഭാഗികമായോ അവർ സാധിക്കുന്നു. അതിൽ അവർ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. അമേരിക്കൻ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉദ്ദേശം അമ്പതുശതമാനം പേരും വെക്കേഷൻ കാലങ്ങളും അധ്യയനദിവസങ്ങളിലെ ഏതാനും മണിക്കൂറുകളും ധനാഗമ മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കായി ചെലവിടുന്നു. അങ്ങനെ ജോലി നിർവ്വഹിക്കുന്നവരെ അവിടെ ബഹുമാനിക്കയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

അമേരിക്കയുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതി ഇപ്രകാരം ആസൂത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് ഓർക്കുമ്പോൾ ദരിദ്രമായ നമ്മുടെ രാജ്യം എത്രയോ കാര്യമായി അതു് അനുകരിക്കേണ്ടതാണു്. നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് അതു് ഒരു അനുഗ്രഹമായി തീരുകയില്ലേ? നിർധനരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് തൊഴിൽ നൽകി അവരെ സഹായിക്കയാണു് സൗജന്യ സ്കോളർഷിപ്പു നൽകി അവരുടെ കഴിവുകളെ മുരടിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദം. ഒരാളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി കൈകാലുകൾ ഉപയോഗിച്ചു് വേലചെയ്തു് പണമുണ്ടാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം മാന്യന്മാർക്കു ചേർന്നതല്ല എന്ന തോന്നൽ ഒരാളിൽ ഉണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ അതു് ഏറ്റവും നിർഭാഗ്യം എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാനാണു്.

താനൊരു അഭ്യസ്തവിദ്യനാണെന്നുള്ള അഹങ്കാരം കളഞ്ഞു്, ഒരു സാധാരണ തൊഴിലാളിയുടെ സ്ഥിതിയിലേക്കു്

ചെറുകഥ

മിത്രങ്ങൾ

എസ്സ്. ജെ. തേനാശ്ശേരി
II P. D. C.

ഏതാണ്ടു് ഒരു വർഷത്തെ പരിചയമാണു് ഞാനും വിജയനും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്നതു്. കോളജിലെ മററാരേക്കാളും ഞങ്ങൾ യഥാർത്ഥ സുഹൃത്തുക്കളെന്നഭിമാനിച്ചു. പരസ്പരവിശ്വാസത്തിൻേറയും സ്നേഹത്തിൻേറയും കണ്ണികൾ ഞങ്ങളന്യോന്യം കോർത്തിണക്കി.

രഹസ്യങ്ങൾ കൈമാറുന്നതു് ഞങ്ങൾക്കിരുവർക്കും ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നു. എന്തുണ്ടായാലും ഞങ്ങൾ പരസ്പരം അതുവെളിപ്പെടുത്തിവന്നു. ബി. എ. ക്കു് ഒന്നാം വർഷമാണു് ഞങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടതുതന്നെ. ഇപ്പോൾ വർഷമൊന്നു കഴിഞ്ഞു.

ലററർ വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നറിയാൻ പതിവുപോലെ ഞാൻ നോട്ടീസ് ബോർഡിൽ ചെന്നു നോക്കി. എൻെറ സുഹൃത്തിൻെറ അഡ്രസ്സിൽ ഒരു കത്തിരിക്കുന്നു. ഒരു പരോപകാര പ്രവൃത്തിയായിരിക്കുമെന്നു കരുതി ഞാനതെടുത്തു് കഴിവതും വേഗം എൻെറ സുഹൃത്തിനെ ഏല്പിച്ചു.

എൻെറ മുമ്പിൽവച്ചുതന്നെ ആ കത്തു പൊട്ടിച്ചു് കൊച്ചുകുട്ടികളെപ്പോലെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു വായിച്ചുതുടങ്ങി. എ

ഒരുവൻ ഇറങ്ങിവരികയാണെങ്കിൽ അയാൾക്കു് ഒരു ഉപജീവനമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ക്ലേശിക്കേണ്ടി വരികയില്ല. കുടുംബം പുലർത്തേണ്ടിവരുന്ന അഭ്യസ്ത വിദ്യർ ഇക്കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിച്ചു്, ദുരഭിമാനം കളഞ്ഞു് ഏതു തൊഴിലിലും പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധത പ്രകടമാക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. പുസ്തകപാരായണം കൊണ്ടു് മാത്രമേ ബുദ്ധി വികസിക്കു എന്ന ധാരണ തെററാണു്. ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ ജോലിയിൽ കൂടി ശാസ്ത്രീയാടിസ്ഥാനത്തിൽ അതു കൈകാര്യം ചെയ്തു് അതിവേഗം ബുദ്ധിക്കു് ഉണർവ്വും വികാസവും വരുത്താൻ സാധിക്കുന്നതാണു്. നമ്മുടെ മൺമറഞ്ഞുപോയ ഗാന്ധിജി, ജവഹർലാൽ നെഹ്റു തുടങ്ങിയവരും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഇതു തന്നെയാണു്. അതുകൊണ്ടു് നാം എല്ലാവരും അഹന്തകളഞ്ഞു് ജോലിചെയ്യാൻ മുന്നോട്ടു വരിക. നമുക്കു് സമ്പൽസമൃദ്ധമായ ഒരു രാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ സാധിക്കും. അല്ലാത്തപക്ഷം അഗാധമായ ദാരിദ്ര്യഗർത്തത്തിലേയ്ക്കു് നാം വലിച്ചിഴക്കപ്പെടും.

ളു പറഞ്ഞാലും, തമാശയായിരുന്നാൽ മതി; എന്റെ സ്നേഹിതൻ വല്ലാതെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകളയും. ആ ചിരിക്ക് എന്തോ ഒരു വശ്യ ശക്തിയുണ്ടെന്ന് എനിക്കും തോന്നിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. ഈ ചിരിയുടെ ശക്തിയായിരിക്കാം നല്ലൊരു വിഭാഗം പെൺകുട്ടികളെപ്പോലും ആകർഷിച്ചത്. ഏതായാലും ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും ഒപ്പരെ വലിയ കാര്യമായിരുന്നു എന്നുള്ളതൊരു വാസ്തവം. പഠനത്തിൽ വലിയ മെച്ചമില്ലെങ്കിലും തീരെ പിന്നോക്കമല്ലാതിരുന്നതിനാൽ, അവിടെയും ആർക്കും യാതൊരവഗണനാമനോഭാവവും അയാളോടു തോന്നിയിരുന്നില്ല. സാമാന്യം മോടിയായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്ത് ടിപ്പ് ടോപ്പിലുള്ള ആ നടപ്പുകണ്ടാൽ ഒരു ധനവാന്റെ മകനാണയാളെന്ന് ആർക്കും തോന്നും. സ്ഥിതിഗതികളിങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും വിജയനെ എന്തോ ചില പ്രത്യേക പ്രശ്നങ്ങൾ വലയം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് മിക്കവാറും ഗ്ലാനമായിരിക്കുന്ന ആ മുഖം വിളിച്ചറിയിക്കുമായിരുന്നു.

കത്തിലെ ഓരോ വാചകവും ഒരു പ്രേമാഭ്യർത്ഥനക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഭിക്ഷാപാത്രങ്ങളായി എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ മടിച്ചിട്ടും അതു മുഴുവൻ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാതെ അയാൾ അടങ്ങിയില്ല.

... വിജയന്റെ മാത്രമായ ലളിത.... തികഞ്ഞ ഒരു പുച്ഛരസത്തിലും അതിലേറെ സഹതാപം സ്ഫുരിക്കുന്ന വിധത്തിലുമായിരുന്നു അതു വായിച്ചയാളവസാനിപ്പിച്ചത്.

അനന്തരം അയാൾ എന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു പറഞ്ഞു. മിസ്റ്റർ മോഹൻ ഇതുപോലെ പലതുണ്ട് വിജയന്റേതു മാത്രമായിട്ടുള്ളവർ........

ഞാൻ തെല്ലൊരു ഹാസ്യരസത്തിൽ പറഞ്ഞു........ അതിനെന്താ അതും ഒരു കഴിവല്ലേ........?

അയാളതിനു മറുപടി പറയാൻ നിന്നില്ല. യാതൊന്നുമുരിയാടാതെ ക്ലാസ്സ് റൂമിലേക്കു കടന്ന് ചിന്താമഗ്നനായി അയാളിരുന്നു. പിണക്കമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി വൈകുന്നേരം ക്ലാസ്സ് വിടുന്നതു വരെ ഞാൻ വിജയനോടു സംസാരിക്കുവാൻ മുതിർന്നില്ല.

അനവസരത്തിലുള്ള എന്റെ വിടുഭാഷണം അയാളെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചിരിക്കുമെന്നു കരുതി ഞാനും യാതൊരു സ്വസ്ഥതയുമില്ലാതെയാണ് ക്ലാസ്സിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്.

ക്ലാസ്സു കഴിഞ്ഞു. ഓരോരുത്തരായി ക്ലാസ്സിൽനിന്നും എല്ലാവരും ഇറങ്ങി. അവസാനം ഞാനും വിജയനും മാത്രമവിടെ ശേഷിച്ചു. എന്റെ സ്നേഹിതൻ എന്റെ കരം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. നമുക്കിന്നൊരു സ്ഥലം വരെ പോകണം മോഹൻ, എന്റെ വീട്ടിലേക്കാണ്. ഇതെന്റെ ക്ഷണമല്ല.. അപേക്ഷയാണ്— ഞാനാ അഭ്യർത്ഥന സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു.

നാല്പതു പൈസ ടിക്കറ്റെടുത്ത് ഞങ്ങൾ ബസ്സിൽ കയറി. വിദ്യാർത്ഥികളും മറ്റു യാത്രക്കാരുമായി ബസ്സിൽ നല്ല ആളുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് മറ്റു പലരെയും പോലെ ഞങ്ങൾക്കും നിൽക്കേണ്ടിവന്നു. ഞങ്ങളുടെ സഹപാഠികൾ പലരും ആ ബസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. കമന്റടികളാലും ചൂളംവിളികളാലും പൊട്ടിച്ചിരികളാലും ബസ്സിൽ നല്ലൊരു ശബ്ദകോലാഹലം തന്നെയായിരുന്നു. സംസ്കാരലേശമേല്ക്കാത്ത ആൾക്കാർക്കുപോലും അരോചകമായി തോന്നുന്ന വിധത്തിലുള്ള പലയിനം കമന്റുകളും അവിടെ മുഴങ്ങിക്കേട്ടു.

ഭംഗിയായ പ്രിൻറിംഗ്

മേന്മയേറിയ ബയൻറിംഗ്

സമീപിക്കുക!

ജനതാ പ്രസ്സ്

പള്ളിക്കവല,

കുറവിലങ്ങാട്

കഥാപ്രസംഗം

കാഥികൻ:

ഏ. ജോ. പാററാനി

കുറവിലങ്ങാട്

പിന്നണിയിൽ:

ഫിഡിലിസ്റ്റ് സിറിൽ ജോസ് & പാർട്ടി

കഥകൾ:

കുരിശും കിരീടവും, ബലിയാടുകൾ, കയ്യാഫാസ്, അടർക്കളം, വിശുദ്ധ മരിയ, രക്തതിലകം, പാപവും പ്രായശ്ചിത്തവും Etc.

അവരിൽനിന്നും കഴിവതും അകന്നായിരുന്നു വിജയൻ നിന്നിരുന്നതു്.

പൊട്ടിച്ചിരികളും ശബ്ദഘോഷങ്ങളുമെല്ലാം പൊടിപൊടിക്കുന്ന ആ വാഹനത്തിൽ എൻെറ സുഹൃത്തു് ബൈബിളിലെ 'നോഹ', ദുഷ്ടരായ അന്നത്തെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതുപോലെയുള്ള ഒരു നിലപാടാണു സ്വീകരിച്ചതു്.

'പിതാവേ!, ഇവർ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നു് ഇവരറിയുന്നില്ല, ഇവരോടു ക്ഷമിക്കണേ.......' അല്ലേ വിജയ - പിറകിൽനിന്നു് ഒരു സരസൻ തട്ടിവിട്ടു. അതൊരു തമാശയായിരുന്നെങ്കിലും വിജയനു് അതു വല്ലാതെ 'ഫീൽ' ചെയ്തെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾക്കിറങ്ങേണ്ട സ്ഥലമായപ്പോഴേക്കും പിറകിൽനിന്നൊരു വിദ്യാർത്ഥിനിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു....

'....ഹരിശ്ചന്ദ്രനിവിടം വരെയുള്ളൂ....' 'കൂട്ടു വല്ലവരും വേണോ....' അതൊരു രസികൻെറ ശബ്ദമാണു്.

കണ്ടക്ടർ ബെല്ലടിച്ചു, വണ്ടിനിന്നു. ഞങ്ങൾ ബസ്സിൽനിന്നിറങ്ങി. നീണ്ടു വിശാലമായി കിടക്കുന്ന ഒരു പാടത്തുകൂടി വേണം വിജയൻെറ വീട്ടിലേക്കു പോകാൻ. വിജയൻ മുൻപിലും ഞാൻ പിറകിലുമായി നടപ്പുതുടങ്ങി.

സ്നേഹിതാ, എന്നെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കഥയായിരുന്നു അതു്. പക്ഷേ എൻെറ പരമാർത്ഥം അവളോ അവളെപ്പോലുള്ളവരോ നിങ്ങളോ നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരോ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. പാവം പെൺകുട്ടി. അവൾ എൻെറ പുറം പേടകം കണ്ടു് എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു.

വികാരതീവ്രത മുററിനിന്നിരുന്ന ആ ശബ്ദം ഇടതടവില്ലാതെ എൻെറ കാതുകളിൽ വന്നലക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു... എന്താണു വിജയാ തുറന്നു പറയൂ....

പറയണമെന്നു കരുതി തന്നെയാണു് നിങ്ങളെ ഞാൻ വിളിച്ചതു്. അയാൾ തൻെറ കഥ തുടർന്നു.

ഐശ്വര്യവും പ്രതാപവും പുലർത്തിപ്പോന്ന ഒന്നാന്തരം ഒരു തറവാടാണു് എൻേറതു്. വല്ല്യപ്പൻെറ സുഖലോലുപതം ഞങ്ങളെ പട്ടിണിയുടെ പടുകുഴിയിലേക്കു തള്ളിയെറിയുകയാണുണ്ടായതു്. വസ്തുക്കളിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം പണയപ്പെടുത്തി. കുറെ തീറെഴുതി. അവസാനം നാലേക്കർ ഭൂമിമാത്രം അവശേഷിച്ചു ... ഒരു ദിവസം കുറേപ്പേർ വന്നു് വല്ല്യപ്പനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ബോധം മറിയുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തെ കുടിപ്പിച്ചു. മദ്യത്തിൻെറ തീവ്രമായ ലഹരിയിൽ എൻെറ വല്ല്യപ്പനതു പറഞ്ഞു....! രണ്ടേക്കർ ഭൂമി നിനക്കു തന്നിരിക്കുന്നു. രൊക്കം ആറു രൂപയെടുത്തോ ബാക്കി ഞാൻ വന്നു കൊടുത്തോളാം. ഷാപ്പുടമസ്ഥനു് സന്തോഷമായി. അയാൾ ആറിൻെറ ഒരു നോട്ടെടുത്തു് വല്ല്യപ്പൻെറ മടിയിൽ തിരുകിവച്ചു. പിറേറദിവസം ആധാരം നടന്നു. അധികം നാളുകൾ കഴിയുന്നതിനു മുൻപു് വല്ല്യപ്പൻ മരിച്ചു.

എൻെറ അച്ഛനു് രണ്ടനുജന്മാരും ഒരു സഹോദരിയുമാണുള്ളതു്. വല്ല്യപ്പൻ മരിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ സഹോദരിയെ വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു. ആ ഇനത്തിൽ നല്ലൊരു സംഖ്യ കടമായി അവശേഷിക്കുകയാണു്.

എൻെറ അച്ഛൻ കുടുംബത്തിനു വേണ്ടിയാണു് ജീവിച്ചതു്. അനുജന്മാർക്കു

വേണ്ടി മാത്രം ജീവിച്ച ഒരു വ്യക്തി സ്വന്തം അദ്ധ്വാനം കൊണ്ടു പണമുണ്ടാക്കി രണ്ടു പേരെയും സാമാന്യം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചു. അവർ സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട നിലയിലുമെത്തി. എന്റെ അപ്പനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻ പോലും ആരും ഇട്ടാക്കിയില്ല. തറവാട്ടുസ്വത്തായി അവസാനം ശേഷിച്ചിരുന്ന രണ്ടേക്കറിൽ പകുതി അനുജന്മാർക്കായി കൊടുത്തു.

ആയിടയ്ക്കാണ് അമ്മ രോഗിണിയായി ശയ്യാവലംബിയായിത്തീർന്നതു്. ചികിത്സക്കായി നല്ലൊരു തുക ചെലവായി. അവശേഷിച്ച ഒരേക്കറിൽ മുക്കാൽ ഏക്കർ സാമാന്യം നല്ല വിലക്കു തന്നെ വിറ്റു് അമ്മയെ ചികിത്സിപ്പിച്ചു.

ഞാനിടക്കു കയറി ചോദിച്ചു.... സ്ഥിതിഗതികളിങ്ങനെയിരിക്കെ വിജയന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം എങ്ങനെ നടക്കുന്നു... ദീർഘമായ ഒരു നിശ്വാസത്തോടുകൂടി വിജയൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി; പകലന്തിയോളം എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അപ്പൻ കൂലിപ്പണിക്കുപോയി ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു വരുന്ന പണമാണ് എന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രധാന ധനാഗമമാർഗ്ഗം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സാമാന്യം പാൽ തരുന്ന ഒരു എരുമയും കാലേക്കർ ഭൂമിയും ഒരു ചെറിയ കുടിലുമാണ് ഞങ്ങൾക്കിനിയുള്ള ആകെ സ്വത്തു്. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ കുറെ പണം ജ്യേഷ്ഠനയച്ചുതരും. ജീവിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ലാതെ വലഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം വീട്ടുവിട്ടിറങ്ങിയതാണ്. അവസാനം കുറെ പണമുണ്ടാക്കി ഡ്രൈവിംഗ് പഠിച്ചു. കഷ്ടിച്ചു് ജീവിക്കാൻ മാത്രം പണമുണ്ടാക്കാൻ ജ്യേഷ്ഠനിപ്പോൾ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. മററാരിൽനിന്നും യാതൊരു സഹായവും ഞങ്ങൾക്കില്ല. അമ്മക്കു് അസുഖം കലശലായപ്പോൾ കുറെ പണം ചോദിച്ചുചെന്ന എന്റെ അപ്പനെ, അപ്പന്റെ അനുജൻ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

എന്നെ കോളജിൽ വിട്ടു പഠിപ്പിക്കണം, എന്ന് അമ്മയ്ക്കു വലിയ ആഗ്രഹമായിരുന്നു.

അവനെങ്കിലും പഠിച്ചു് വല്ല ഉദ്യോഗവും വാങ്ങിയാൽ മരിക്കുന്നിടം വരെ വല്ലതും അന്നത്തിക്കുടിച്ചു് കഴിഞ്ഞുകൂടാമല്ലോ? ഇതായിരുന്നു അമ്മയുടെ മനോഗതം.

അങ്ങനെ എന്നെ കോളജിലയച്ചു............

കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ വീണ്ടും തുടർന്നു — എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ചങ്ങാതി, ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് നിങ്ങളെന്റെ സ്ഥിതി ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കിയെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിനുമുമ്പ് നിങ്ങൾക്കു് എന്നെപ്പററി എങ്ങനെ തോന്നിയിരുന്നു.

കൊള്ളാവുന്ന കുടുംബത്തിൽ പിറന്ന സാമാന്യം ധനശേഷിയുള്ളവൻ..........ഞാൻ തുറന്നു പറഞ്ഞു.

അതെ - നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു ശരിയാണു് ആർക്കും അങ്ങനെയേ തോന്നൂ........

ടെർലിൻ ഷർട്ടിടണമെന്നും വാച്ചു കെട്ടണമെന്നും എന്റെ ആഗ്രഹമല്ല സുഹൃത്തേ............ എന്റെ മാതാവിന്റേയും സ്നേഹധനനായ പിതാവിന്റേയും സ്നേഹമസൃണമായ ആജ്ഞയാണതു്...........!

അമ്മപറയും—

എല്ലാവരും നല്ല ഷർട്ടും മുണ്ടുമിട്ടു നടക്കുമ്പോൾ നീയും അതുപോലെ നടന്നില്ലെങ്കിൽ ആളുകൾ കുറയ്ക്കും............

അപ്പനും ആ അഭിപ്രായത്തെ പിന്താങ്ങും. തന്റെ മകനെ ആരും മാററിനിർ

അതെന്നാദ്ദേഹത്തിനും നിർബ്ബന്ധമുണ്ടു്. തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടയാൾ പിന്നെയും പറഞ്ഞു— അതിനായി എന്തു കഷ്ടപ്പാടുകളും അദ്ദേഹം സഹിച്ചുകൊള്ളും. പണമില്ലെങ്കിൽ കടം വാങ്ങിയായാലും എന്റെ ആവശ്യങ്ങളദ്ദേഹം സാധിച്ചു തന്നുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ഇതിനകം ഞങ്ങൾ എന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ വീടിനോടു് വളരെ സമീപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വിജയന്റെ സംസാരത്തിൽനിന്നും അന്നു രാവിലെ ഞാൻ കത്തിനെ ആസ്പദമാക്കി പറഞ്ഞ തമാശ വിജയനെ എത്രമാത്രം സ്പർശിച്ചിരിക്കുമെന്നു് ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു. അതെ, വിജയൻ പറയുന്നതുപോലെ പണമില്ലാത്തവനു് സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടാനും അർഹതയില്ല. മററല്ലാ ഗുണവിശേഷങ്ങളും ആ രണ്ടക്ഷരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വില്പനച്ചരക്കുകളാണു്. ഞാൻ പറഞ്ഞതു് അല്പം അതിരു കടന്നുപോയി എന്നു് എനിക്കു തന്നെ അപ്പോൾ തോന്നി. ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ മനസ്സാ ശപിച്ചു.

ഓലമേഞ്ഞ ഒരു കൊച്ചു കുടിലാണു് വിജയന്റെ പാർപ്പിടം. തറയും മുററവും ചാണകമിട്ടു് മെഴുകിയിട്ടുണ്ടു്. തിണ്ണയിൽ ഒരു ജീവച്ഛവം കട്ടിലിൽ കിടപ്പുണ്ടു്.

അമ്മേ............ വളരെ പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ എന്റെ സുഹൃത്തുവിളിച്ചു. ആ വിളിക്കു് വർഷങ്ങളുടെ പഴക്കമുള്ളതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി.

ഒരസ്ഥിപഞ്ജരമാണോ ആ കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്നതെന്നെനിക്കു സംശയമായി. ഈച്ചകൾ നിരന്തരം ആ സ്ത്രീയെ ശല്യം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശോഷിച്ച കരങ്ങൾ മെല്ലെയുയർത്തി വായുവിൽ വീശി ഈച്ചകളെ ഓടിക്കുന്ന ആ ദയനീയ രംഗവും ആ കിടപ്പുമെല്ലാം ഏതൊരു കഠിന ഹൃദയനെയും ആർദ്രചിത്തനാക്കും. സത്യത്തിൽ എന്റെ കണ്ണുകൾ വല്ലാതെ നിറഞ്ഞുപോയി.

ഞാനാവീടും പരിസരവും നന്നായി കണ്ണോടിച്ചു. വിജയൻ പറഞ്ഞതിൽ അണുവിടപോലും വ്യതിയാനം അവിടെങ്ങും എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വിജയൻ കൊണ്ടുവന്ന ഒരു പാത്രം ചായ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ കുടിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ എന്റെ സ്നേഹിതന്റെ മാതാവിനോടു യാത്ര ചോദിച്ചു.

വിജയനു ജോലി വല്ലതും കിട്ടാറായോ മോനെ............ അവർ ഉദ്വേഗസമേതം തിരക്കി............ ശ്രമിച്ചാലെങ്കിലും ജോലി കിട്ടാതിരിക്കില്ലമ്മേ; ഞാനവരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു.

മോനേ....... ജോലി വല്ലതും കിട്ടുമോ.......? വളരെ വിപുലമായ ഒരു ആശാസങ്കേതം അവർ മകനിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നു് ആ ചോദ്യം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നുണ്ടു്. വീട്ടിലെത്തുംവരെ ആ രംഗം എന്റെ മനസ്സിൽനിന്നും മാഞ്ഞില്ല.

പിറേറ ദിവസം ചിലതു് മനസ്സിൽ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ കോളേജിൽ പോയതു്. വിജയൻ പതിവുപോലെ ക്ലാസ്സിൽ വന്നു. വരാന്തയിൽ ഒഴിഞ്ഞ ഭാഗത്തേക്കു് ഞാൻ വിജയനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

എനിക്കൊരൈഡിയാ തോന്നുന്നു...... ഞാൻ പറഞ്ഞു.

എന്താ............ ആവേശ ഭരിതനായി വിജയൻ എന്റെ മറുപടിക്കുവേണ്ടി കാത്തുനിന്നു.

നിങ്ങളുടെ ഋണഭാരം നീങ്ങുവാൻ ഞാൻ കാണുന്ന ഒരേ ഒരു മാർഗ്ഗം വിജയനുടനെ വിവാഹം കഴിക്കുകയാണ്. പഠനം വിവാഹം കഴിഞ്ഞുമാകാമല്ലോ?

പഴയ കത്തിന്റെ കാര്യം അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ലളിത ആയാലെന്ത്? നിനക്കിഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിൽ ബന്ധപ്പെട്ടവരെ വിവരമറിയിച്ച് കഴിവതും വേഗം വിവാഹ നിശ്ചയം നടത്തണം

........അവളുടെ സ്ത്രീധനത്തുകകൊണ്ട് കടം വീട്ടാം. നിനക്ക് വല്ല ജോലിയുമായാൽ നിങ്ങൾക്ക് ജീവിതമാർഗ്ഗവുമായി. എന്താ നിന്റെ അഭിപ്രായം.

വിജയൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല............ അന്നുതന്നെ ഞാൻ വിജയന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് കുടുംബാംഗങ്ങളെ വിവരമറിയിച്ചു. താമസിയാതെ ലളിതയും വിജയനുമായുള്ള വിവാഹം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. അയ്യായിരം രൂപയോളം സ്ത്രീധനം കിട്ടും. ഇനി വിവാഹത്തിനു പറ്റിയ മുഹൂർത്തവും തീയതിയും നിശ്ചയിച്ചാൽ മതി.

ഒരു ദിവസം പെണ്ണിന്റെ അച്ഛൻ വന്നു പറഞ്ഞു. കാര്യമൊക്കെ ശരിതന്നെ. ഒരു തുണ്ടു ഭൂമിപോലുമില്ലാത്തവന് ഞാൻ പെണ്ണുകൊടുക്കുകയില്ല! പഴയ പ്രതാപമെല്ലാം ഓർത്ത് ഞാൻ സമ്മതിച്ചെന്നേയുള്ളു. അന്നത്തിനടിക്കാനുള്ള വകയില്ലെന്ന് ഇപ്പോഴല്ലേ മനസ്സിലായത്.

യാതൊരു അന്വേഷണവും കൂടാതെ വിജയന്റെ അച്ഛനും പെണ്ണിന്റെ അച്ഛനും തമ്മിൽ നടന്ന വാക്കിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് കല്യാണം നിശ്ചയിച്ചത്. കാര്യം ഇതുപോലാകുമെന്ന് ആരും കരുതിയിരുന്നില്ല. ആ സാധുക്കൾ പകച്ചുപോയി! ഇതെന്തൊരു പരീക്ഷണം........!

പിറ്റേദിവസത്തെ പത്രത്തിൽ ഞെട്ടിച്ച് ഒരു വാർത്ത കണ്ടു.

ഇരുപതുവയസ്സുള്ള ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥി റെയിൽപാളത്തിൽ തലവച്ച് ട്രെയിൻ കയറി മൃതിയടഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിജയന്റെ മൃതദേഹത്തോടൊപ്പം ഏതോ ഒരു മോഹനനുള്ള കത്തും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കത്ത് താഴെക്കാണും വിധമാണ്.

പ്രിയപ്പെട്ട മോഹൻ,

പൗരുഷമുള്ളവൻ ഒരിക്കലും ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു വലിയ തെറ്റാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നതെന്നെനിക്കറിയാം. ഞാനൊരു ഭീരുവെന്ന് നീയും ലോകവും എന്നെപ്പറ്റി വിധിയെഴുതിയേക്കാം. ഒരിക്കലും ഞാനൊരു ഭീരുവല്ല. എനിക്ക് ഒരിക്കലും തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ വയ്യാത്തവിധത്തിലുള്ള സ്നേഹവും വാത്സല്യവുമാണ് എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരും എനിക്കു നൽകി എന്നെ ഇതുവരെ പഠിപ്പിച്ചത്. രോഗിണിയായ എന്റെ അമ്മയെയും സഹോദരങ്ങളെയും പുലർത്താൻ ഇനി എന്റെ അച്ഛന്റെ കരങ്ങൾക്കു കരുത്തില്ല. ഞാൻ മരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആ സാധുവായിരിക്കും ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നത്. ഞങ്ങൾ മുട്ടുന്നിടമെല്ലാം തുറക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുകയാണ്. എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെയും സഹോദരങ്ങളെയും ഞാൻ നിന്നെ ഏല്പിക്കുന്നു. ഭാരിച്ച ഒരു ചുമടാണ് നിന്റെ തലയിൽ ഞാൻ വച്ചുതരുന്നതെന്നെനിക്കറിയാം. കഴിവുള്ള സഹായങ്ങൾ അവർക്കു നീ ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നുമാത്രമാണെന്റെ അവസാനമായ അപേക്ഷ. മനുഷ്യത്വത്തിനു നീയൊരു പര്യായമായിരിക്കട്ടെ. നാളത്തെ പ്രഭാതത്തിൽ നിങ്ങളെന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുകയില്ല. നീ വ്യസനിക്കരുത്. അവസാനമായി........ ...അതെ............നീ എന്റെ

Out-going Students — II P. D. C. Batch IV

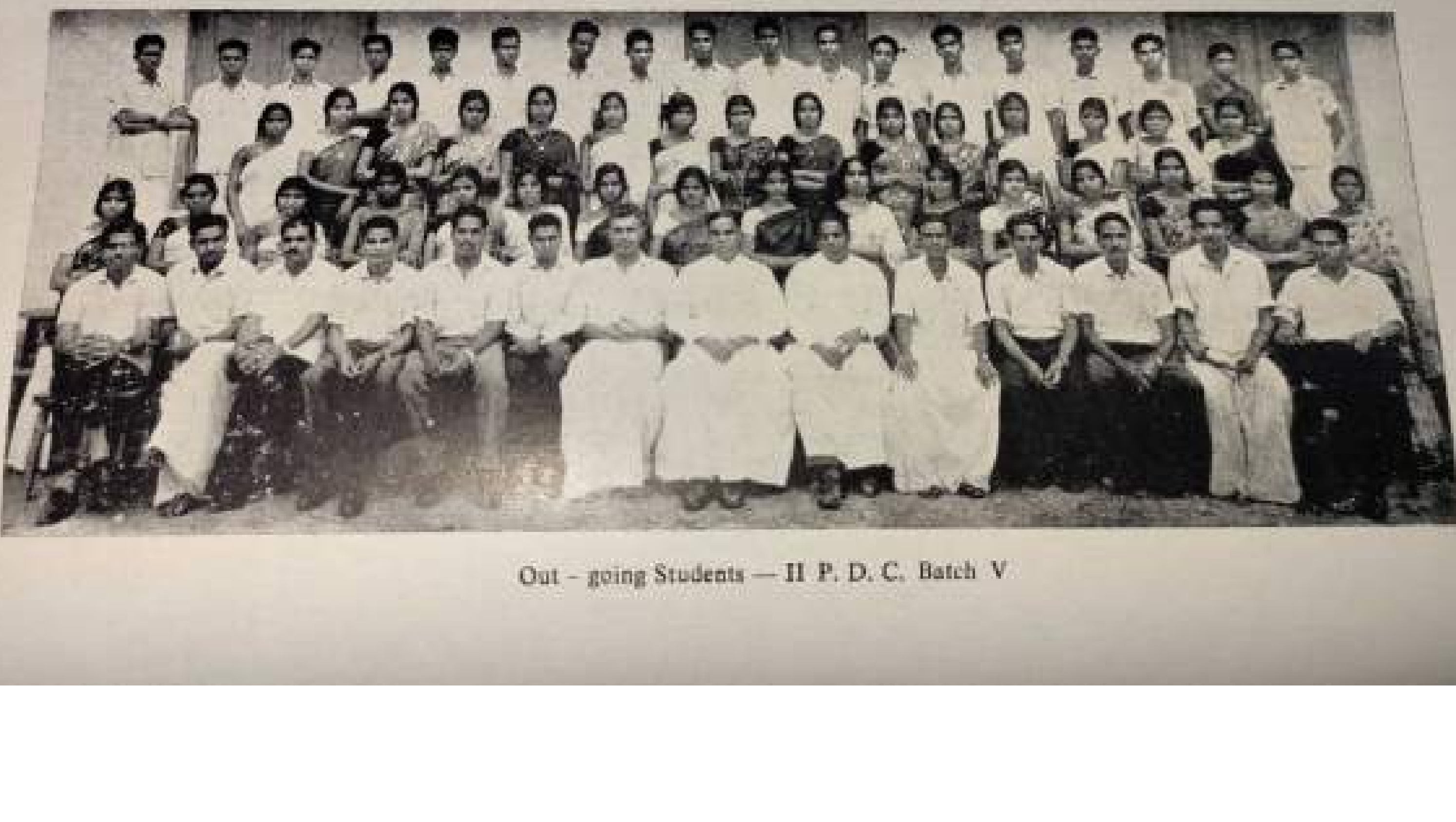

Out - going Students — II P. D. C. Batch V

കുടുംബത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കുക............ നിന്നെ കണ്ടുകൊണ്ടാണു ഞാൻ പോകുന്നതു്. ഈ മഹാപാപിയോടു് നീ ക്ഷമിക്കുമെന്നു കരുതട്ടെ. ഞാൻ പോകുന്നു.

എന്നു്,

വിജയൻ.

ആ കത്തു മുഴുവൻ ഒറ്റശ്വാസത്തിൽ ഞാൻ വായിച്ചുതീർത്തു. ആ കത്തുമായി ഞാൻ വിജയന്റെ വീട്ടിലേക്കു പാഞ്ഞു. മൈലുകളോളം ഓടി. ഞാനോർത്തുപോയി, ജീവിതം പണവുമായി എത്രമാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഞാനവിടെയെത്തിയപ്പോൾ ആദ്യമായി കേട്ട ശബ്ദം വിജയന്റെ മാതാവിന്റേതായിരുന്നു.

എന്റെ മോനു ജോലി വല്ലതും കിട്ടുമോ............

ഞാനാ ശരീരത്തിൽ മുഖമമർത്തി ചുംബിച്ചു.

വിദ്യാർത്ഥികളും സാമൂഹ്യ സേവനവും

പി. ജെ. തോമസ്
I P. D. C.

ചരിത്രത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകളിലേക്കു് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയാൽ നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും, വിദ്യാഭ്യാസമോ, സംസ്കാരമോ തീണ്ടുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ആദിമമനുഷ്യരെ. പുരോഗതി എന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അവർ മരവുരി അണിഞ്ഞു് പച്ചമാംസം ഭക്ഷിച്ചു് വെറും പ്രാകൃതരായി ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നാവട്ടെ മനുഷ്യൻ പുരോഗമനത്തിന്റെ ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിൽ എത്തി എന്നു അഭിമാനിക്കുകയാണു്. പരുപരുത്ത മരവുരി അണിഞ്ഞ ദേഹം ഇന്നു് ടർലിൻ, ടെറികോട്ടൻ ഇവയാൽ അലംകൃതമായി. കല്ലിലും മുള്ളിലും ചവുട്ടി വേദനിച്ച പാദങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഷൂസിനുള്ളിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങാറില്ല. കായ്കനികളും, പച്ചമാംസങ്ങളും ഭക്ഷിച്ച ഉദരം ഇന്നു് വൈറ്റമിൻ ഗുളികകൾ കൊണ്ടു് നിർവൃതി അടയുകയാണു്. അവന്റെ ബുദ്ധി വികസിച്ചു. അവൻ ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഭാവന ചിറകു വിടർത്തി, കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുമായി ശാസ്ത്രലോകം കുതിച്ചുകയറി. എങ്കിലും ആദിമമനുഷ്യരേക്കാൾ കായിക ശക്തിയിൽ അവർ പിന്നോക്കമായി. അലസരായ അവർ സാമൂഹ്യമായ പ്രവർത്തനത്തിൽ നിന്നകലുകയാണു്.

ഭാരതം ഒരു യോഗക്ഷേമ രാഷ്ട്രമാണെന്നുള്ളതു് സുവിദിതമാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു് സാമൂഹ്യസേവനം വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണു്. ഭരണഘടനയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രനിർമ്മിതി പൂർത്തിയാകണമെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെ

വിശാലമായ ചിന്താഗതിയും, പരസ്പര വിശ്വാസവും, സഹകരണ മനോഭാവവും, നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനസന്നദ്ധതയും അത്യാവശ്യമാണ്. ഇത്തരം ഗുണങ്ങൾ ഓരോ പൗരനിലും ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അവർക്ക് വേണ്ടത്ര സാമൂഹ്യ വിദ്യാഭ്യാസം അത്യാവശ്യമാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു മാത്രമേ ഒരു സമ്പ്രാദയ സമുദായം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധ്യമാകൂ. ഇക്കാര്യം ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കി ഒരു നല്ല 'നാളെ' സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാളത്തെ പൗരന്മാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങണം.

ഒരു സമൂഹജീവിയായ മനുഷ്യന് മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായവും സഹകരണവും കൂടാതെ ജീവിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സമുദായ ജീവിയായ മനുഷ്യന് സമുദായത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ അവന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ തന്നെയാണ്. സമുദായത്തിന്റെ ഉയർച്ച അവന്റെ ഉയർച്ചയും, സമുദായത്തിന്റെ നാശം അവന്റെ നാശവുമാണ്. അതുകൊണ്ട് തലയുയർത്തിവരുന്ന സാമൂഹ്യ പ്രശ്നങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഇവയുടെയൊക്കെ പരിഹാരത്തിനായി പല സാമൂഹ്യസേവന സംഘടനകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള വിവിധ സാമൂഹ്യ സംഘടനകൾ ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സോഷ്യൽ വെൽഫയർ സെന്ററുകളും മറ്റും ഗവണ്മെന്റ് രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്യയിൽ സാമൂഹ്യസേവനം നടത്തുന്ന അനേകം സംഘടനകൾ ഉണ്ട് എങ്കിലും അവയെല്ലാം കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഇൻഡ്യയിലെ മിക്ക കോളേജുകളിലും സോഷ്യൽ സർവ്വീസ് ലീഗുകൾ സംഘടിപ്പിച്ച് സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം സംഘടനകൾ ഹൈസ്കൂളുകളിൽ സ്ഥാപിച്ച് സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതിന് സുബുദ്ധീകൃതരും മറ്റും താല്പര്യം കാണിക്കുന്നു ചാരിതാർത്ഥ്യജനകം തന്നെ. എന്നാൽ ചുരുക്കം ചില കോളേജുകൾ സാമൂഹ്യ സേവനത്തിനു വേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യം നൽകികാണുന്നില്ല. എന്നതു വളരെ ദുഃഖകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. കോളേജുകളിലും മറ്റും സോഷ്യൽ സർവ്വീസ് ലീഗുകൾ നടത്തുന്ന സേവനം വെറും പേരും പെരുമയ്ക്കും വേണ്ടിയാണ് എന്നു പറയുന്നവർ ഇപ്പോഴും ഉണ്ട് എന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സോഷ്യൽ സർവ്വീസ് ലീഗിലെ ഒരംഗമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ട് എനിക്കു തീർത്തു പറയുവാൻ സാധിക്കും, പ്രസ്തുത സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനം വെറും പേരും പെരുമയ്ക്കും വേണ്ടിയല്ലെന്നും മറിച്ച് യുവജനങ്ങളുടെ സേവനതല്പരത വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണെന്നും.

ഈ യുഗത്തിൽ സാമൂഹ്യസേവനത്തിൽ താല്പര്യമുള്ളവരുടെ എണ്ണം താരതമ്യേന കുറവായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾ പൊതുവേ അലസ ജീവിതം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നു പറയാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പുഷ്പങ്ങൾതോറും നടന്ന് മദോന്മത്തരായ വണ്ടുകളെപ്പോലെ ആഡംബരത്തിലും ആർഭാടത്തിലും ജീവിക്കുവാനാണ് കൂടുതൽ വിദ്യാർത്ഥികളും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. ജീവിതത്തിന്റെ പരുപരുത്ത വശങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ വർണ്ണപ്പകിട്ടാർന്ന സ്വപ്നങ്ങളുമായി കലാലയത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന അവർ പ്രായോഗിക ജീവിതവുമായി ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോൾ മാത്രമാണ് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിനു യാതൊരു ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു മനസ്സിലാകുന്നതു്. ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്ഥി

ശക്തിയായ ഒരു മനോഭാവം യുവജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അവയുടെ ദുഷ്യഫലങ്ങൾ സമുദായത്തെയും, രാജ്യത്തെയും എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു എന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കണം. സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെയധികം ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

സാമൂഹ്യസേവനത്തിനായി രംഗത്തുവരുന്ന നാം ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. സേവനത്തിനായി മുന്നോട്ടു വരുന്നവർക്ക് നാനാമുഖമായ കഷ്ടപ്പാടുകളും ക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. യാഥാസ്ഥിതികരും, സ്ഥാപിതതാല്പര്യക്കാരുമായുള്ളവരിൽനിന്നുള്ള പരിഹാസങ്ങളും, എതിർപ്പുകളും നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പ്രതിബന്ധമായി നിലകൊള്ളും. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പൊതുപ്രവർത്തനത്തിനായി ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവച്ചവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ സമുദായം എപ്പോഴും സന്നദ്ധമാണ്. ഒരു പക്ഷേ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിനായി മുമ്പോട്ടുവരുന്നവരുടെ എണ്ണം കുറയുന്നതിന്റെയും കാരണം അതുതന്നെയായിരിക്കണം. ഇതിനൊരു പരിഹാരം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ ഊർജ്ജസ്വലരും, സേവയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ മാനിക്കുവാൻ തയ്യാറുള്ളവരുമായ ചെറുപ്പക്കാർ ഗ്രാമങ്ങൾതോറും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം സംഘടിപ്പിക്കണം. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ പുരോഗതിക്ക് ഈ മാതൃക വളരെയധികം സഹായകമായിരിക്കും. പട്ടിലും, പൗഡറിലും പൊതിഞ്ഞ് സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങൾ മാത്രം കണ്ടുകൊണ്ട് വെറും സ്വപ്നജീവികളായി നാം അധഃപതിക്കരുത്. കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്ന പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളായ ജനലക്ഷങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലേക്കിറങ്ങി അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി പ്രവർത്തിക്കുക. വല്ലപ്പോഴും ഒരിക്കൽ ഓടകൾ വൃത്തിയാക്കിയതുകൊണ്ടോ, മൂന്നോ നാലോ വീടുകൾ മേഞ്ഞുകൊടുത്തതുകൊണ്ടോ സമുദായ പുരോഗമനമുണ്ടാവുകയോ, ജനങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അവസാനിക്കുകയോ ഇല്ല. എപ്പോഴും ജനങ്ങളുടെ സേവകരും, പ്രതിനിധിയുമായിരിക്കുക എന്നുള്ളതായിരിക്കണം നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. ജീവിതം നാടിനുവേണ്ടിയാണെന്നുള്ള തത്വം നാം അംഗീകരിക്കണം. നാം ഓരോരുത്തരും ത്യാഗത്തിന്റെ മോഹനവീഥിയിലൂടെ ഇടറാത്ത കാൽപാദങ്ങളോടുകൂടി പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ട് മുന്നേറുവാൻ കരുത്തുള്ള പടത്തലവന്മാരാവുക.

വെറുക്കുന്നവരെ സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് നാം അക്രമരാഹിത്യത്തിന്റെ ഉപാസകരാവുക.

—ഗാന്ധിജി

കവിത

ചിന്ത

ചുട്ടറ്റ ചിന്തയാലാകുലനാ-
യേകാന്തനായി ഞാനങ്ങിരിക്കെ,
പുഞ്ചിരിയുമായെൻ്റെ മുമ്പിൽ
ഓടിവന്നെത്തിയെൻ കൊച്ചനുജൻ.
അന്നുതയ്പ്പിച്ചതാം സിൽക്കുടുപ്പും
നിക്കറും തന്നെയവൻ്റെ വേഷം.

മൂന്നുവയസ്സു തികഞ്ഞിടാത്താ-
പൈതലിൻ പുഞ്ചിരി കണ്ടിടുമ്പോൾ
എന്നിലെ സ്നേഹത്തിൻ നീരുറവ
ഞാനറിയാതെ തഴച്ചൊഴുകി.
നിർമ്മലലോലമപ്പുഞ്ചിരിയിൽ
താനെ ലയിച്ചു ഞാൻ നിന്നിടുമ്പോൾ

കൊച്ചരിപ്പല്ലുതൻ ഭംഗികാട്ടി
മെച്ചമേറുംതൻ കളനാദത്തിൽ
എന്നോടവൻവന്നു ചോദിക്കയായ്
തന്നുടെ വർദ്ധിച്ചമോദത്തോടെ
“ചേട്ടാ, ഇതുകണ്ടോ? എൻ്റെ പുത്തൻ
നിക്കറും സിൽക്കു തുണിയുടുപ്പും”

ആ കളനാദത്തിൻ മാധുര്യത്താ
ലാകൃഷ്ടനായി ഞാൻ നിന്നിടുമ്പോൾ
തൻകൊച്ചുകൈയ്യുകളും രണ്ടുമൊപ്പം
നിക്കർതൻപോക്കറ്റിലിട്ടുവേഗം
ഓടിപ്പോയ് തിണ്ണയിൽ ചെന്നങ്ങവൻ
തുള്ളിക്കളിക്കയാണാഹ്ലാദത്താൽ

എൻ തപ്തമാനസം ചിന്തിച്ചുപോയ്
ഞാനുമൊരു പൈതലായിരുന്നേൽ!

ജോർജ്ജ് ററി. പി.
II P. D. C.

ചെറുകഥ

വഴിയമ്പലം

വി. സി. ഐസക്ക്
II P. D. C.

ഇരുട്ടത്ത സന്ധ്യയ്ക്കു മനോഹാരിത കൂടുതൽ തോന്നി. പടിഞ്ഞാറെ ചക്രവാളത്തിലെ സിന്ദൂരരവി മായാതെ കിടക്കുകയായിരുന്നു അപ്പോഴും.

വീടിന്റെ മുറ്റത്ത്, അലങ്കാരങ്ങൾ പാകാത്ത വിവാഹപ്പന്തൽ! ഈന്തോലക്കീറിൽ തെരുപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അകലേക്കു മിഴിനട്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്നു സൂസൻ.

കണ്ണീരിന്റെ ഈറനണിഞ്ഞ ഓർമ്മകൾ ഹൃദയത്തിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചു നിന്നപ്പോൾ, അവളറിയാതെ തേങ്ങിപ്പോയി. ജീവിതം കൈമോശപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ഒരിക്കലും തിരിച്ചു കിട്ടാത്ത വിധത്തിൽ!

മനസ്സിന്റെ ശവപ്പറമ്പിൽ മണ്ണോടു ചേരാതെകിടക്കുന്ന അസ്ഥികഷണങ്ങൾ! നിറം മങ്ങിയ കിനാവുകൾ............!

എല്ലാം മറക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. മറവിയുടെ ഇരുട്ടറയിൽ ഓർമ്മകളുടെ നിലാവെളിച്ചം കടന്നു ചെല്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ..........! അവളാഗ്രഹിച്ചു.

അനന്തതയുടെ അജ്ഞാത വിദൂരതയിൽ അലിഞ്ഞില്ലാതായ നെടുവീർപ്പുകൾ............തേങ്ങലുകളുടെ പ്രതിധ്വനികൾ............!!

'ചേച്ചീ............!'

അനിയത്തി പിന്നിൽ നിന്നു വിളിച്ചു. കരഞ്ഞു തുടുത്ത മുഖം അനിയത്തിയിൽ നിന്നും മറച്ചുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു സൂസൻ.

'ടാൻസർ സാൻക്ഷനായിട്ടുണ്ടോ ചേച്ചീ—?'

'ഉവ്വ്'............!'

സൂസന്റെ ചുണ്ടുകൾ വിതുമ്പിയത് അനിയത്തി അറിഞ്ഞിരിക്കില്ല.

ആകാശത്തിന്റെ കവിൾത്തട്ടിനെ ഉരുമ്മി, മുകിൽക്കീറുകൾ അലഞ്ഞുനടന്നു. അതോടൊപ്പം സൂസന്റെ ചിന്തകളും.....!

'ഇന്നുതന്നെ പോവാൻ........ തീരുമാനിച്ചുവല്ലേ—ചേച്ചീ?' ആ ശബ്ദത്തിൽ ഗദ്ഗദം നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു.

സൂസന്റെ തളർന്ന മിഴികൾ മോളിയുടെ മുഖത്തു തറഞ്ഞുനിന്നു.

'എന്റെ........ അനിയത്തീ.........! ഇന്നുവരെ നിനക്കുവേണ്ടി മാ....ത്രമാണു ഞാൻ ജീവിച്ചതു്.

ഇ.......നി...... ഇനി........, നിനക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുവാൻ മറ്റൊരാളുണ്ടു്.

.......നീ, എന്നെയോർത്തു ....വിഷമിക്കാതെ......പൊന്നനിയത്തീ......!!

സൂസൻ അനിയത്തിയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു പൊട്ടിപ്പൊട്ടി കരഞ്ഞു.

മോളിക്കും സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കാരണം അവളുടെ അപ്പനും അമ്മയും എല്ലാം അവളുടെ സ്നേഹനിധിയായ ചേച്ചി മാത്രമായിരുന്നു.

തന്റെ അനിയത്തിക്കു വേണ്ടിമാത്രം ജീവിച്ചു. കഷ്ടപ്പെട്ടു പഠിച്ചു. നല്ല ഒരു ഉദ്യോഗവും കിട്ടി. പക്ഷെ........! സ്വന്തം ജീവിക്കുവാൻ അവൾ മറന്നുപോയി.

ചിറകടിച്ചകന്ന വസന്തത്തിന്റെ നിറം മങ്ങിയ പാഴ്നിഴൽ മാത്രം അവശേഷിക്കുകയാണ്—അവളിലിന്നും. അശ്രു മാഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

വിസ്തൃതമായ വയലിന്റെ നടുവിലൂടെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ടാറിട്ട പാത.

'വരട്ടെ—യനിയത്തീ...............!' കവിളിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങിയ കണ്ണീരു തുടച്ചുകൊണ്ടു് സൂസൻ വിട ചോദിച്ചു.

'.....ബ......ന്നീ......ഞാൻ.......' അക്ഷരങ്ങൾ അവളുടെ തൊണ്ടയിൽ കുരുങ്ങിനിന്നു.

തോളിൽ തൂക്കിയ ബാഗുമായി സൂസൻ നടന്നകന്നു. നെല്ലോലത്തലപ്പുകളെ തലോടിക്കടന്നുപോയ വരണ്ട കാറ്റ്.

അമ്പലക്കുന്നിന്റെ താഴെ കരയിൽ, പാറക്കെട്ടിലൂടെ മാറത്തലച്ചൊഴുകുന്ന കൊച്ചരുവിയും — അതിന്റെ കരയിലെ മുളങ്കാടും. കാലം മറന്നിട്ടുപോയ ഒരു പിടി ഓർമ്മകൾ അവിടെ വാടിക്കരിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. ഓർമ്മകൾ തിരിനീട്ടിയപ്പോൾ അവ്യക്തമായ നൊമ്പരം സൂസന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു് ഊറിവീണു.

'സൂസൻ.......! ഇനിയും ഞാനെത്ര നാൾ കാത്തിരിക്കണം—?'

ഒരിക്കൽ ബന്നി ആ അരുവിക്കരയിൽ വെച്ചാണതു ചോദിച്ചതു്.

'അല്പം കൂടി!

'എന്നു വച്ചാൽ—?'

ബന്നി അക്ഷമനാവുകയായിരുന്നു.

'ഒരു വർഷം കൂടി!'

അവളതു പറഞ്ഞിട്ടു്— നിർത്താതെ ചിരിച്ചു.

'എനിക്കീ പൊള്ളച്ചിരിയൊന്നും കാണണ്ട.' ബന്നിയവളുടെ കൈപിടിച്ചു തിരിച്ചു.

'അയ്യോ! എന്റെ കൈ.

'എന്താ! നോവുന്നോ—? നോവട്ടെ. നൊന്താലേ പഠിക്കൂ. അന്യന്റെ വേദന മനസ്സിലാക്കൂ!

ഹൊ! കാട്ടാളൻ! മനുഷ്യരെ ഞെക്കി കൊല്ലുന്ന രസം. അവളുടെ കണ്ണുനിറഞ്ഞു—വേദനയോടെ കൈത്തണ്ടയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ.

പിറ്റേ ദിവസം സ്റ്റാഫ് റൂമിലേക്കു കടന്നു വന്നപ്പോൾ കൈത്തണ്ടയിൽ കഴന്നു പുരട്ടിയിരിക്കുന്നതു ബന്നി കണ്ടു. നീരുണ്ടായിരുന്നു.

'എന്തുപറ്റി ടീച്ചർ കൈക്കു്—?'

ഒന്നുമറിയാത്തമട്ടിൽ ബന്നി ചോദി

ച്ചു. ഒരു കഷണം ചോക്കുമായി മുഖവും കനപ്പിച്ച് സൂസൻ ക്ലാസ്സിലേയ്ക്ക് നടന്നു. സ്കൂളിന്റെ വരാന്തയിലിറങ്ങി നോക്കി നിൽക്കുകയായിരുന്നു ബെന്നി!

അന്നു വൈകുന്നേരം ബെന്നി സൈക്കിളിൽകയറി സൂസന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. വഴിയ്ക്കുവെച്ച് സൈക്കിളിൽ നിന്നും വീണ് കാലിനു പരിക്കുപററി. ഒരു വിധത്തിൽ സൂസന്റെ വീട്ടുമുന്നിലെത്തി. കാലിൽ നിന്നും രക്തം ഒലിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ സൂസൻ ഭയന്നുപോയി.

സൂസൻ തന്നെ മുറിവു ബാൻഡു ചെയ്തു.

'ഞാൻ പോവുന്നു സൂസൻ'

'എവിടേയ്ക്ക്—?'

'വല്ല, ഹോസ്പിററലിലേയ്ക്കും........... അന്യനാട്ടുകാരനായ എനിക്ക് ഇവിടാരുണ്ട് ശുശ്രൂഷിക്കാൻ—?' അവൻ ആരോടെന്നില്ലാതെ പറഞ്ഞു.

'എന്നെ........ പരീക്ഷിക്കുകയാണോ ബെന്നി—?

അതു പറയുമ്പോൾ സൂസന്റെ മിഴിത്തുമ്പിൽ കണ്ണീരുകെട്ടി.

x x x x

പ്രഭാതം മുതൽ മഞ്ഞിൽ പുതഞ്ഞു കിടന്നു. ബെന്നി കിടക്കയിൽ നിന്നും ഉണർന്നിരുന്നില്ല.

സമയമായപ്പോൾ സൂസൻ സ്കൂളിലേയ്ക്കു പോയി. ബെന്നിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ മോളിക്കായിരുന്നു കൂടുതൽ താല്പര്യം. മോളി കോളേജിൽ പോലും പോകാതെ രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം ബെന്നിയുടെ അരികിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി. വിടർന്നു വരുന്ന ആ പനിനീർപുഷ്പത്തെ ബെന്നി എല്ലാം മറന്നു സ്നേഹിച്ചു. സൂസന്റെ ആത്മാവിൽ ചവുട്ടിനിന്നുകൊണ്ട് മോളിയും ബെന്നിയെ സ്നേഹിച്ചു. സൂസൻ അതറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

അന്നൊരു ദിവസം............ മോളി സൂസനെ വിവരം ധരിപ്പിച്ചു. സൂസൻ എതിർത്തു.

ഈ വിവാഹം നടന്നില്ലെങ്കിൽ......! ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കില്ല ചേച്ചീ! അവളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ചേച്ചിയുടെ പാദത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് മോളി കേണപേക്ഷിച്ചു.

കിഴക്കേ കുന്നിൻ മുകളിൽ തപസ്സു നിൽക്കുന്ന കുരിശുപള്ളി. അതിന്റെ കുരിശ് സൂസനെ തുറിച്ചുനോക്കിനിന്നു. ആ കുരിശിലേയ്ക്കു അവൾ സ്വയം വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടതായി അവൾക്കു തോന്നി.

ടാറിട്ട പാത അവസാനിക്കാതെ കിടന്നു. അകലെ എത്തിയപ്പോൾ സൂസൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി അവൾ ജനിച്ചു വളർന്ന വീടിനെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

അലങ്കാരങ്ങൾ പഴകാത്ത വിവാഹപ്പന്തൽ! അവിടെ അന്തിയുറങ്ങുന്ന പാഴ്ക്കിനാക്കൾ!

ചിറകററ സ്വപ്നങ്ങൾ അലയുകയായിരുന്നു—അപ്പോഴും. അകലെയുള്ള വഴിയമ്പലം തേടി..............!!

Out - going Students — II P. D. C. Batch VI

The College N C C

ഗാന്ധിജി സംസാരിക്കുന്നു

—ഏ. കെ. ശശിധരൻ
II P. D. C.

രാഷ്ട്രപിതാവായ ഗാന്ധിജിയുടെ ജന്മശതാബ്ദി അടുത്തവർഷം ആഘോഷിക്കപ്പെടുകയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്രംവച്ചു പൂജിക്കുകയും ആദർശ പരിപാടികൾക്കു കടകവിരുദ്ധമായി ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആരാധകർ അതിനുപകരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹൽ തത്വങ്ങൾ സനിഷ്കർഷം അപഗ്രഥിച്ചു പഠിച്ച് അതു ജീവിതത്തിൽ പകർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കും. മരണസമയത്തുപോലും 'ഹേ റാം' എന്നു മന്ദസ്മിതത്തോടുച്ചരിച്ച ആ ആദർശസമ്പന്നന്റെ ആദർശങ്ങളിൽ ചിലത് താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1 ഈ ലോകത്തിൽ ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്ന ഏക സ്വേച്ഛാധിപതി എന്റെ അന്തരംഗത്തിലുള്ള പ്രശാന്തമായ ആ കൊച്ചുശബ്ദം മാത്രമാണ്.

2 ശക്തനായ ഒരു മനുഷ്യനേ, ദയ കാണിക്കാൻ സാധ്യമാവൂ.

3 വേദന ഒഴിവാക്കുന്നതിനു സന്തോഷം ബലി കഴിക്കേണ്ടിവന്നാലും അതൊരു നേട്ടമാണ്.

4 അഹിംസയുടെ നിഘണ്ടുവിൽ പരാജയത്തിനു സ്ഥാനമില്ല.

5 വിനയം കൂടാതെയുള്ള സേവനം, സ്വാർത്ഥതയും, ഞാനെന്ന ഭാവത്തിന്റെ പ്രകടനവുമാണ്.

6 കൂടുതൽ സംഭാവന ചെയ്യുന്നവനിൽനിന്നും വളരെക്കൂടുതൽ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

7 ദീനാനുകമ്പ പോലെ തന്നെ അഹിംസയും സ്വന്തം ഭവനത്തിൽനിന്നാരംഭിക്കുന്നു.

8 വെറുക്കുന്നവരെ സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് നാം അക്രമരാഹിത്യത്തിന്റെ ഉപാസകരാവുക.

9 പൗരൻ തന്റെ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യ

ത്തിനു നൽകുന്ന വിലയാണു നിയമത്തോടുള്ള വിധേയത്വം.

10 നാം നമ്മുടെ ചുമതലകൾ ശരിയായി നിർവ്വഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവകാശങ്ങളെപ്പററി അധികമൊന്നും അന്വേഷിക്കേണ്ടി വരില്ല.

11 യഥാർത്ഥ സൗന്ദര്യമാണെന്റെ ലക്ഷ്യം. അതു തിന്മക്കെതിരെ നന്മ ചെയ്യുകയാണ്.

12 കർശനമായ സ്വയം ശിക്ഷണബോധം നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങളെ നിലനിറുത്തുവാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഒരു ശക്തി നമ്മിൽ ഉളവാക്കും.

13 നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ രക്ഷാമാർഗ്ഗം മററുള്ളവരുടെ കൈകളിലല്ലെന്നും, എന്നാൽ അതു നമ്മുടെ കൈകളിലാണെന്നും ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

14 സത്യത്തിനും സത്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാനുള്ള നിശ്ചയദാർഢ്യത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള നിരന്തരമായ അന്വേഷണമാണ് സത്യഗ്രഹം.

15 മനുഷ്യനെ പരസ്പരം അകററുന്നതിനുള്ളതല്ല മതങ്ങൾ, അവരെ കൂട്ടി യോജിപ്പിക്കുന്നതിനുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളവയാണ്

16 വിദ്വേഷം എപ്പോഴും നാശകാരിയാണ്. സ്നേഹത്തിനോ ഒരിക്കലും നാശമില്ല.

17 സാമൂഹ്യസേവനം ഫലപ്രദമാകണമെങ്കിൽ അതൊച്ചപ്പാടില്ലാതെ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടണം.

18 നിങ്ങളുടെ കഴിവുകളെ നാണയത്തുട്ടുകളാക്കി മാററാതെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സേവനത്തിനായി നിക്ഷേപിക്കുക.

19 പരാജയം, എന്നെ ഒരിക്കലും നിരുൽസാഹപ്പെടുത്തുകയില്ല. പ്രത്യുത കൂടുതൽ വിനയമുള്ളവനാക്കിത്തീർക്കുകയേയുള്ളു.

20 സംയോജിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയാണ് സത്യഗ്രഹം. അതു വൈവിധ്യത്തിൽ ഏകത്വം കണ്ടെത്തുന്നു.

21 മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ മേലുള്ള ദുസ്സഹമായ ശാപമാണ് മദ്യഷാപ്പുകൾ.

22 ഇച്ഛാശക്തി വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞാൽ കൈകളുടെ ശക്തി നമുക്കാവശ്യമില്ലെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാകും

23 വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യം നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് ആരോഗ്യകരമായ ഒരു സമൂഹത്തിനു രൂപം നൽകാനാവില്ല.

24 യഥാർത്ഥ സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രം സർവ്വജന നന്മ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന സാമൂഹ്യ നീതിക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു.

25 ജനാധിപത്യ ജീവിതക്രമത്തിൽ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ സ്പർശനമേൽക്കാത്ത ഒരു ജീവിതരംഗവുമില്ല.

26 ഒരു സംസ്ക്കാരത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം വിലയിരുത്തേണ്ടതു് ആ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്നതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിവേണം.

27 അഹിംസയുടെ തത്വശാസ്ത്രം മാത്രമേ നമ്മെ യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യത്തിലേക്കു നയിക്കൂ.

28 ഓരോരുത്തനും അവനവന്റെ

ആവശ്യത്തിനുള്ളതു ലഭിക്കുക എന്നതാണ് സാമ്പത്തിക സമത്വം എന്നതിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം.

29 അഹിംസയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാൻ ഹിംസയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വളരെ കൂടുതൽ ധൈര്യമാവശ്യമുണ്ടു്.

30 കൊടിയ അന്ധകാരത്തെ തുരത്താൻ ഒരു ചെറിയ ദീപം മാത്രം മതിയാകും.

31 അച്ചടക്കത്തിന്റെ സത്താണ് അഹിംസ.

32 സ്വഭാവ വിശുദ്ധിയും പാപത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനവും ഹൃദയ വിശുദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

33 ആദർശങ്ങൾ പ്രായോഗികമായിരിക്കണം അല്ലാത്തപക്ഷം അവ നിശ്ചേതനമായിരിക്കും.

34 ഒരു ഔൺസ് പ്രവൃത്തി ടൺ കണക്കിനു പ്രസംഗത്തേക്കാൾ വിലയേറിയതാണ്.

35 വ്യക്തിപരമായ നേട്ടത്തിനു വേണ്ടി സത്യഗ്രഹത്തെ ഒരിക്കലും ഉപയോഗപ്പെടുത്തരുതു്.

36 വെറും ദേശാഭിമാനം മാത്രം പോരാ, ആരോടും പകയും അരുതു്.

37 നീതി അന്വേഷിക്കുന്ന നാം മററുള്ളവരോടു നീതി കാട്ടാൻ കടമപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

38 ശരിയെന്നു് ഒരുവൻ വിശ്വസിക്കുന്നതു, നിർഭയം ചെയ്യുവാനുള്ള സാഹചര്യത്തെ, സുവർണ്ണഭരണമെന്നു പറയാം.

39 അർച്ചന എത്രയും പരിശുദ്ധമായിരിക്കുന്നുവോ അത്രയും എളുപ്പമായിരിക്കും പുരോഗതി.

40 നിർഭാഗ്യത്തിന്റെ മൂശയിലാണ് സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതു്.

41 എവിടെ സ്നേഹമുണ്ടോ അവിടെ ജീവനുണ്ടു് വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും നാശത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു.

42 അവകാശങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ശരിയായ മാർഗ്ഗം കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതാണ്.

43 നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്താലും ലോകത്തോടും നിങ്ങളോടു തന്നെയും അതു സത്യസന്ധമായിരിക്കണം.

44 സത്യമാണ് ആദ്യമന്വേഷിക്കേണ്ടതു്. സൗന്ദര്യവും നന്മയുമെല്ലാം അപ്പോൾ അക്കൂട്ടത്തിൽ നിങ്ങളുടെ സമീപമെത്തിക്കൊള്ളും.

45 കടമകൾ നിർവഹിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ പ്രവർത്തനമാരംഭിക്കുക. ശൈത്യകാലത്തിനുപുറമേ വസന്തം വന്നണയുന്നതുപോലെ അവകാശങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സമീപമെത്തിക്കൊള്ളും.

46 ആത്മാവിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ് മതം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു്.

47 ഒരു സമൂഹത്തെ പരിശുദ്ധമായും ആരോഗ്യകരമായും നിലനിർത്താൻ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിനുമാത്രമേ കഴിയൂ.

48 നമുക്ക് ഈശ്വരനെ ഭയപ്പെടാം

മനുഷ്യനോടുള്ള വെറി ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാം.

49 മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വസ്വരൂപമായി വെളിപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ അവനൊരു മൂന്നാമനായി ആലോചിക്കുകയില്ല.

50 ചർക്കയുടെ വിപ്ലവം സമാധാനവും, സൗഹൃദവും പരസ്പര സ്നേഹവും നൽകുന്നു.

51 നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന സന്തോഷം, മറ്റുള്ളവർക്കു നൽകാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നുവെന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു, നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നുവെന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചല്ലിരിക്കുന്നത്.

52 കർമ്മനിർവഹണത്തിന്റെ സുവർണ്ണാധിപത്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്, പരസ്പര സഹിഷ്ണുതയിലാണ്.

53 തെറ്റുണ്ടാവുക മനുഷ്യസഹജമാണ്. പക്ഷേ സ്വന്തം തെറ്റിനെ അംഗീകരിക്കുകയും അതു തിരുത്തുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കത്തക്കവിധം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് പുരുഷത്വം.

54 കാര്യങ്ങൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഇരട്ട ശത്രുക്കളുണ്ട് കോപവും അക്ഷമയും.

55 മനസ്സാക്ഷിയോടു ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ നിയമത്തിനു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല

56 പൊതുജനാഭിപ്രായം രൂപംകൊള്ളുന്നതിനു മുമ്പുള്ള നിയമനിർമ്മാണം ഫലശൂന്യമാണ്.

57 പാവങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിലുപരി യാതൊരു ഈശ്വരാരാധനയും എനിക്കു സങ്കല്പിക്കുവാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ല.

58 അത്യധികമായ വിനയബോധം ഇല്ലാത്തവർക്കു സത്യത്തെ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നതല്ല.

59 അഹിംസയുടെയും സത്യത്തിന്റെയും മാർഗ്ഗം കത്തിമുനപോലെ മൂർച്ചയുള്ളതാണ്.

60 നമുക്കു പുരോഗമിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാം ചരിത്രം ആവർത്തിച്ചാൽ പോരാ പുതിയ ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുക തന്നെ വേണം.

61 അസഹനീയമായ ഒരു പാതകത്തിനെതിരായി ശബ്ദമുയർത്തുക എന്നത് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെയും പൗരന്മാരുടെ അവകാശമാണ്. മാത്രമല്ല അവരുടെ ചുമതലകൂടിയാണ്.

62 നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ തന്നെ ന്യായാധിപനായി പ്രവർത്തിക്കുക. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കും.

63 കിറുക്കുപിടിച്ച മുന്നേറ്റമല്ല ഇളകാത്ത ശാന്തതയാണ് വിവേകം കൈവരുത്തുന്നത്.

64 അവകാശങ്ങൾ പിടിച്ചുപറ്റാനുള്ള യഥാർത്ഥ മാർഗ്ഗം കടമ നിർവ്വഹിക്കുന്നതാണ്.

65 നിലനിൽക്കുന്ന യാതൊന്നും അക്രമത്തിന്മേൽ പണിതുറപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു ഞാൻ ഉറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്നു.

66 എന്റെ സ്വപ്നത്തിലുള്ള രാമരാജ്യം രാജകുമാരനും യാചകനും തുല്യാവകാശങ്ങൾ ഉറപ്പുനൽകുന്നു.

FOR GOOD PHOTOGRAPHY!!

Contact:

KERALA STUDIO

PALLIKAVALA

KURAVILANGAD

For life like Studio Portraits,
Out-Door Groups, Developing, Printing,
Enlarging, Colouring,
Oil painting,
Cinema Slides,
All other Photography works

CHARGES MODERATE!

Neat & Quick Service is our Motto

Prop:
JOHNSON KUZHIVELIL

HILLSON TYRES

(FULL CIRCLE RETREADERS & VULCANIZERS)

M. C. ROAD, KOTTAYAM

(Br. MUNDAKAYAM)

ഫാഷൻ ജൗളിത്തരങ്ങൾക്ക്

സന്ദർശിക്കുക!

പെട്ടക്കാട്ടു സ്റ്റോഴ്സ്

കുറവിലങ്ങാട്ട്

67 സമുദായങ്ങൾക്കിടയിലെ വിദ്വേഷമാണ് നമുക്ക് ചിന്തിക്കാവുന്നതിൽ ഏററവും വികൃതമായ കഷ്ടം.

68 സത്യാന്വേഷി നിലത്തെപ്പൊടിയോളം താഴ്മയുള്ളവനായിരിക്കണം.

69 ഉണർവും ഉഷാറുമുള്ളവർക്ക വേണ്ടിയാണ് സ്വരാജ്. ഉറക്കം തൂങ്ങികൾക്കും അജ്ഞർക്കും വേണ്ടിയുള്ളതല്ല.

70 പ്രാതികൂല്യങ്ങളെ സഹിക്കുവാൻ തയാറുള്ള ഒരുവനു മാത്രമേ ഈശ്വരനെ ആരാധിക്കുവാൻ കഴിയൂ എന്നാണെൻെറ മതം പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

71 സ്വകാര്യ ജീവിതത്തിൻെറ പ്രതിദ്ധ്വനിയായിരിക്കണം രാഷ്ട്രീയ ജീവിതം എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

72 അച്ചടക്കവും സംയമവും പാലിക്കാനുള്ള കഴിവാണു മൃഗങ്ങളിൽനിന്നും നമ്മെ വ്യത്യസ്തരാക്കുന്നത്

73 നിങ്ങൾ എതിരാളിയെ നേരിടുമ്പോൾ സ്നേഹംകൊണ്ടയാളെ കീഴടക്കുക.

74 അളവില്ലാത്തത്ര ത്യാഗങ്ങൾക്കു തയ്യാറാകുന്ന രാജ്യം നിസ്സീമമായി വളരും.

75 സേവനത്തിനിറങ്ങുന്നവർ സർവ്വ മാനാപമാനങ്ങളും പരിത്യജിച്ച് ഈശ്വരാർപ്പണമായി സേവനം നിർവഹിക്കണം.

76 ഹൃദയ വിശുദ്ധിയിലാണു യഥാർത്ഥ സൗന്ദര്യം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

77 ഒരു പൊതു ഉദ്ദേശ്യവും, പൊതു ലക്ഷ്യവും പൊതുവായ ദുഃഖങ്ങളും നമുക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാലാണ് ഐക്യം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

78 ഈശ്വരനിൽ നിന്നു നമ്മെ അകററുകയോ നമ്മെ ഈശ്വരനിലേക്കു നയിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ചിന്തകൾ നമ്മുടെ പാതയിൽ മുള്ളുവിതയ്ക്കുന്നു.

79 ക്ഷമ കരുത്തൻെറ ഗുണവിശേഷമാണ്.

80 നമ്മെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാൻ നമ്മുടെ വാക്കുകളെയല്ല; ജീവിതരീതിയെയാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്.

81 മനുഷ്യ വർഗ്ഗത്തിൻെറ അധീനത്തിലുള്ള ഏററവും വലിയ ശക്തി അക്രമരാഹിത്യമാണ്.

82 ധീരത ശരീരത്തിൻെറ ഒരു ഗുണമല്ല. പ്രത്യുത ആത്മാവിൻെറ ഗുണമാണ്.

83 മഹത്തായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിനു വേണ്ടി നാം ജീവിതം സമർപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ പാതയിൽ സമ്പത്തും പണവും അർത്ഥശൂന്യമാണ്.

84 ഓരോ വീടും ഓരോ കലാലയവും മാതാപിതാക്കൾ അവിടുത്തെ അദ്ധ്യാപകരുമാണ്.

85 പ്രതിഫലേച്ഛ കൂടാതെ മനുഷ്യ സമൂഹത്തിൻെറ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കണം എന്നതാണ് ഏററവും വലിയ സാന്മാർഗ്ഗിക നിയമം.

86 ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരിക്കുന്നതിലും ആ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിലുമാണ് മഹത്വം സ്ഥിതിചെയ്യു

ന്നതു്. അല്ലാതെ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തുന്നതിൽ മാത്രമല്ല.

87 നിങ്ങളുടെ കഴിവിനതീതമായി നീങ്ങരുതു്. അതു് ഒരിനം സത്യലംഘനമായിരിക്കും.

88 എന്റെ ഗുരു സത്യവും എന്റെ ശിഷ്യൻ ഞാൻ മാത്രവുമാകുന്നു.

89 വളരെ വിദൂരമായ ഭാവിയിൽ എന്തുണ്ടാകുമെന്നു കാണാൻ എനിക്കാഗ്രഹമില്ല. നമ്മുടെ കാലം വേണ്ടവിധം ആകർഷകമാണെങ്കിൽ ഭാവി അതിൽനിന്നധികം വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുകയില്ല.

90 നമ്മുടെ വഴികൾ ശുദ്ധമാക്കുവാനുള്ള എളുപ്പമാർഗ്ഗം സത്യം പറയുകയും സത്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുകയും സത്യസന്ധമായി പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്.

91 നാഗരികത, അതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു് ആവശ്യങ്ങളുടെ വർദ്ധനയല്ല, നേരെമറിച്ചു് മനഃപൂർവ്വമായും സ്വമനസ്സാലെയും ആവശ്യങ്ങൾ കുറച്ചുകൊണ്ടു വരിക എന്നതാണു്.

92 വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയെയും സത്യത്തെയും മറികടക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ബുദ്ധിയെ ശുദ്ധീകരിക്കാനും സത്യത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കുന്നതിനുമാണവ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

93 ജനാധിപത്യം സംബന്ധിച്ച ശരിയായ ബോധം വളർത്തുവാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അസഹിഷ്ണുക്കളാകുവാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതല്ല.

94 ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നും മററുവിധത്തിലുള്ള അവഗണനകൾക്കു് അവർ വിധേയരാവുന്നില്ലെന്നും ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടതു് ഭൂരിപക്ഷസമുദായത്തിന്റെ കർത്തവ്യമാണു്.

95 അഹിംസ ഭീരുത്വത്തിനുള്ള മൂടുപടമല്ല. ധൈര്യശാലിയുടെ ഏററവും മഹത്തായ ഗുണമാണു്. അഹിംസാപാലനത്തിനു വാളുകൊണ്ടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു ധൈര്യമാവശ്യമാണു്.

96 നിർഭയരായ വ്യക്തികൾ മനുഷ്യത്വഹീനമായ ആചാരങ്ങളും വഴക്കങ്ങളും ലംഘിച്ചതിലൂടെയല്ലാതെ യാതൊരു പരിഷ്കാരവും ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല.

97 നാളത്തെ ലോകം അഹിംസയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഒരു ലോകമായിരിക്കും. അങ്ങനെയായിരിക്കുകയും വേണം. ഇതാണു് ഒന്നാമത്തെ നിയമം. ഇതിൽ നിന്നു മറെറല്ലാ നന്മകളുമുണ്ടാകുന്നു.

98 താഴ്ന്നവനും ഉയർന്നവനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ മറക്കുകയും എല്ലാവർക്കും സമത്വം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ യാതൊരു ത്യാഗവും ഇന്നു നമുക്കനുഷ്ഠിക്കാനില്ല.

99 താൻ നിർവഹിക്കുന്ന സേവനത്തിൽ സ്വയം ആനന്ദം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ അത്തരം സേവനം അർത്ഥശൂന്യമാണു്. മററുള്ളവർ കാണുന്നതിനു വേണ്ടിയോ, പൊതുജനാഭിപ്രായത്തെ ഭയന്നോ നിർവഹിക്കപ്പെടുന്ന സേവനം മനുഷ്യനെ മുരടിപ്പിക്കുകയും അവന്റെ ആത്മാവിനെ തകർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഹാസ്യം

‘പേട്ടയിലൊരു ക്യാമ്പ്’

(ഓട്ടൻതുള്ളൽ)

—എൻ. ഡി. എബ്രഹാം
II P. D. C.

എൻ സി സിയ്ക്കൊരു ക്യാമ്പിനുവേണ്ടി
പോയൊരുകഥ ഞാനല്പമുരയ്ക്കാം

ശ്രദ്ധിക്കേണം ക്യാമ്പിനുപോകാൻ
വെമ്പലുകൊണ്ടു നടക്കുംകൂട്ടർ

ക്രിസ്ത്‌മസ്‌രാവിൽ അരുവിത്തുറയിൽ
തെല്ലൊരു പത്തുദിനത്തിൽമാത്രം

ഒന്നാംകൊല്ലം ക്യാമ്പിനുവേണ്ടി
പോയവരൊക്കെ കൈമണികൊട്ടി

സ്വപ്നംകണ്ടു കഴിഞ്ഞൊരുഞാനും
ക്യാമ്പിനുപോകാൻ പേട്ടയിലെത്തി

ചെന്നാദിവസം രാവിൽതന്നെ
കാലെക്കൂട്ടി കഞ്ഞികുടിച്ചു

നല്ലൊരു ഞായറതാകും ദിവസം
പുലരുംമുമ്പു പരേഡിനിറങ്ങി

കാപ്പിക്കായി ക്യൂനിൽക്കുന്നൊരു
ജനതതിയമ്പേ! ആയിരമുണ്ട്!

മണിരണ്ടായാൽ മുത്താഴത്തിനു
കേഡറ്റ്സെത്തും വരിവരിയായി

സാമ്പാർ, തോരൻ, മോരുംചോറും
ജീരകവെള്ളവുമാണേ വിഭവം

ഊണൊരുവമ്പൻ സദ്യയതാണ്
ഉപ്പുവേണേൽ ചന്തേൽപോണം

ചോറിനുകറം പറവാൻമേലാ
കറമുരച്ചാൽ മീശപിരിക്കും
അത്താഴത്തിനു ചെന്നാലയ്യോ-
നല്ലൊരുമട്ടൻ കറിയുംകിട്ടും
എല്ലാം കൂടിയുമല്ലാതൊന്നും
കാണാനില്ലീ മട്ടൻകറിയിൽ
കുറമിതൊന്നും ചൊല്ലാൻമേലാ
നിയമം കഠിനം എൻസിസിയ്ക്ക്
വെളിയിൽപോകാൻ ചീട്ടുവേണം
പുകവലിയിവിടെ പാടില്ലത്രേ
അന്തികഴിഞ്ഞു കളിക്കാൻമേലാ
എട്ടുമണിക്ക കിടക്കാൻമേലാ
ഒന്നുകിടന്നു മയങ്ങണമെങ്കിൽ
ചെന്നേപറ്റൂ രാവൊരുപകുതി
പിന്നെങ്ങാനുമനങ്ങിപ്പോയാൽ
നട്ടെല്ലൊരു എക്സ്ട്രായുണ്ടേ!
ഇങ്ങനെ ഞങ്ങള് പത്തുതികച്ചു
പോരുംദിനവും സംഗതമായി
കാലേക്കൂട്ടി കിറ്റും കെയിനും
വെളിയിലിറക്കിയഴിച്ചുനിരത്തി
പലരുടെ പലതും 'മാസി' യതുണ്ടേൽ
കണ്ടുപിടിക്കാൻ ബഹളവുമായി
നല്ലൊരു വടിയതു കൈയ്യിലെടുത്തു
കെട്ടുകളൊക്കെ തലയിലതേററി
യൂണീഫോറമതോടിഹകൂടി
ക്യാമ്പിനുവെളിയിൽ വന്നിഹചേർന്നു
വഴിയിൽകണ്ടൊരു കുട്ടികളെല്ലാം
ആർത്തുവിളിച്ചു, 'സ്വാമി! ശരണം'!

★ ★ ★

മാനവസൗഖ്യത്തിന്റെ ഏററവും നിസ്വാർത്ഥമായ രൂപമാണ് കല.

—വിവേകാനന്ദൻ.

OUR STUDENT CONTRIBUTORS

T. P.George

P. N. Govindan

K. K. Rajappan

N. C. Philip

Rosalia Joseph

K. D. Venugopal

V. M. Paul

K. K. Jose

V. M. Mathew

Contributors (contd.....)

N. K. Gopalakrishna Panicker

C. N. Vimalamma

K. Z. Kuncheria

Babu Vijayanathan

P. M. Mary

K. O. Kurian

A. K. Sasidharan

S. J. Thenassery

R. Radhakrishnan Nair

ചെറുകഥ

എന്റെ വീണയെ കണ്ടോ?

വിമലമ്മ സി. എൻ.
I B. A.

മധു ചിന്താധീനനായി പുൽത്തകിടിയിൽ ഇരുന്നു. ആ മുഖം പതിവിലും പരിക്ഷീണമായിരുന്നു. അനേകായിരം ചിന്തകൾ ആ ഹൃദയത്തിലൂടെ കടന്നുപോയി. 'എന്റെ വീണയെ കണ്ടോ?' മാനസികരോഗിയായ വേണുവിന്റെ ആരുടേയും ഹൃദയമലിയിപ്പിയ്ക്കുമാറുള്ള ആ ചോദ്യം മധുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എപ്പോഴും മുഴങ്ങികൊണ്ടിരുന്നു. പല വിധത്തിലുള്ള സംശയങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിലൂടെ കടന്നുപോയി. ആരാണാപെൺകുട്ടി? അവൾക്കെന്തു സംഭവിച്ചു? അവൾ കാരണമാണോ വേണു ഇന്നൊരു മാനസികരോഗിയായതു്? തനിക്കയാളെ സുഖപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിയ്ക്കുകയില്ലേ?

അജ്ഞാതമായ എന്തോ ഒരു ശക്തി വേണുവിനെ ചികിത്സിയ്ക്കുവാൻ തന്നെ മധുവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. പക്ഷെ അപ്പോൾ മുതൽ അയാൾ ദുർബലനാവുകയായിരുന്നു. എങ്കിലും ഡോക്ടർ ലതയുടെ സഹായമുണ്ടല്ലോ എന്നു് സ്വയം ആശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് ഉറങ്ങാൻ പോയി. പക്ഷെ ഉറങ്ങുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു ചിന്തയിൽ നിന്നു് മറെറാരു ചിന്തയിലേയ്ക്കു് അദ്ദേഹം വഴുതി വീഴുകയായിരുന്നു. താൻ വിവാഹിതനായി കാണുവാൻ വേണ്ടിയുള്ള ബന്ധുക്കളുടെയും കൂട്ടുകാരുടെയും നിർബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷപെട്ടതാണു്. പക്ഷെ.......... ലതയുടെ മുൻപിൽ മാത്രം താൻ പരാജിതനാണു്. ലത! സമർത്ഥയായ ഒരു (ലേഡി) ഡോക്ടർ ആണവൾ. നിഷ്കളങ്കയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയാണവൾ. തന്നെ അവൾ ജീവനെപ്പോലെ സ്നേഹിയ്ക്കുന്നില്ലേ? എത്രയോ പ്രാവശ്യം അവൾ തന്റെ മുൻപിൽ അപേക്ഷയുമായി വന്നതാണു്. പക്ഷെ അന്നെല്ലാം താനവളെ പിൻതിരിപ്പിയ്ക്കുകയായിരുന്നു ചെയ്തതു്. എന്നിട്ടും അവസാനം താൻ ദുർബലനാവുകയായിരുന്നു.

ലതയുടെ ശബ്ദം തന്റെ ചെവികളിൽ പ്രതിദ്ധ്വനിയ്ക്കുന്നതായി മധുവിനു തോന്നി. ഡോക്ടർ, അങ്ങയോടൊപ്പം എന്നുമിങ്ങനെ രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിച്ചു കഴിയുവാൻ എനിക്കു് ഭാഗ്യം ലഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ! എന്റെ ധൈര്യവും വിജയവും എല്ലാം അങ്ങയെ പററിപ്പററിയാണു് ഡോക്ടർ നിലകൊള്ളുന്നതു്. എന്തും സഹിയ്ക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണു് ഡോക്ടർ,

അങ്ങ് അനുവദിച്ചാൽ. അങ്ങയുടെ ദുഃഖങ്ങളും വേദനകളും എല്ലാം നമുക്കു് രണ്ടാൾക്കുംകൂടി പങ്കിട്ടെടുക്കാം ഡോക്ടർ. ഒന്നു പറയൂ ഡോക്ടർ, എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു്.'

എപ്പോഴാണു് ഉറങ്ങിയതെന്നറിഞ്ഞില്ല. പതിവിലും വൈകിയാണു് ഉണർന്നതു്. പത്തുമണിയോടുകൂടി ഹോസ്പിറ്റലിൽ എത്തി. നേരെ വേണുവിന്റെ മുറിയിലേയ്ക്കാണു് നടന്നതു്. ലതയും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. നേരെ നോക്കാതെ തന്നെ ലതയോടു പറഞ്ഞു 'ലതേ, എനിക്കിന്നു് തീരെ സുഖമില്ല, എല്ലാം ശരിയായി നോക്കിക്കൊള്ളണം'

'യെസ് ഡോക്ടർ' ലത മുറിവിട്ടിറങ്ങിപ്പോയി. അവരും നടന്നകലുന്നതു് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന മധു മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു 'അവരും സുന്ദരിയും നിഷ്കളങ്കയുമാണു്.'

മധുവിനെത്തന്നെ തുറിച്ചുനോക്കികൊണ്ടിരുന്ന വേണുവിനോടു് മധുപറഞ്ഞു. 'മിസ്റ്റർ വേണു, നമുക്കു് ഇന്നു വൈകുന്നേരം ഒരു ഈവനിംഗ്‌വാക്കിനു് പോകണം. ഞാൻ തയ്യാറായി വരും.'

അതു കേട്ടു് വേണു ഒന്നു ഞെട്ടിയെങ്കിലും അതു കാണാത്തഭാവത്തിൽ മധു മുറിവിട്ടിറങ്ങിപ്പോയി. അപ്പോൾ വേണുവിന്റെ മുഖത്തു് ഒരു പൈശാചികമായ പുഞ്ചിരി വിടർന്നു.

സമയം അഞ്ചുമണിയായി കാണും. ഡോക്ടർമധുവും വേണുവും കടൽക്കരയിലുള്ള മണൽത്തിട്ടയിൽ ഇരുന്നു. വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന ഒരു നിശബ്ദത അവരുടെ ഇടയിൽ തളം കെട്ടിനിന്നിരുന്നു. മധുവാണു് ആ നിശബ്ദതയെ ആദ്യം ഭഞ്ജിച്ചതു്.

'മിസ്റ്റർ വേണു, എല്ലാം എന്നോടു് തുറന്നു പറയൂ. ഏതാണു് ആ പെൺകുട്ടി? വീണ! അവളെപ്പറ്റിയുള്ള എല്ലാ വിവരങ്ങളും തുറന്നു പറയൂ. അവളെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തകളാണു് നിങ്ങളെ അലട്ടുന്നതു്. ഒന്നും മറച്ചുവയ്ക്കാതെ പറയൂ. നിങ്ങളെ സഹായിക്കുവാൻ വേണ്ടി എന്തും ഞാൻ ചെയ്യാം.

'ഇല്ല ഡോക്ടർ, ഞാൻ പറയില്ല. അവൾ എന്റെ ആരുമല്ല. ഞാനല്ല അവളെ കൊന്നതു്. അവളെ കടലിൽ താഴ്ത്തിയതും ഞാനല്ല. ഞാനവളെ കൊന്നില്ലാ ഡോക്ടർ. അയ്യോ! പോകൂ നിങ്ങൾ, നിങ്ങളെ എനിക്കു പേടിയാവുന്നു. എന്റെ വീണയെ കൊല്ലുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച ദുഷ്ടൻ! നിങ്ങളാണു് എന്റെ വീണയെ കൊന്നതു്. നിന്നെ ഞാൻ കൊല്ലും!' പൈശാചികമായി പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ടു് വേണു എഴുന്നേല്ക്കാൻ ഭാവിച്ചു.

മധു പേടിച്ചുപോയി. എങ്കിലും ധൈര്യം വിടാതെ സാവധാനം വേണുവിന്റെ കൈകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ശാന്തനായി പറഞ്ഞു.

'വേണു, ഇതു ഞാനാണു്, ഡോക്ടർ മധു. നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആളല്ല. നമുക്കു് പോകാം.'

പിറ്റേദിവസവും അവർ ആ മണൽത്തിട്ടയിൽ വന്നിരുന്നു.

'പറയൂ വേണു' ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ പറയാം ഡോക്ടർ. പക്ഷേ അതു പറഞ്ഞുകഴിയുമ്പോൾ ഞാൻ ഹൃദയം പൊട്ടി മരിച്ചുപോകും ഡോക്ടർ.' 'സാരമില്ല വേണു, ഏതുനിലയിലും വേണുവിനെക്കാൾ ദുഃഖിതനാണു് ഞാൻ. ധൈര്യ

മായി എല്ലാം പറയൂ. പതുക്കെ പറഞ്ഞാൽ മതി.'

വേണു തുടർന്നു,

'രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപാണതു്. ഞാൻ എം. എസ്സി. യ്ക്കു പഠിക്കുകയായിരുന്നു. വീണ എന്റെ ക്ലാസ്സിൽതന്നെ പഠിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടിയായിരുന്നു. എന്റെ വീണ............ അവൾ സുന്ദരിയായിരുന്നു ഡോക്ടർ. ക്ലാസ്സിലെ ഏററവും നന്നായി പഠിക്കുന്ന കുട്ടിയും അവൾതന്നെയായിരുന്നു. സഹപാഠികളുടേയും അദ്ധ്യാപകരുടേയും പ്രിൻസിപ്പാളിന്റേയും കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു അവൾ. ഞങ്ങൾതമ്മിൽ സ്നേഹമായിരുന്നു!

'എന്താണു് ഡോക്ടർ ഞെട്ടുന്നതു്?' വേണു ഇടയ്ക്കൊന്നു നിറുത്തിയിട്ടു ചോദിച്ചു.

'ഒന്നുമില്ല, പറഞ്ഞോളൂ' ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു.

വേണു തുടർന്നു,

അങ്ങനെ നാളുകൾ കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹവും ശക്തിപ്രാപിച്ചുവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കൂട്ടുകാരാരും ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിൽ അസൂയാലുക്കളായിരുന്നില്ല. അവർ പറയും 'വീണയും വേണുവും' നല്ല ചേർച്ചയുണ്ടു് എന്നു്. ഓരോ ദിവസം കഴിയുംതോറും ഞങ്ങൾക്കു് ഒരു നിമിഷംപോലും പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ വയ്യെന്നായി.

ഞങ്ങൾ എന്നും കടൽത്തീരത്തു് കാററുകൊള്ളുവാൻ പോകുമായിരുന്നു. എല്ലാ വിധത്തിലും ഭാഗ്യവതിയായിരുന്നെങ്കിലും എന്റെ വീണയുടെ മുഖത്തു് എപ്പോഴും ഒരു ദുഃഖച്ഛായ നിഴലിച്ചിരുന്നു. അതറിയാൻവേണ്ടി പലപ്പോഴും ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ അവൾ ഒന്നും പറയുമായിരുന്നില്ല. ഫാമിലിയെപ്പററി ഒരുദിവസം ഞാനവളോടു് ചോദിച്ചു. തനിക്കു് ഒരു ജ്യേഷ്ഠൻ മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. എന്റെ ചോദ്യം അവളെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചതായി എനിക്കു തോന്നി. അതിൽപിന്നീടു് ഒന്നും ഞാനവളോടു് ചോദിച്ചിരുന്നില്ല.

ഇടയ്ക്കൊക്കെ ഞാനവളെ പിക്ചറിനു പോകാൻ ക്ഷണിക്കുമായിരുന്നു. ആദ്യമാദ്യം അവൾ സ്നേഹപൂർവ്വം നിരസിച്ചുവെങ്കിലും അവസാനം എന്റെകൂടെ വരാൻ തുടങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹം ഇത്രത്തോളമെത്തിയപ്പോൾ ഞങ്ങളെപ്പററി ആളുകൾ പറയാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടൊന്നും ഞാൻ ഭീരുവായിരുന്നില്ല. തന്നെയുമല്ല, വീണയ്ക്കു് ധൈര്യം പകർന്നുകൊടുത്തുകൊണ്ടുമിരുന്നു. അങ്ങനെ മാസങ്ങൾ രണ്ടു മൂന്നു കടന്നുപോയി.

അന്നും ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും പതിവുപോലെ കടൽത്തീരത്തെത്തി. പതിവിനു വിപരീതമായി വീണ ചിന്താധീനയായി കാണപ്പെട്ടു. എന്റെ നിർബന്ധപ്രകാരം അവൾ കാരണംപറഞ്ഞു. ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി ഡോക്ടർ. അവൾ ഗർഭിണിയായിരുന്നു.

'എന്താണു് ഡോക്ടർ ഞെട്ടുന്നതു്. എന്റെ ഓരോവാക്കുകളും അങ്ങയെ പരിഭ്രാന്തനാക്കുന്നു. പറയൂ ഡോക്ടർ എന്താണു്?' വേണു ദയനീയമായി മധുവിന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. ആ കണ്ണുകൾ ചുമന്നു കലങ്ങിയിരുന്നു.

'വേഗം പറയൂ, വേണു' ഡോക്ടറുടെ തൊണ്ട ഇടറിയിരുന്നു.

വേണു തുടർന്നു,

അന്നുരാത്രി എനിക്കുറക്കം വന്നില്ല. എന്തു ചെയ്യണം എന്നറിയാതെ ഞാനാകെ വിഷമിച്ചു. വീണയാണെങ്കിൽ വിവാഹത്തിന് നിർബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നെക്കാൾ താഴ്ന്ന ജാതിയിൽപെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ യാഥാസ്ഥിതികനായ എന്റെ അപ്പൻ സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷെ അന്നുവരെ ഞാനതിനെപ്പററി ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. സമയം പാതിരാവായിക്കാണും. ഉറങ്ങിക്കിടന്ന എന്റെ കൂട്ടുകാരനെ വിളിച്ചുണർത്തി എല്ലാം ഞാനവനോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഈ ആപത്തിൽ നിന്ന് എന്നെ രക്ഷിക്കണം എന്ന് അയാളോട് ഞാൻ കാലുപിടിച്ചപേക്ഷിച്ചു. വളരെ നേരം ചിന്തിച്ചിരുന്നതിനു ശേഷം അയാൾ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു.

ഡോക്ടർ, ദൈവം പോലും എന്നോട് ക്ഷമിക്കുകയില്ല ഡോക്ടർ. വീണ നല്ലവളായിരുന്നു. ഞാനാണവളെ നശിപ്പിച്ചത്. എന്റെ കൂട്ടുകാരനോടൊത്ത് ആ നീചകൃത്യം ചെയ്യുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

പിറേറദിവസവും പതിവുപോലെ അവൾ കടൽത്തീരത്തുവന്നു. എല്ലാവരും പിരിയുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ ഓരോ കാര്യങ്ങളെപ്പററി സംസാരിച്ചിരുന്നു. എല്ലാവരും പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ കൂട്ടുകാരനും അവിടെ വന്നു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കൂടി അവളെ കൊന്നു! കടലിൽ താഴ്ത്തി ഡോക്ടർ. അയ്യോ! ഇല്ല ഡോക്ടർ, അവളെ കൊന്നില്ല. അതാ അവൾ............... വീണേ ...... എന്റെ വീണേ ....!

വേണു പൈശാചികമായി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നും ഓടിപ്പോയി. അവന്റെ ഹൃദയമലിയിക്കുമാറുള്ള ആ വിളി ചക്രവാളങ്ങൾക്കപ്പുറം പോലും മാറെറാലികൊണ്ടു.

'വീണേ .... എന്റെ കുഞ്ഞനുജത്തി.......... നിനക്കു വേണ്ടിമാത്രമാണ് ഞാൻ ജീവിച്ചത്...........എന്റെ വീണേ.......... നിന്നെ ഞാൻ എവിടെയെല്ലാം അന്വേഷിച്ചു. പക്ഷെ കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. ഇന്നു ഞാൻ നിന്നെ കണ്ടുമുട്ടും. നിന്റെ ലോകത്തിലേയ്ക്ക് ഞാനും ഇതാ വരുന്നു.... ....വീണേ...........'

എന്തോ തീരുമാനിച്ചുറച്ചതുപോലെ മധു അലതല്ലിമറിയുന്ന കടലിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി പാഞ്ഞു.

ധൈര്യമെന്നത് പ്രേമം പോലെയാണ് ആശവേണമതിനെ പോററി വളർത്താൻ.

—നെപ്പോളിയൻ.

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ

★

ജോർജ്ജ് വി. എം.
I D.C.

വികാരസാന്ദ്രതയും കലാസൗകുമാര്യവും തികഞ്ഞ ഭാവഗീതങ്ങൾ രചിച്ച മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ കാലത്താണ് മലയാളത്തിലെ ഭാവഗാനപ്രസ്ഥാനത്തിന് പ്രചാരവും ഉൽക്കർഷവും ആദ്യമായി സിദ്ധിച്ചത്. വള്ളത്തോൾപ്രതിഭ അതിന്റെ ഉയർച്ചയിലെത്തിയത് ഭാവഗാനങ്ങളിലാണ്. പരസ്പരസഹായം, തൊഴിലാളിമുതലാളിപ്രശ്നം, ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല സംഗതികളും പ്രതിപാദിക്കുന്ന സാമുദായിക ഗീതങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യമഞ്ജരികളിൽ ധാരാളമായി കാണാം.

സൗന്ദര്യവർണ്ണന

വള്ളത്തോൾ സൗന്ദര്യാരാധകനായ ഒരു കവിയാണ്. എവിടെവച്ചു കണ്ടാലും സൗന്ദര്യത്തെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുവാനും താലോലിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുന്നുണ്ട്. മാംസളമായ സ്ത്രീസൗന്ദര്യത്തെയല്ല അദ്ദേഹം താലോലിക്കുന്നത്; കലാസൗഭഗത്തെയാണെന്ന് നിഷ്പക്ഷബുദ്ധിയോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ വായിക്കുന്ന ഏതൊരുവനും ബോദ്ധ്യപ്പെടും. പ്രപഞ്ചത്തിലെങ്ങും നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ദിവ്യശക്തിയെ, സത്യം, സൗന്ദര്യം, ജ്ഞാനം എന്നിവയുടെ സങ്കലനരൂപമാണെന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികളിൽ പാടിപ്പുകഴ്ത്തുന്നു.

'മിന്നൽ നിൻ പള്ളിവാൾ;
മേഘം നിൻ പള്ളിത്തേർ;
ഉന്നതമാമിടി നിൻ പടഹം;
ശാശ്വതമാകുമകൃത്രിമ ശബ്ദങ്ങ-
ളീശ്വരി, നിൻ ജയകാഹളങ്ങൾ!'

എന്ന് സത്യഗാഥയിൽ സത്യസൗന്ദര്യങ്ങൾ ഒരേ ചൈതന്യത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളാണെന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

സൗന്ദര്യമാണ് വള്ളത്തോൾപ്രതിഭയുടെ പ്രചോദനകേന്ദ്രം. ഭാവരൂപത്തിലുള്ള തുല്യ ശ്രദ്ധയാണ് വള്ളത്തോൾകവിതകളുടെ അന്യാദൃശചമൽക്കാരത്തിനു നിദാനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ രൂപലാവണ്യം ആന്തരചൈതന്യത്തിന്റെ സ്ഫുരണം മാത്രമാകുന്നു.

ക്ലാസിക് പാരമ്പര്യം

'വായനക്കാർക്കിഷ്ടമാണെങ്കിൽസ്സുതല്ലി-
വായുവിമാനത്തിലേറിയാലും;
പ്രീതരായ്സ്സഞ്ചാരം
ചെയ്യാം നമുക്കല്ലോ
ഭൂതകാലാകാശ വീഥിയിങ്കൽ'.

എന്ന് അനുവാചകരെ ക്ഷണിക്കുന്ന കവി, അവിടെ സ്വൈരമായി വിഹരിക്കാൻ, ജീവിക്കാൻ, അതിനെക്കുറിച്ച് ഗാനങ്ങളാലപിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവനാലോകത്തിൽ ക്രിസ്തുവും, കൃഷ്ണനും, സീതയും, ജനകനും, വേദവ്യാസനുമുണ്ട്. ഒരു കഥാപാത്രത്തിന്റെ ജീവിതരഹസ്യങ്ങളിലേക്ക് ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിനില്ല. ഒരു പൗരാണിക കഥാനായികയെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ വള്ളത്തോൾ ഭാവന അവളുടെ മാംസള സൗന്ദര്യത്തോടൊപ്പം കലാസൗന്ദര്യത്തേയും പൂമ്പട്ടണിയിച്ചു നിറുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പശ്ചാത്താപപരവശ്യയായ മഗ്ദലനമറിയത്തിന്റെ വരവു വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ 'നീളെയുത്തുംഗമാംമാർത്തട്ടുലയുന്ന' കാഴ്ചയാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഏററം ആകർഷിക്കുന്നത്.

പൗരാണിക കാലങ്ങളിലെ കഥകളേയും കഥാപാത്രങ്ങളേയും സംഭവങ്ങളേയും ഉപജീവിച്ച് ഏതാനും കാവ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'അനിരുദ്ധൻ', കർമ്മഭൂമിയുടെ പിഞ്ചുകാൽ' 'കിളിക്കൊഞ്ചൽ' എന്നിവ മേൽപറഞ്ഞവയിൽപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം ഇത്തരം കഥാപാത്രങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ അവർ നമുക്ക് പരിചിതരായി സാമാന്യ മനുഷ്യരുടെ ഛായയുള്ളവരായി മാറുന്നു.

'കർമ്മഭൂമിയുടെ പിഞ്ചുകാൽ' എന്ന കവിതയിൽ അദ്ദേഹം കാളിയ മർദ്ദനം ചെയ്യുന്ന ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഈ കവിത എഴുതുന്ന കാലത്ത് ഇന്ത്യ ഒരടിമ രാജ്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും സാമ്രാജ്യത്വമാകുന്ന കാളസർപ്പത്തെ മർദ്ദിച്ചൊതുക്കുവാൻ അവളുടെ പിഞ്ചുകാൽ മതിയെന്ന് കവി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

'ധാന്യഭുവനമാം ദൗഷ്ട്യമേ, നിൻതല-
യെത്ര പകത്തിയുയർത്തിയാലും,
ഇക്കർമ്മഭൂമിതൻ പിഞ്ചുകാൽ പോരുമേ,
ചിക്കെന്നതൊക്കെച്ചവുട്ടിത്താഴ്ത്താൻ!

ഗാന്ധിജിയെ പ്രകീർത്തിക്കുമ്പോഴും, ജാതിവ്യത്യാസത്തെ പഴിക്കുമ്പോഴും, പ്രകൃതിവർണ്ണിക്കുമ്പോഴും പൗരാണിക ചിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോമുകരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

ഗാന്ധിജിയെപ്പററി:—

'ഗംഗയാറൊഴുകുന്ന
നാട്ടിലേ ശരിസ്സത്ര
മംഗളം കാണും കല്പ-
പാദപമുണ്ടാവൂ!'

ജാതിപിശാചിനെപ്പററി:—

'നിൻറതിലും മുന്തിയതായ്‌വരാമെ-
ന്നടപ്പിതാർക്കും കടയിൽക്കിടപ്പും
എന്നാലൊരേ തുല്യകരം കൊണ്ടുമെനയ്യ-
തത്രേ നമുക്കംബിക തന്ന വസ്ത്രം'

ദേശീയ ബോധം

'ഭാരതമാണെന്റെ ജന്മഭൂവാ; ശ്ശമ
ധീരർഷിശ്രേഷ്ഠരെൻ പ്രപിതാമഹർ'

വള്ളത്തോളിന്റെ ദേശീയ ബോധത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകം ഈ പ്രാചീന സംസ്കാര ഭക്തിയാണ്. രാഷ്ട്രീയ പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നേരെ വള്ളത്തോൾ പട

പൊരുതിയിട്ടുണ്ട്. ഉൽക്കർഷവും ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉന്നം.

‘തീണ്ടൊല്ലതൊടൊല്ലെന്നു തങ്ങൾ
തങ്ങളെ മൗഢ്യം
പൂണ്ടാട്ടിയോടിക്കുന്ന മേലാഷ
യെന്നോളം നില്ക്കും
അന്നോളം ശ്രവിക്കാ നാമാർഷ
ധർമ്മത്തിൻ ഗാനം
അന്നോളം തിരിച്ചെത്താ ഭ്രഷ്ടർനാം
സ്വരാജ്യത്തിൽ’

ജാതിവ്യവസ്ഥയും അതിന്റെ സ്ഥൂലപ്രകാശമായ അയിത്തവും ഐക്യവിധാനവും സ്വരാജ്യസിദ്ധിക്ക് വിഘാതമാണെന്ന് കവി നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രകൃതി

തനികേരളീയനാണ് കവി. ജന്മഭൂമിയായ കൊച്ചുകേരളത്തിൽ കാലൂന്നിനിന്നുകൊണ്ട് ഭാരതത്തെ എന്നല്ല ലോകത്തെ ആകമാനം നിരീക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

‘പച്ചയാം വിരിപ്പിട്ട സഹ്യനിൽ
തലവെച്ചും സ്വച്ഛ;
ബ്ധിമണൽത്തിട്ടാം പാദോപധാനം
പൂണ്ടും.’

കൊച്ചുകേരളത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ കിടപ്പാണിത്.

‘തേനൊലിപ്പഴങ്ങളും തൂമണം തുളുമ്പുന്ന
സൂനങ്ങൾതോറും തത്തിക്കളിക്കും
കുളിർകാറ്റും
മാനസംതെളിഞ്ഞുള്ള പക്ഷികളുടെ കള-
ഗാനവുംചേരും ലീലാരാമങ്ങൾ
ചിലദിക്കിൽ’

ഇന്നാട്ടിലെ മനോഹര പ്രകൃതിദൃശ്യത്തെ പകർത്തിക്കാട്ടുന്നു.

ശൈലി

സൗന്ദര്യമാണ് വള്ളത്തോൾശൈലിയുടെ പ്രത്യേകത. അധികം പറയുകയല്ല അഴകായിപ്പറയുകയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവ്. അലങ്കാരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടമാണ്; എന്നാൽ നൈസർഗ്ഗികലാവണ്യത്തെ മറയ്ക്കുന്ന ആഹാര്യശോഭകളെ അദ്ദേഹം ആദരിക്കാറില്ല. വള്ളത്തോൾശൈലി മേദസ്സറ്റ കൃശാംഗിയാണ്. എവിടെയും സൗന്ദര്യമാണ് അവളുടെ മുദ്ര.

ശിശുസഹജമായ സ്വഭാവത്തെ തന്റെ പ്രസിദ്ധ ശൈലിയിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി കൂടുതൽ ഹൃദ്യമായി തോന്നും.

ഓമൽ ചോദിച്ചുയാണെന്തിനീ വാല്മീകി
രാമനെക്കൊണ്ടെന്നെ വേൾപ്പിയ്ക്കുന്നു?’
അമ്മസമാശ്വസിപ്പിച്ചു:- പെൺകുട്ടികൾ
ക്കമ്മട്ടിലുണ്ടൊരു കർമ്മം കണ്ണേ.
കന്യക തീർമാനംചെയ്തു:- ‘മററാരുംവേ-
ണ്ടെന്നെയെന്നുതാൻ വേട്ടാൽമതി!!’
പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയ് സർവരും;
കുട്ടിയെ,
കെട്ടിപ്പിടിച്ചിതു മാതൃകണ്ഠം.

ഏകകാലത്ത് എത്രയധികം ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ പ്രീണിപ്പിയ്ക്കാമോ അത്രയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അദ്ദേഹം പ്രീണിപ്പിക്കും.

‘വ്യപരിമളമൊന്നിതാ, പൂത്തൊരു
ദിവ്യലതയിൽ നിന്നെന്നപോലെ
സുന്ദരിതങ്കൽനിന്നൊററിട ചേരുന്നു
ചന്ദനശീതള ചന്ദ്രികയിൽ’

ഈ വർണ്ണന ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും ഒരുപോലെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു.

അലങ്കാരവർണ്ണന

സൗന്ദര്യാരാധകനായ വള്ളത്തോൾ കേവലം യഥാർത്ഥമായ വർണ്ണനകൊണ്ട് സംതൃപ്തനല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉപമകളേക്കാൾ ഉൽപ്രേക്ഷകളാണ് ഹൃദയഹാരികളായി വിളങ്ങുന്നത്. അതിനു കാരണം ഭാവന ഈ കവിയുടെ വ്യക്തിധർമ്മമായതുതന്നെ.

1) 'ആവിഷ്കംനീങ്ങിയ പുണ്യസരിത്തിനെ
ദ്യോവിൽനിന്നിറക്കിച്ച ദേവർഷിമാർ
ഉത്തുമേഘങ്ങളിലൂടെ പൊഴിച്ചാ, രൊ-
ക്കംപ്പൊതളങ്ങിന പുഞ്ചിരിയേ'

2) 'ഓടൊല്ലേ, വീണുപോ' മെന്നല്ലീ
കേഴുന്നീ-
തേടലർത്തുക്കാലിൽപ്പൊന്തളകം!
'താങ്ങുമോ നന്മയിതെ'ന്നല്ലീപേടുന്നു
താന്തമധ്യത്തിലെ കിങ്ങിണികൾ!'

3) 'താഴത്തെല്ലെന്തിനു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നു
താരകളേനിങ്ങൾ നിശ്ചലരായ്?
നിങ്ങൾതൻകൂട്ടത്തിൽനിന്നിപ്പോഴാരാനും
ഭംഗമാർന്നൂഴിയിൽ വീണുപോയോ?'

വള്ളത്തോൾപ്രതിഭയിൽ വിരിഞ്ഞ ഏതാനും ഉൽപ്രേക്ഷകളാണ് മുകളിൽ ചൊന്നവ.

ഉപസംഹാരം

ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ കാവ്യപ്രതിമ തികഞ്ഞ ഒരു മഹാകവിയാണെന്നും 'വള്ളത്തോൾ ശബ്ദസുന്ദരൻ' എന്ന ചൊല്ല് അന്വർത്ഥമാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. ആസ്ഥാനമഹാകവിപ്പട്ടം കിട്ടിയ അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ നല്ല ഒരു മലയാളകവിയെ കേരളം ഇനിയും പ്രസവിച്ചിട്ടില്ല.

നാം സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുള്ള വിശ്വാസമാണ് നമുക്ക് ജീവിതത്തിൽ ഏററവും വലിയ ആനന്ദം നൽകുന്നതും, ജീവിക്കുവാൻ നമ്മേ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും.

—വിക്ടർ ഹ്യൂഗോ

Contributors (contd.....)

T. P. Joseph

P. J. Thomas

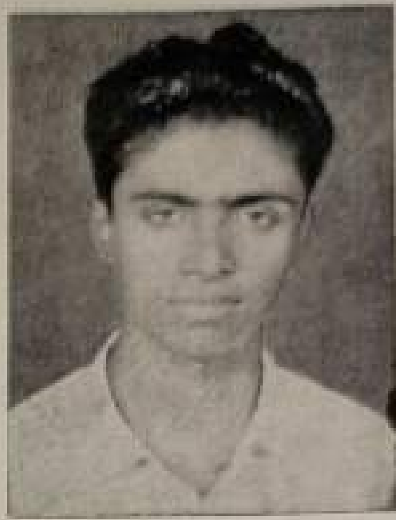

V. M. George

E. J. George

P. V. Valsamma

V. C. Isaac

Joseph Kuruvilla

P. K. Accamma

Jayaprakash Narayanan

CPL: C. M. George

Attended the Military Attachment Camp
at Hyderabad — 1968

Alexander Korah, I D. C.
(College Champion)

CPL: Zacharias John

Attended the Military Attachment Camp
at Hyderabad — 1968

P. L. Mathew, I D. C.
(College Champion)

ശവകുടീരത്തിൽ

ഇവിടെശയിക്കുന്നെൻ ജീവിതസൂര്യൻ കാല-
യവനികക്കുള്ളിൽ പോയണഞ്ഞസ്തമിച്ചൊരുദേവൻ
നിത്യവിശ്രമംകൊള്ളുന്നിവിടെജ്ജീവിതത്തിൽ
വിശ്രമമറിയാതെവിദ്യയെബ്ഭജിച്ചൊരാൾ

ഉറങ്ങുന്നെന്നോഭവാനേറെനേരമായ് നിന്നു
കരയുംപുത്രപൗത്രനിസ്വനംശ്രവിക്കാതെ!
അറിയാറില്ലേമുമ്പുശിശുവിൻനിശ്വാസവും
അറിയാതിരിക്കുന്നതെന്തിന്നീവിലാപങ്ങൾ?

ഉറങ്ങിക്കൊള്ളുനിത്യമുണർന്നനാളിലെല്ലാം
പരിയത്നിച്ചു സഹജാതരെ നന്നാക്കുവാൻ
ബുദ്ധനും സോക്രട്ടീസും ഗാന്ധിയുംപിന്നിട്ടൊരാ-
ദ്ദുർഗ്ഗമാർഗ്ഗംതന്നെ പിന്തുടർന്നിരുന്നല്ലോ

ക്രിസ്തുവിൽകണ്ടു ലോകാഖിലപ്രശ്നങ്ങൾക്കും
നിത്യമാമുപശാന്തിയേകുന്ന വഴിയേയും
ദാനത്തിൽ കർണ്ണനെപ്പോൽ ജ്ഞാനത്തിൽ സോളമൻപോൽ
സ്നേഹത്തിലസ്സീസിതാൻ ക്ഷമയ്ക്കോമഹീതുല്യൻ

എബ്രഹാം എം. നിധീരി M. A.

കയറിച്ചെന്നുഭവാൻ വിജ്ഞാനവൃക്ഷത്തിന്റെ
വിവിധങ്ങളാം ശാഖതോറുമനായത്നമായ്.
ഭാഷകൾ, ശാസ്ത്രങ്ങളും പലതു, വൈദ്യശാസ്ത്രം
തത്വശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, മതത്തിൻതത്വങ്ങളും

അറിഞ്ഞാനിവരേറെ അറിവുലഭിച്ചിട്ടും
അറിഞ്ഞതില്ലഗർവ്വം, വിനയംവെടിഞ്ഞീല
തർക്കശാസ്ത്രത്തിൻ കൂർത്തശസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടുഭവാൻ
നിരസ്തരാക്കിയേറെ പണ്ഡിതവരേണ്യരെ

യുക്തിതന്ത്രംകൊണ്ടു പിളർന്നുവീഴ്ത്തിച്ചാറും
യുക്തമല്ലാതെകണ്ടോരന്ധവിശ്വാസദുർഗ്ഗം
സൂരികൾ നടുവിലും സൂക്തികൾ ചൊല്ലിജ്ഞാന-
സൂര്യനായ് ചിരകാലം പരിശോഭിച്ചുഭവാൻ

അങ്ങതൻ സതീർത്ഥ്യരോ ആഗോളപ്രശസ്തരാം
(i) ഉസ്മാൻ, എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ, മത്തായിയുടങ്ങിയോർ
ഉയർന്നുപറന്നവർ ജീവിതവിഹായസ്സിൽ
ഉയരാൻകൊതിക്കാതെ തറയിൽനിന്നുഭവാൻ

അറിഞ്ഞുലോകത്തിൻ്റെ നശ്വരസ്വഭാവവും
അറിയപ്പെടാതങ്ങു കഴിച്ചുദശാബ്ദങ്ങൾ
(ii) പണ്ടുതൊട്ടുഗുരുക്കന്മാർ രാജരാജനും, ഹേഗ്ലും,
സ്കിന്നറും, പ്രഖ്യാതനാം മില്ലറുംകൂടിച്ചേർന്നു

കൊളുത്തിവച്ചൊരാ ജ്ഞാനദീപത്തെയുള-
തെളിച്ചിട്ടതിൽനിന്നൊട്ടേറെപ്രഭവീശി
വായനയാലും തത്വചിന്തയാലുമാദീപ-
ശിഖയെപൂർവ്വാധികം പ്രോജ്ജ്വലമാക്കീനിത്യം

എങ്കിലുംകഷ്ടം! ഭവാൻ വെളിച്ചംവിതറുമാ-
ദ്ദീപത്തെവച്ചു കുടത്തിന്നകത്തായി!
അറിഞ്ഞതില്ലലോകം താവകഗുണൗഘത്തെ
തുറന്നുംനോക്കിയില്ലതാൽജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരം

അറിഞ്ഞുചിലർപക്ഷേ, ശിഷ്യരുംബന്ധുക്കളും
അയലാളരാംചില ജിജ്ഞാസുക്കളുംമാത്രം
അവർക്കുസന്മാർഗ്ഗത്തിൻ മാതൃകകാട്ടിക്കൊണ്ടും
അവരെജ്ഞാനമാർഗ്ഗം കാണിച്ചുംകൃതാർത്ഥനായ്

ശാശ്വതമൂല്യങ്ങളെത്തേടിയങ്ങവയെത്തൻ-
ജീവിതവിശുദ്ധിയിൽ കലർത്തിവിജയിച്ചു
സത്യത്തെയാരാധിച്ചു, തത്വങ്ങൾഗ്രഹിച്ചേറെ,
സത്വവാനായിജ്ജീവിച്ചെത്തിതൻലക്ഷ്യത്തിലും

കേൾക്കുകില്ലിനിവാദപ്രതിവാദത്തിൻധ്വനി
കാണുകില്ലിനി സ്നേഹനിർഭരമുഖാബ്ജവും
കിട്ടുകില്ലിനി സ്സ്വാന്തപൂർണ്ണമാമുപദേശം,
നഷ്ടമായ്ഞങ്ങൾക്കുള്ളകമാമാലംബവും
കണ്ണുനീർവററി, ഞങ്ങൾക്കരയില്ലിനി, ശ്ലോക-
സാഗരംതന്നിൽകരകാണാതെയുഴലുന്ന
നിർദ്ധനരായിഞങ്ങൾ സ്നേഹസമ്പത്തുപോയി
ഖിന്നരായ്നില്പു ജീവിതാദ്ധ്വാവിൻനടുവിലായ്
തിരിയുംകാലചക്രഗതിയെതടുത്തിടാ
കറങ്ങുംഭൂമിതൻറചലനംനിറുത്തിടാ
ഉദിച്ചസൂര്യൻപോയസ്തമിക്കുന്നുനൂനം
ജനിച്ചമനുജനും മരിച്ചേമതിയാവൂ
മരണമന്ത്യമല്ല തുടക്കംമാത്രം നിത്യ-
ജീവിതത്തിൻെറ,യതിലർഹമാം സ്ഥാനംനേടി
തുല്യരാംവിശുദ്ധരുമൊത്തങ്ങുകഴികയാം
നന്മയാംമാനദണ്ഡംമാത്രമേയവിടുള്ളൂ
അവിടെബ്ഭവാനേറെ യോജിക്കുംസ്ഥാനം, തിന്മ-
കലരാത്തുള്ളതവജീവിതംതുടരുവാൻ
കാണുന്നു ദൂരെദൂരെജീവിതലക്ഷ്യംഞങ്ങൾ
കാണിച്ചുതന്നതാണങ്ങവയെഞങ്ങൾക്കെല്ലാം
ഇടറുന്നെൻെറകാൽകൾ, പതറുന്നെൻമനസ്സും
മിടിക്കുന്നെൻെറഹൃത്തും, തളരുന്നാത്മാവുമേ!
നടുങ്ങിപ്പോകുന്നുഞാൻ ജീവിതസംഘട്ടന-
കഠിനസ്വരംകേട്ടി,ട്ടിരുളുംപരക്കുന്നു
മാർഗ്ഗവുംകാണുന്നീലകാണിപ്പാനാളുമില്ല
ഭാനുപോയ്മറഞ്ഞിതാ ജീവിതസ്സന്ധ്യവന്നു

വെളിച്ചംതരുദേവാ! വഴികാണട്ടെഞങ്ങൾ
ആത്മാവുമുണരട്ടെ, കൂരിരുട്ടകലട്ടെ
മറവിൽനില്ക്കുംവേൽസ്മരണാകിരണങ്ങൾ
മനസ്സിൽപ്രതിഫലിച്ചുകട്ടെപ്രകാശവും
പ്രണമിക്കുന്നുഞങ്ങളീശവകുടീരത്തിൽ
പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുന്നുജീവിതലക്ഷ്യംനേടാൻ.

(i) Sri. Muhomod Osman, Dr. S. Radhakrishnan, Dr. George Mathai.

(ii) A. R. Rajaraja Varma, Dr. Hogg, Dr. Skinner and Dr. Miller.

(പരേതനായ തൻെറ പിതാവിനെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയത്)

വി
നോ
ദ
ഭാ
വ
ന

അളിയാ... അവളാ...പെണ്ണ്?

—റോസിലി ജോസഫ്
I P. D. C.

എൻെറ കർത്താവേ, ചേട്ടന്മാരുടെയൊക്കെ ഒരു സുഖം! അവർക്കെല്ലാം ഉണ്ട് ഓരോ ഉദ്യോഗം. ഒരാൾ ഡോക്ടർ, രണ്ടാമൻ പ്രൊഫസർ, പിന്നത്തെയാൾ എഞ്ചിനീയറും. മൂന്നുപേർക്കുമുണ്ട് ക്വാർട്ടേഴ്സും ആഡംബരജീവിതത്തിനുവേണ്ട എല്ലാ ലൊട്ടുലൊട്ടുക്കുകളും. സിനിമാ കാണാനും പ്ലയേഴ്സ് പുകയ്ക്കാനും, ലിക്കർ കുറേശ്ശ മോന്താനും എല്ലാമുള്ള തുക ഗവണ്മെൻറ് അവർക്ക് കൊടുക്കുന്നു. എനിക്കുമാത്രം ജോലിയുമില്ല ശമ്പളവുമില്ല. ഓ...തെററിപ്പോയി. എനിക്കുമുണ്ടൊരു ജോലി. പാടത്തു പണിയെടുപ്പിക്കുന്നതും പശുവിനെ കറക്കുന്നതും കാളയെ കളിപ്പിക്കുന്നതുമൊക്കെയാണ് എൻെറ ജോലി. പക്ഷേ ശമ്പളമൊന്നുമില്ലെന്നുമാത്രം! ബീഡിവലിക്കാൻ പത്തുപൈസയില്ലാതെ എത്രതവണ ഞാൻ കറങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നോ!

എത്രവായിച്ചാലും തലയിൽ കേറാത്ത പ്രകൃതമായിരുന്നു എനിക്ക്. അതുകൊണ്ടു കൂടുതലൊന്നും പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എൻെറ തലയിൽ അറക്കപ്പൊടിയാണെന്നാണ് ജനസംസാരം! എന്തോ എനിക്കറിയില്ല.

പഠിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടും ഉദ്യോഗസ്ഥനാകാതിരുന്നതുകൊണ്ടും എല്ലാജീവിതസുഖങ്ങളും ത്യജിക്കണമെന്നുവന്നാൽ!... അതനീതിയല്ലേ? ആ അനീതിയോടു പൊരുതാൻ തന്നെ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. സങ്കീർണ്ണമായ എൻെറ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ ഒരു കുറുക്കുവഴിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. ഞാൻ തീർത്തും മരത്തലയനല്ലെന്നും എനിക്കും ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നും എനിക്കുതന്നെ ബോദ്ധ്യമായ ഒരു കണ്ടുപിടുത്തം! ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥയെ വിവാഹം ചെയ്യുക!! സൂത്രത്തിൽ അമ്മയെ ഞാനെൻെറ ആഗ്രഹം അറിയിച്ചു. അമ്മ അപ്പച്ചനേയും. അപ്പച്ചൻ ചില ദല്ലാളന്മാരെ ഏർപ്പെടുത്തി.

ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ പനമൂട്ടിൽ മത്തായിച്ചേട്ടൻ—ആരം നാട്ടിലെ പ്രസിദ്ധനായ ദല്ലാളാണ് — വീട്ടിലെത്തി. ഒരു മിഡിൽ സ്കൂൾ ഹെഡ്മിസ്ട്രസിനെക്കുറിച്ച്, അ

യാം വളരെയേറെ പുകഴ്ത്തി അപ്പച്ചനോടും അമ്മയോടും സംസാരിച്ചു. എല്ലാം മറഞ്ഞുനിന്നു ഞാൻ കേട്ടു. അവരുടെ സൗന്ദര്യം, ധനം, കാര്യപ്രാപ്തി തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം അയാൾക്ക് ഓരോ കഥകൾ തന്നെ പറയാനുണ്ടായിരുന്നു.

'കർത്താവേ! ഈ കല്യാണം നടക്കണേ!' മത്തായിച്ചേട്ടന്റെ കഥകൾ കേട്ട ഞാൻ ഉള്ളുചുട്ട് പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഹാ! ഈ കല്യാണം നടന്നുകഴിഞ്ഞാൽ.... പ്രതിമാസം അവർക്ക് 250– ലേറെ രൂപയാണ് ശമ്പളം കിട്ടുന്നത്! എനിക്കും ഒരു സ്കൂട്ടർ വാങ്ങണം! പ്ലേയേഴ്സ് അന്നു വലിക്കണം!! സകല സിനിമയ്ക്കും ഞാൻ – അല്ല – ഞങ്ങൾ പോകും. അങ്ങനെ ജീവിതസുഖങ്ങളുടെ മുന്തിരിച്ചാറിൽ ഞാനും ഊളിയിടും.

മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ പെണ്ണുകാണാൻ പോയി. ഞാനും എന്റെ അളിയനുംകൂടി. എന്തോ അത്യാവശ്യ കാര്യത്തിനു പോകേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ട് മത്തായിച്ചേട്ടന് ഞങ്ങളുടെകൂടെ പോരാൻ സാധിച്ചില്ല. പെണ്ണിന്റെ അഡ്രസ്സ് കുറിച്ചു തന്നതേയുള്ളു. ബസ്സ്സ്റ്റോപ്പിൽ നിന്നും ഒന്നൊന്നര മൈൽ നടക്കണം പെണ്ണിന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്ക്. കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടിയെങ്കിലും അഡ്രസ്സിൽ പറഞ്ഞ വീടു ഞങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഭംഗിയുള്ള ഒരു ചെറിയ വീട്. ഗെയിറ്റിന് പുറത്തുനിന്നുകൊണ്ട് ഉള്ളിലേയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ ഒന്നു പാളിനോക്കി. ആരേയും കാണാനില്ല. ഞങ്ങളുടെ ആഗമനം അറിയിക്കാൻ എന്താ മാർഗ്ഗം? 'പട്ടിയുണ്ടോ' എന്ന് ചോദിച്ചാലോ? പക്ഷേ പട്ടിയെ അന്വേഷിച്ചല്ലല്ലോ പുറപ്പാട്. അതുകൊണ്ട് ആ ചോദ്യം വേണ്ടെന്ന് വച്ചു. ഗെയിറ്റു തുറന്നു ധൈര്യമായി അകത്തേയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ കയറി. മുറ്റത്തുനിന്നുകൊണ്ട് അളിയനൊന്നു ചുമച്ചു. മുറിക്കുള്ളിൽനിന്നും ഒരു സ്ത്രീ വരാന്തയിലേയ്ക്ക് അവതരിച്ചു. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ ചവിട്ടുപടിയിൽ കാലൂന്നി നില്ക്കുന്ന ഒരു തടിച്ചി.!! ഓ... പെണ്ണിന്റെ തള്ളയായിരിക്കും, ഞാൻമനസ്സിൽ കരുതി. 'എവിടുന്നു വരുന്നു'? തടിച്ചിയുടെ ചോദ്യം. 'മൂട്ടചിറ നിന്നു' അളിയൻ കഥിച്ചു.

ഓ ... ശരി! മത്തായി പറഞ്ഞ കാര്യത്തിനാണല്ലേ?

അതേ! ഞാൻ ചാടിപ്പറഞ്ഞു. അവർ കാണാതെ അളിയൻ എന്റെ കാലിൽ മെല്ലെയൊന്നു ചവിട്ടി.

കുറെ അടങ്ങി നില്ലെടാ ചെറുക്കാ എന്നാണ് ആ ചവിട്ടിന്റെ അർത്ഥമെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. സ്വീകരണമുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്ന് ഞങ്ങളെ അവർ സ്വാഗതം ചെയ്തു.

'ഗററിൻ!'

ഓ ... തള്ള കുറെ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള കൂട്ടത്തിലാണെന്നു തോന്നുന്നു! ഞാൻ മനസ്സിൽ കരുതി. 'സിററ്ഡൗൺ'! അകത്തു പ്രവേശിച്ച ഞങ്ങളോട് അവർ പറഞ്ഞു. തല്ലുകാരനായ ഒരു പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുമ്പിലകപ്പെട്ട ഗ്രാമീണനെപ്പോലെ ഞങ്ങളനുസരിച്ചു.

'നെയിം'? തടിച്ചി അളിയന്റെ നേരെ ചൂണ്ടുവിരൽ നീട്ടി.

'പള്ളിയിലിട്ടപേര് വർക്കീന്നാ. വീട്ടിലെല്ലാരും വിളിക്കുന്നത് വക്കച്ചാന്നാ'. ഒരു തനി കർഷകനായ അളിയന്റെ ഉത്തരം!! ഉടനെ ആ സ്ത്രീയുടെ വിരൽ എന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

'യുവേഴ്സ്'

ജോസഫ്".

'പൊററ്നെയിം'?

'ഔസേപ്പച്ചൻ.' പൊററ്നെയിം എന്ന ഇംഗ്ലീഷുവാക്ക് എങ്ങനെ ഓർമ്മിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന്, പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കുതന്നെ അത്ഭുതം തോന്നി.

'ശരി! എന്താ കുടിക്കാൻ വേണ്ടതു്? സംഭാരമോ; നാരങ്ങാവെള്ളമോ'? അവർ അതിഥി സൽക്കാരത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കുകയായി!

'എന്തായാലും വേണ്ടില്ല'! അളിയൻ പറഞ്ഞു.

'ദാഹത്തിനു പററിയതു സംഭാരമാണ്. സംഭാരംതന്നെ കൊണ്ടുവരാം' എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് അവർ അകത്തേയ്ക്കുപോയി!

'കർത്താവേ; ഈ ഉല്പന്നത്തിയുടെ മകളെയാണോ ഞാൻ കല്യാണം കഴിക്കേണ്ടതു്? ഓ! അവരും വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവളാണ്. B. A. B. T. ക്കാരിയാണ്. ഈ കണ്ട കശനിയെപ്പോലെ ആവില്ലായിരിക്കും' ഞാൻ സ്വയം സമാശ്വസിച്ചു. എന്നിട്ട് ജിറാഫിനെപ്പോലെ കഴുത്തു നീട്ടിക്കൊണ്ട് അകത്തേയ്ക്കും വീടിന്റെ പിൻപുറത്തേയ്ക്കുമെല്ലാം ഒന്നുനോക്കി. എന്റെ ഭാവി വധുവിനെ ഒന്നു കാണാൻ! പക്ഷെ ഹാ! കഷ്ടം! എന്നല്ലാതെ എന്തുപറയട്ടെ, എന്റെ നേത്രങ്ങൾക്ക് ആ ദേവതയെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നിമിഷങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടു ഗ്ലാസ് സംഭാരവുമായി ആ സ്ത്രീ വന്നു.

'ഞാൻ കാപ്പിയോ ചായയോ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. അവയിലെല്ലാം പോയിസണുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മററുള്ളവരും അതുപയോഗിക്കരുതെന്ന് എനിക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ട്". ഗ്ലാസ് ഞങ്ങളുടെ നേരെ നീട്ടിക്കൊണ്ട് അവർ പറഞ്ഞു.

'ഉവ്വോ ...' ഒരയഞ്ഞ മട്ടിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരിറക്കിന് അളിയൻ ഗ്ലാസ് കാലിയാക്കി. അന്തസ്സിന്റെ പേരിൽ ഒരു തുടം ഞാൻ ബാക്കിവച്ചു.

ഉടനെ ഒരു ചോദ്യം! 'ഔസേപ്പച്ചൻ ....എയ്ജ്?'

'ഇരുപത്തൊൻപതു്'. ഞാൻ പറഞ്ഞു

'ശരി എഡ്യൂക്കേഷൻ?'

S. S. L. C. പാസ്സായതേയുള്ളു'. ആ കള്ളം പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ തൊണ്ട വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

'വീട്ടിലെന്തു സ്വത്തുണ്ട്?'

'അമ്പതിനായിരം രൂപയ്ക്കു മേലുണ്ട്', അളിയനാണതു പറഞ്ഞതു്.

'ഞാൻ ഈ മനുഷ്യനുമായാണ് സംസാരിക്കുന്നതു്. നിങ്ങൾ അവിടെ അടങ്ങിയിരിക്കു ഹേ! അളിയനോടവർ പറഞ്ഞു. പാവം അളിയൻ, അയാളുടെ മുഖം വെള്ളക്കടലാസുപോലെ വിളറിപ്പോയി.

'ഇൻഷ്വർ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?' അവരുടെ അടുത്ത ചോദ്യം.

'ഇല്ല'. ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

'കഷ്ടം! ഒരൻപതിനായിരത്തിന് ഉടനെ ഇൻഷ്വർ ചെയ്യണം. നിങ്ങളെ വേൾക്കുന്ന സ്ത്രീയ്ക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ഒരു കരുതൽ ധനമായിട്ട്! മനസ്സിലായോ?'

'ഉവ്വ്!' അല്ലാതെന്തു മറുപടി ഞാൻ പറയും.

'യു അററൻഡ്' ഹിയർ! ഞാൻതന്നെ ഇരുപതിനായിരം രൂപയ്ക്ക് ഇൻഷുർ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്'. അവർ പറഞ്ഞു.

'ഞങ്ങൾക്ക് പോകാൻ അല്പം തിടുക്കമുണ്ട്'. അളിയൻ ഇടയ്ക്കു കയറിപ്പറഞ്ഞു. അവർ ഒരു നോട്ടം! അളിയന്റെ നേരെ! കുറുക്കനെ കണ്ട കോഴിയെപ്പോലെ മൂപ്പര് കീഴ്പ്പോട്ടു നോക്കിക്കളഞ്ഞു, ആ നോട്ടം സഹിക്കാൻ ശക്തനല്ലാത്ത മട്ടിൽ.

'അപ്പോൾ മി: ഔസേപ്പച്ചൻ നിങ്ങളുടെ ആനുവൽ ഇൻകം എത്രവരും?'

'രണ്ടുമൂവായിരം രൂപയ്ക്കുമേൽ വരും'

'മൂവായിരം രൂപകൊണ്ട് ഈ കാലത്തു ഒരു കുടുംബം പുലർത്താനൊക്കുമോ?'

ആ ചോദ്യത്തിന് ഞാൻ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

'ഫാമിലി പ്ലാനിംഗിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളുടെ വീക്ഷണം എന്താണ്?'

കർത്താവേ!.... ഈ തള്ളച്ചിയുടെ ഒരു ചോദ്യം. ഞാനെന്തു പറയാനാണ്? ഇത്രയും കടന്ന കയ്യ് ഇന്നുവരെ ഞാൻ ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല. എന്തെങ്കിലും ഒന്നു പറഞ്ഞേ മതിയാവൂ! എന്താ പറയേണ്ടതു്?

കൂടുതൽ കുട്ടികളുണ്ടാകാത്തതാണ് നന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

'അതിനു സ്വീകരിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം?'

ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഈ തള്ളച്ചിയോട് ഇങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ പറയാൻ എനിക്കറപ്പു തോന്നി.

'ജീവിതത്തെ ശരിക്കും വീക്ഷിച്ച് അതിനെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടതു് ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ കടമയാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഭാഗധേയം അവൻ തന്നെ നിർണ്ണയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എഡ്യുക്കേഷന്റെ പരിമിതിയാണ് നിങ്ങളുടെ അറിവുകുറവിന്റെ കാരണം. പക്ഷേ; നിങ്ങൾക്ക് പ്രതിഭയും, സർഗ്ഗശക്തിയുമുണ്ട്. അതു് തട്ടിയുണർത്താൻ ആളില്ലാതായതാണ്, പിശകിയതു്. ആ കുറവു ഞാൻ പരിഹരിച്ചുകൊള്ളാം!

'ഉവ്വ്! ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഈ തള്ളേടെ മകളെ ഞാനാണ് കെട്ടുന്നതെങ്കിൽ ഇവളെ ഞാൻ ർങ്ങ; ർച; ർണ എഴുതിക്കുമെന്ന് മനസ്സിൽ കരുതി! അല്ലാതെന്തു ചെയ്യാനാണിപ്പോൾ?'

ഈ സമയമത്രയും കനിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന അളിയൻ പോക്കററിൽനിന്നും ഒരു സിഗരറെറടുത്തു തീ പിടിപ്പിച്ചു. 'ഹേ മിസ്റ്റർ! സ്മോക്കിംഗ് ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഹോ എന്തു ദുർഗന്ധം!' അതു ദൂരെ കളയുകുട്ടീ — അല്ല മിസ്റ്റർ!! അവർ ഇതു പറയുകയല്ല, കല്പിക്കുകയാണ ചെയ്തതു്. ഒരു നടുക്കത്തോടെ അളിയൻ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സിഗററു കുററി മുററത്തേക്കെറിഞ്ഞു.

'ശുചിത്വത്തിന്റെ A. B. C. D. നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടെ; മിസ്റ്റർ? അതവിടുന്നെടുത്തു് ദൂരെക്കളയൂ ഹോ'! കോപിച്ചാണ് അവരതു പറഞ്ഞതു്.

ഹോ! ഇവരെന്തൊരു സ്ത്രീ! ഞാൻ മനസ്സിൽ കരുതി. മുററത്തുനിന്നും സിഗററു കുററി എടുത്തുകളയുവാൻ വേണ്ടി അളിയൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

'ഔസേപ്പച്ചൻ സ്മോക്ക് ഉപയോഗിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു' ഒരു ചെറു ചിരിയോടെ അവർ പറഞ്ഞു.

'ഇല്ല', ഒന്നാമത്തെ നുണ പറയാൻ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായി.

'പേരെന്താണ്?' ഞാൻ അങ്ങോട്ട് ഒന്നും ചോദിച്ചില്ലെന്ന് വേണ്ട.

'അന്നമ്മ മാത്യൂസ് B. A. B. T.'

'ഓഹോ, അമ്മയും മകളും B.A.B.T. ക്കാരാണ്'

'പെൻഷനായോ?' ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'ഛേ! ഛേ! എനിക്കോ? എന്താണ് നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നത്?' അവരുടെ മുഖത്ത് കാർമേഘം ഇരച്ചുകയറുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. കർത്താവേ, ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ എന്തെങ്കിലും അപാകതയുണ്ടോ? ക്ഷമാപണരൂപേണ ഞാനവരുടെ മുഖത്തേയ്ക്കൊന്നുനോക്കി.

'ഉം, കൊള്ളാം! യു ആർ എ വിററി മാൻ'! ഒരു ചെറു ചിരിയോടെ അവർ പറഞ്ഞു. എനിക്ക് സമാധാനമായി. എന്തായാലും അവരുടെ ഗൗരവം മാറിയല്ലോ.

നിമിഷങ്ങൾ ചിലതു നിശബ്ദമായി കടന്നുപോയി.

'മകളെ കണ്ടില്ലല്ലോ'! ധൈര്യം അവലംബിച്ച് സ്വയമെന്നവണ്ണം ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'ആരുടെ മകളെ?' സ്വല്പം കടുപ്പത്തിലുള്ള ഒരു ചോദ്യം.

'അല്ല, മത്തായിച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞ ആൾ', പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'മത്തായി പറഞ്ഞ ആൾ ഞാൻതന്നെയാണ്. മനസ്സിലായില്ലായിരുന്നോ?

'എൻറമ്മോ'! ഞാൻ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് പിടഞ്ഞെണീററു. ഓടി രക്ഷപെടാൻ പഴുതുണ്ടോ എന്നു ചുററും പകച്ചുനോക്കി.

'സിററ് ഡൗൺ മിസ്റ്റർ ഔസേപ്പച്ചൻ'. അതൊരാജ്ഞയായിരുന്നു. സത്യം പറയട്ടെ, തളർന്നു ഞാൻ അവിടെയങ്ങിരുന്നുപോയി. എൻറെ കണ്ണിൽ ഇരുട്ടു വ്യാപിക്കുകയാണ്. ഞാൻ ബോധംകെട്ടു വീഴുമോ? കർത്താവേ, ഈ പിശാചിൻറെ പരീക്ഷണത്തിൽനിന്നും എന്നെ നീ രക്ഷിക്കേണമേ!

'അളിയാ....'! എൻറെകൂടെവന്ന ആ ദരിദ്രവാസിയെ ഉറക്കെ ഞാനൊന്നു വിളിച്ചു. മുററത്തുനിന്നും സിഗററു കററിയെടുക്കാൻ പോയ മൂപ്പര് എന്തെടുക്കുന്നോ ആവോ?

'ഔസേപ്പച്ചൻ യു ഹിയർ മീ'. എനിക്ക് പ്രായം അധികമൊന്നും ആയിട്ടില്ല! പിന്നെ...." ഒരു കൊഞ്ചലോടെ അവർ പറഞ്ഞു.

'അതു കണ്ടാലറിയാം'. അത്രയും പറയാൻ എനിക്ക് എങ്ങിനെയോ ധൈര്യം കിട്ടി.

'എൻറെ തലമുടി നരച്ചതു് എണ്ണക്കേടുകൊണ്ടാ'.

'അതേ', ഞാനത്രയേ പറഞ്ഞുള്ളു. തൊലി ഞൊറിഞ്ഞുപോയതു് കുഴമ്പുകേടുകൊണ്ടാണോ എന്നു ചോദിക്കാൻ തോന്നിയതാണെനിക്ക്. പക്ഷെ ധൈര്യം സമ്മതിച്ചില്ല.

'എൻറെ പ്രായത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ എൻറെ സർവ്വീസ് ബുക്കെടുത്തു കാണിക്കാം.

'വേണമെന്നില്ല'

'അല്ല, നിങ്ങളതു കാണണം' അതെടുക്കാനായി അവർ അകത്തേയ്ക്കു പോയി.

ഞാൻ ചുറ്റും ഒന്നു പകച്ചുനോക്കി. എന്നിട്ട്"....ഒരു ചാട്ടം, മുറ്റത്തേയ്ക്ക്". അവിടുന്നൊരോട്ടം! തിരിഞ്ഞുനോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ ബസ്സ്റ്റാൻഡുവരെ ഓടി. വിയർപ്പിൽ കുളിച്ച്, കിതച്ചുകൊണ്ട് ബസ്സ്റ്റാൻഡിലെത്തിയപ്പോൾ അളിയനുണ്ടവിടെ നിൽക്കുന്നു.

'അളിയാ....' ഞാൻ നീട്ടിയൊന്നു വിളിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെകണ്ണുകൾ രണ്ടും നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. നിമിഷങ്ങൾ ചിലതു നീങ്ങിയപ്പോൾ, എനിക്ക് ശ്വാസം വിടാറായപ്പോൾ – ഞാൻ ആ രഹസ്യം അളിയനോടു പറഞ്ഞു. 'അളിയാ...., അവളാ...., പെണ്ണ്"!!

'അതേ, അവളൊരു പെണ്ണു തന്ന്യാ! ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അളിയനു മനസ്സിലായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. 'അതല്ലളിയാ, മത്തായിച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞ പെണ്ണ്, അവളു തന്ന്യാ'

'കർത്താവേ....'! അളിയൻ ചങ്കിൽ കൈവച്ചുപോയി.

നാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള ബസ്സിലിരുന്നപ്പോൾ ഞാനളിയന്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു. 'അളിയാ, എനിക്കിനി ഉദ്യോഗസ്ഥകളെ വേണമെന്നില്ല, കേട്ടോ'. അളിയൻ ഒന്നു ചിരിച്ചു.

വീടിനു സമീപമുള്ള അന്തോനീസു പുണ്യവാന്റെ കപ്പേളയിൽ രണ്ടു മെഴുകുതിരികൾ കത്തിച്ചിട്ടേ ഞാൻ വീട്ടിലേയ്ക്ക് കയറിയുള്ളു. എന്തുകൊണ്ടാണെന്നറിയാമോ? കേടുപാടൊന്നും കൂടാതെ നാടുപറ്റാൻ സാധിച്ചത് എന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥനായ അന്തോനീസു പുണ്യവാന്റെ സഹായത്താലാണെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നുകൊണ്ട്"!!

വളരെയധികം തെറ്റുകളിലും കുറ്റങ്ങളിലും കൂടിയല്ലാതെ ആരും നല്ലവനോ വലിയവനോ ആയിട്ടില്ല.

—ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൺ

ശാസ്ത്രീയരംഗവും അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമവും

മേരി കെ. സി.
II P. D. C.

ശാസ്ത്രം പാശ്ചാത്യ ജനതയ്ക്ക് നേടിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഐശ്വര്യ പ്രതാപങ്ങളും മഹാ വിജയങ്ങളും അസൂയാവഹമാണ്. സയൻസ് പഠിച്ചതുകൊണ്ടാണ് അസൂയാവഹമായ ഈ ഉൽക്കർഷമെല്ലാം അവർ നേടിയത്. അവരുടെ ഗവേഷണങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഭൂമിയേയും പിന്നിട്ട് ചന്ദ്രനിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ചന്ദ്രന്റെ ഭ്രമണപഥത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ആദ്യത്തെ മനുഷ്യർ എന്ന ബഹുമതിയും ഇന്ന് അമേരിക്കക്കാർ നേടിക്കഴിഞ്ഞു. ചന്ദ്രനിൽ അവർ ഇറങ്ങുന്ന ദിനവും അധികം ദൂരത്തിലല്ല. റഷ്യയും അമേരിക്കയും തമ്മിൽ ഇന്ന് ശാസ്ത്രീയ രംഗത്ത് ഒരു മത്സരം തന്നെ നടക്കുകയാണ്.

ശാസ്ത്രീയ രംഗത്തു നടക്കുന്ന വൻകിട കാര്യങ്ങളുടെ ഈ മത്സരം നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ 'ദാഹിക്കുന്ന കിനാവുകളെ' തട്ടിയുണർത്തുന്നില്ലേ? ജ്ഞാനതൃഷ്ണയും തത്വജിജ്ഞാസയും ആരുടേയും കുത്തകയല്ലല്ലോ. ഈ കിനാവുകളുടെ സാഫലീകരണത്തിന് ആവശ്യമായ സാഹചര്യം ഇന്ന് ഇവിടെ ലഭിക്കുന്നില്ല. ആ സാഹചര്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒന്നാണ് മാതൃഭാഷയിൽ കൂടിയുള്ള ശാസ്ത്രാഭ്യസനം.

ഇത് ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയുടെ ഫലമാണെന്നാണ് പലരുടേയും അഭിപ്രായം. ഭാഷ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുറം ചട്ടയോ വാഹനമോ മാത്രമാണെന്നും അതു വഹിക്കുന്ന അർത്ഥവും ആശയവും എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും തുല്യമാണെന്നും ആണ് അവരുടെ വാദം. ഏതു ഭാഷയിൽ പഠിച്ചാലും സയൻസ് സയൻസ് തന്നെയല്ലേ? എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഗോചരീഭവിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം ഒന്നു തന്നെയല്ലേ? The time defferencial of the electric displacement is the rotation of the magnetic force multiplied by the velocity of light എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാചകത്തെ 'ആലക്തിക സ്ഥാനാന്തരത്തിന്റെ കാലവിഭേദകം കാന്തശക്തിയുടെ ഭ്രമണത്തെ വെളിച്ചത്തിന്റെ വേഗം കൊണ്ട് ഗുണിച്ചതാകുന്നു' എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്താലും 'ഇലക്ട്രിക് ഡിസ്പ്ലേസ്മെന്റിന്റെ

കടെ ഡിഫറൻഷ്യൽ മാഗ്നെററിക് ഫോർസിൻെറ റൊട്ടേഷനെ ലൈററിൻെറ വെലോസിററികൊണ്ട് മൾട്ടിപ്ലൈ ചെയ്യുതാണ്' എന്നെഴുതിയാലും ഫലം ഒന്നുതന്നെയല്ലേ.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദഗതികൾ തീർച്ചയായും ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ഏററവും പൂർണ്ണമായ ആത്മാവിഷ്കരണം, തൻെറ മാതാവിൻെറ മുലപ്പാലിൽ കൂടി വ്യക്തിത്വത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗമായി ലഭിക്കുന്ന മാതൃഭാഷ മുഖേനയല്ലേ ഒരുവനു സാധിക്കുന്നതു്. തൻെറ മാതൃഭാഷയിൽ നേടാൻ കഴിയുന്നത്ര ജ്ഞാനം മററു ഭാഷയിൽ നേടുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. നമ്മുടെ എഴുത്തുകാരുടെ സർഗ്ഗശക്തി സഹജമായി പ്രവഹിക്കുന്നതും അവരുടെ മാതൃഭാഷയിൽ കൂടിയാണ്. മലയാളികളായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള അദ്ധ്യയനം തികച്ചും വിഷമകരമാണ്.

മാതൃഭാഷയല്ലാതെ മെററാരു ഭാഷയും പഠിക്കരുതെന്ന് ഇപ്പറഞ്ഞതിന് അർത്ഥമില്ല. അത്രയും ഇടുങ്ങിയ മനസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും മനുഷ്യൻ ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രാദേശികവും വർഗ്ഗീയവുമായ അതിർത്തികളെ അതിലംഘിച്ച് സാർവ്വലൗകികവും സാർവ്വജനീനവുമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചാണ് അവൻ ഇപ്പോൾ മുമ്പോട്ടു പോകുന്നതു്. ഹിന്ദിയും ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവുമെല്ലാം നമുക്ക് ആവശ്യമാണ്.

എന്നാലും ശാസ്ത്രം മാതൃഭാഷയിൽ പഠിക്കുന്നതു് അന്യഭാഷാ പഠനത്തിന് ഒരു തടസ്സമാണോ? അമേരിക്കയിലേയും ഇംഗ്ലണ്ടിലേയും പത്തും പന്ത്രണ്ടും വയസ്സുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ, തവളകളുടെ ഹൃദയം പരസ്പരം മാററിവെച്ചും മററും പരീക്ഷണങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ, ഇവിടത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ആ സമയം ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള വാക്കുകളുടെ സ്പെല്ലിംഗ് പഠിക്കുന്നതിനും അർത്ഥം പഠിക്കുന്നതിനുമല്ലേ ചിലവഴിക്കുന്നതു്? ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അവൻെറ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ നല്ലൊരു ഭാഗം ഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി മാററിവെയ്ക്കാൻ അവൻ നിർബന്ധിതനാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് സയൻസ് വിഷയത്തിൽ അമേരിക്കയിലോ ഇംഗ്ലണ്ടിലോ വിദ്യാർത്ഥികൾ കൊടുക്കുന്ന ശ്രദ്ധ ഇവിടത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ കൊടുക്കുന്നില്ല അഥവാ കൊടുക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.

ഈ വക പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നമ്മുടെ ശാസ്ത്രീയരംഗത്തു് ധാരാളം തടസ്സങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ നമ്മുടെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷയും കലാലയങ്ങളിലെ അദ്ധ്യയന മാദ്ധ്യമവും മലയാളമായിരിക്കണമെന്ന തീരുമാനത്തോടു് ഞാൻ പൂർണ്ണമായും യോജിക്കുന്നു. മലയാള ഭാഷയെ അവഹേളന ദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിക്കുന്ന ചിലർ ഇതിനെ ചെറുത്തുനിൽക്കുകയാണ്. അവർ തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയുടെ വിലയും നിലയും മനസ്സിലാക്കാതെ, അതു അദ്ധ്യയന മാദ്ധ്യമമായാലത്തെ ദൂഷ്യങ്ങളെപ്പററിപ്പറഞ്ഞു് മററുള്ളവരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. മലയാളം അദ്ധ്യയന മാദ്ധ്യമമാക്കിക്കൊണ്ട് ഇവരൊക്കെ എങ്ങനെ ജീവിക്കാനാണ്, എങ്ങനെ ഉപരിപഠനം നടത്തും. എങ്ങനെ പുറത്തുപോയി തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ മററുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കും?

ഇതിനെല്ലാത്തിനും കൂടി എനിക്കു പറയുവാനുള്ള മറുപടി, ഈ വക ചോദ്യങ്ങൾ അവരുടെ തെററിദ്ധാരണയുടെ ഫലമായി ഉതിർന്നു വീണതാണെന്നാണ്. മല

യാളഭാഷയെ അദ്ധ്യയനമാക്കിയതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിനെ ഇവിടെനിന്നും വേരോടെ പിഴുതുകളയണമെന്ന് അർത്ഥമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിനെ ഒരു പടികൂടി താഴ്ത്തി ഒരു രണ്ടാം സ്ഥാനം നാം നൽകണം. നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ഒരു നല്ല പങ്കുവഹിച്ച ഇംഗ്ലീഷിനെ നാം ശിഖരങ്ങൾ വെട്ടി മിനുസപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് ഇതുവഴി ചെയ്യുന്നത്.

ഇന്നത്തെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ പഠിക്കുന്ന ഒട്ടുമുക്കാൽ വിദ്യാർത്ഥികളിലും 'ഓ, എന്നാര് മനസ്സിലാകാൻ' എന്ന ഒരു മനസ്ഥിതി കാണാം. ഇംഗ്ലീഷിൽ ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ആ ഭാഷയിൽതന്നെ ഒന്നു മറുപടി പറഞ്ഞൊപ്പിക്കാൻ ഭാരതീയർ എത്രമാത്രം വിഷമിക്കുന്നു? ഇതിലൊക്കെ ഭേദം നമുക്കറിയാവുന്ന ഭാഷയിൽ സംസാരിക്കയല്ലേ. പലപ്പോഴും നമ്മുടെ മനോഗതങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് വാക്കുകൾ കിട്ടാതെ നാം ബുദ്ധിമുട്ടുന്നില്ലേ?

ഇംഗ്ലീഷിനെ ഇവിടെനിന്നും വേരോടെ പിഴുതുകളയണമെന്ന അഭിപ്രായക്കാരും ഇല്ലാതില്ല. ഒരൊറ്റ ഇംഗ്ലീഷ് പദം പോലും മലയാളികൾ ഉപയോഗിക്കരുതെന്നാണ് അമിത ഭാഷാസ്നേഹികളുടെ പക്ഷം. ആ അഭിപ്രായഗതിയിൽ മലയാളമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളെല്ലാം ഉടൻ മലയാളമാക്കാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുപ്രായോഗികമാകുന്ന കാര്യം വളരെ പ്രയാസമാണ്. നമ്മുടെ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ആ വാക്കുകളുടെ ജാതി നോക്കേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടോ? ഇനി അതിനു ശ്രമിച്ചാൽതന്നെ പര്യായങ്ങൾക്കും മലയാളപദം കിട്ടാതെ തന്നെ വരും. കിട്ടിയാൽതന്നെ അതു വളരെ വികൃതവുമായിരിക്കും. ഉദാഹരണമായി 'സിനിമ' 'സ്വരചലച്ചിത്ര'മായാൽ അതു എത്രമാത്രം അഭംഗിയായിരിക്കും. ഇംഗ്ലീഷ്പദങ്ങൾ മലയാളത്തിലേയ്ക്കു കടമെടുത്തതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ഭാഷക്ക് ഒരു കുറവും സംഭവിക്കാൻ പോണില്ല. മാത്രമല്ല, മലയാളം കുറെക്കൂടി പുരോഗമിക്കുകയാണു ചെയ്യും. മാത്രമല്ല, ഒരു എം. പി. പോളിനോ ഒരു മുണ്ടശ്ശേരിക്കോ ഇംഗ്ലീഷിൽ പാണ്ഡിത്യം കുറവായിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവർ നൽകിയിട്ടുള്ള അമൂല്യരത്നങ്ങൾ മലയാളഭാഷാദേവിക്കു കിട്ടാതെ പോയേനെ. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ ഇന്നും പിച്ച നിൽക്കുന്ന നിലയിലാണ്. അതിനെ ഒന്നു നേരെ നിർത്താൻ കുറെ ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങൾകൂടി വേണ്ടിവന്നാൽ അതു സ്വീകരിക്കയല്ലേ ബുദ്ധിപരം? അതോ ഉള്ളതിനെക്കൂടി പറഞ്ഞു വിട്ടിട്ട് അതിനെ വീഴിക്കുകയോ? മലയാളമാകുന്ന പിഞ്ചുപൈതലിന്റെ അടുക്കൽനിന്നും, ഇംഗ്ലീഷാകുന്ന വളർത്തമ്മയെ 'ഭാഷാഭിമാന'ത്തിന്റെ പേരിൽ മാറ്റിനിർത്തിയാൽ മുൻപറഞ്ഞ 'അമിതഭാഷാസ്നേഹികൾ' ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഫലത്തിന്റെ നേരെ വിപരീതം ആയിരിക്കാം സംഭവിക്കുക.

അതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷിനു ഒരു രണ്ടാംസ്ഥാനം നൽകി നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ അദ്ധ്യയനമാദ്ധ്യമമാക്കിയാൽ, നമുക്ക് ശാസ്ത്രീയരംഗത്ത്, അമേരിക്കയുടെയും ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെയും ഒരുപക്ഷെ മുമ്പിൽ ചെന്നില്ലെങ്കിൽകൂടി ഒപ്പമെങ്കിലുമെത്താൻ സാധിക്കും.

★ ★ ★

CHIEF GUEST: PROF. K. C. CHACKO, PRO-VICE CHANCELLOR (University of Calicut)

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

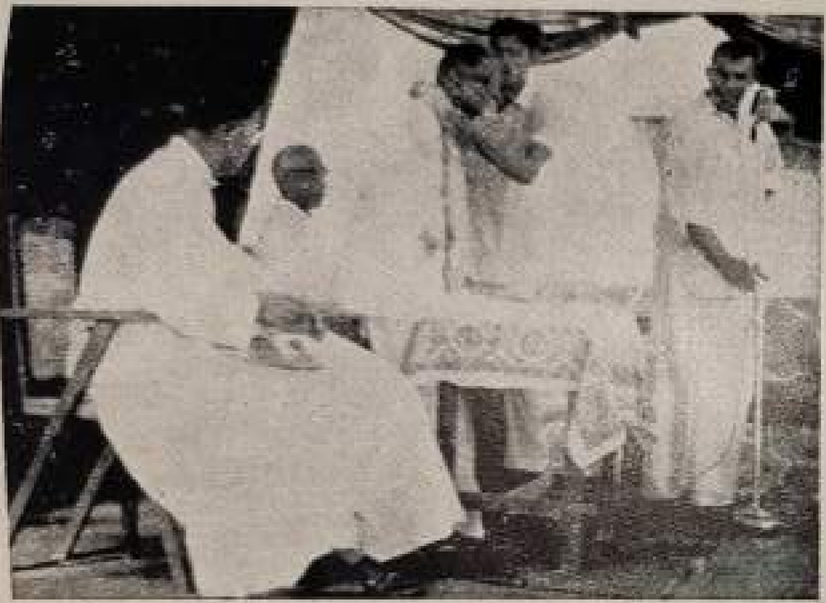

Welcome to the Chief guest

Prof. Chacko addresses the audience

Principal reading the Report

'Ganamela' — Yesudas & Party

FURTHER SCENES FROM THE COLLEGE DAY

കവിത

പ്രഭാതം

എസ്സ്. ജെ. തേനാശ്ശേരി
II P. D. C.

ദീർഘശയനം കഴിഞ്ഞു പ്രഭാകര
ദേവനണഞ്ഞെത്തിയാ പൂർവ്വദിക്കിൽ;

താരകവൃന്ദങ്ങൾ താലപ്പൊലിയുമായ്
വാനമാം ശാലയിൽ നൃത്തം വച്ചു;

രാവാം തിരശ്ശീല കോമള ഹസ്തത്താൽ
ചാലെ വലിച്ചങ്ങു നീക്കിക്കൊണ്ട്

സാമ്രാജ്യമട്ടുപ്പാവേറുന്നരചനെ
സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു ഭൂമിദേവി;

പക്ഷികൾ കീർത്തനമാലപിച്ചീടുന്നു
രാഗലഹരിയിലാമഗ്നരായ്;

താളലയങ്ങളും മേളവാദ്യങ്ങളു-
മായിത്തുടങ്ങിയെതിരേല്പിനായ്;

തങ്കക്കരത്താൽ പുണർന്നു ചെന്താമര-
മങ്കതൻ സങ്കടം നീക്കീ സൂര്യൻ;

വീട്ടമ്മ, തൻ മുററം തൂത്തുതളിക്കുന്നു;
എത്തുന്നു കർഷകൻ തൻ വയലിൽ;

തെന്നൽ തലോടുന്നു സസ്യജാലങ്ങളിൽ;
നൃത്തം കൊടുക്കുന്നു സൂനങ്ങളിൽ;

കൊച്ചുചിരട്ടയിൽ പൂഴിനിറക്കുന്നു
കൊച്ചുകിടാങ്ങൾ തൻ മന്ദഹാസം

കാണാൻ കൊതിപൂണ്ടണഞ്ഞു ദിവാകരൻ
തൻകരം കൊണ്ടുതടവിടുന്നു;

കട്ടിയോപൊട്ടിച്ചിരിച്ചുരസിച്ചു കൊ-
ണ്ടെത്തിപ്പിടിക്കുവാൻ കൈകൾ പൊക്കി;

"എന്തമ്മേ, കിട്ടാത്തതെൻ കയ്യിൽ സൂര്യനെ'
യാക്കൊച്ചു ബാലൻ വിളിച്ചുകേണു.

ചെറുകഥ

മണവാട്ടി

ഗോവിന്ദൻ പി. എൻ.
II P. D. C.

ഇരുൾ തളംകെട്ടി നിൽക്കുന്ന ഈ രാത്രിയിൽ ഞാൻ മാത്രം ഏകാകിനിയായി ഉണർന്നിരിക്കുന്നു. ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്ന നിശബ്ദനിമിഷങ്ങളെ അകമ്പടി സേവിക്കാനെന്നവണ്ണം ചീവീടുകൾ മാത്രം ശബ്ദിക്കുന്നു. അവയുടെ പ്രതിധ്വനികൾ കട്ടപിടിച്ച ഇരുട്ടിന്റെ അഗാധതയിൽ അലിഞ്ഞലിഞ്ഞില്ലാതാകുന്നു. പുറത്തുനിന്നും അടിക്കുന്ന കാറ്റ് വിളക്കിന്റെ നാളത്തെ വികൃതരൂപത്തിലാക്കുന്നു. വിളക്കിന്റെ നേരിയ വെളിച്ചത്തിൽ പിറകിലുള്ള ഭിത്തിയിൽ എന്റെ കറുത്ത നിഴൽ നീളം വയ്ക്കുകയും ചെറുതാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇരുണ്ടുകിടക്കുന്ന ലോകത്തിൽ വെളിച്ചം പരത്തിക്കൊണ്ട് അവിടവിടെ മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നു. എന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ മനസ്സിലും കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തിന്റെ രജതരേഖകൾ അവിടവിടെ മിന്നിത്തിളങ്ങി. അപ്പോൾ കറുത്ത കുന്നും കുഴിയും നിറഞ്ഞ ഇരുണ്ട വഴിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ അവ്യക്തതയിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. അതിൽനിന്നും രണ്ടു രൂപങ്ങൾ പ്രകാശധാര ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ട് അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്കുയന്നുവന്നു. ഒരു സ്ത്രീയും, പുരുഷനും. ക്രമേണ സ്ത്രീ ഇല്ലാതാകുകയും ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്ക് അവിടെ ഇരുൾ വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പെട്ടെന്ന് വേറൊരു സ്ത്രീരൂപം ആ സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുന്നു. പ്രകാശധാര ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന പുരുഷരൂപം ക്രമേണ ഇരുളടഞ്ഞതായിത്തീരുന്നു. അങ്ങനെ അവ്യക്തമായ ഭാഗങ്ങളിൽ കറുത്ത നിഴൽ വീഴുന്നു.

'ആരെയാടി നീ സ്വപ്നം കാണുന്നതു്'' ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു പിറകിലേയ്ക്കു നോക്കിയപ്പോൾ വെട്ടുപോത്തിനെപ്പോലെ തലകുലുക്കിക്കൊണ്ട് കയ്യിൽ വിളക്കുമായ് കൊച്ചമ്മ നിൽക്കുന്നു. ഞാൻ പേടിച്ചുവിറച്ചുപോയി.

ആഹാ! ഇന്നുകൊണ്ടു നിന്റെ പഠിത്തം നിറുത്തിയേക്കാം. ഈ മണ്ണെണ്ണയില്ലാത്ത അവസരത്തിൽ ഒരുത്തി വായിക്കാൻ കണ്ട നേരം.

'കൊച്ചമ്മേ, നാളെ പരീക്ഷയാണ്''

'അതിന് ഞാനെന്തു വേണം. ഇവിടെ നിന്റെ അമ്മ കണ്ട വക ഒന്നുമില്ല കാശു മുടക്കാൻ. അസത്ത, പോയിക്കിടക്കുന്നുണ്ടോ'

അച്ഛൻ കണ്ട മുതലുണ്ടല്ലോ എന്നു പറയാൻ തോന്നി. പക്ഷെ ശബ്ദം തൊണ്ടയിൽ നിന്നും പുറത്തുവന്നില്ല. നിശബ്ദമായി കരയാൻ മാത്രം സാധിച്ചു. വിളക്കണച്ചു കിടന്നിട്ടും ഉറക്കം വന്നില്ല. ഹൃദയത്തിൽ ആയിരമായിരം ചിന്തകൾ കടന്നുകൂടുന്നു. ഇതിന്റെ അവ്യക്തതയിലും പുഞ്ചിരി തൂവുന്ന ഒരു മുഖം. ഹൃദയത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചർച്ചിക്കുന്ന ഒരു സുന്ദരരൂപം. സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ഉഴറിനടന്നപ്പോൾ സ്നേഹജലം പകർന്നുതന്ന തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആഗാധതയിൽ ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങി സ്നേഹത്തിന്റെ മുന്തിരിവള്ളി ജീവിതത്തിൽപറിച്ചുനട്ട ഏകവ്യക്തി. ആയിരം മധുസങ്കല്പങ്ങളുടെ ആകെത്തുക. നിരാലംബയായ തനിക്കും ഒരു ചെറിയ വള്ളി പടർന്നുപിടിക്കാൻ നാട്ടിയ കമ്പുപോലെ അദ്ദേഹം ഒരു തുണയാണ്. പരിചയം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ഒരിക്കൽ ബസ്സ്റ്റാന്റിലേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

'ആഗ്നസ് നിന്നെ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു'

ആകെപ്പാടെ കോരിത്തരിച്ചുപോയി- അതുകേട്ടപ്പോൾ. ഹൃദയത്തിന്റെ ഏതോ കോണിൽ നിന്നും രാഗവിപഞ്ചികയിൽ സുന്ദരശ്രുതി മീട്ടുന്നതുപോലെ ഒരനുഭൂതി. ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ചേതോവികാരം. ഞാൻ ലജ്ജിച്ചുപോയി. കീഴ്പ്പോട്ടു നോക്കി ഒന്നും മിണ്ടാതെ നടന്നുപോയപ്പോൾ അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷയോടെ നടന്നുപോയി—കര്യാക്കോസ്—എത്രനല്ലതാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം, ഓർത്തപ്പോൾ വേദനയോടൊപ്പം എന്തോ അവ്യക്തമായ ഒരാനന്ദം നുരഞ്ഞുപൊങ്ങി.

പക്ഷെ, അച്ഛനും കൊച്ചമ്മയും അറിഞ്ഞാൽ! അതോർക്കാൻകൂടി തനിക്ക് ശക്തിയില്ല. പിന്നെ തന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞു. ജീവിച്ചിടത്തോളം കാലം താൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവിക്കുകയായിരുന്നോ? ഒരു യന്ത്രത്തെപ്പോലെ യാന്ത്രികമായി എല്ലാം ചെയ്തു. മനസ്സിന്റെ മുരടിച്ച പുറംതോലിയിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ദാഹജലം തളിക്കുവാൻ ആരും ഇല്ല.

അച്ഛനും—

വേദനയോടെ തന്റെ അച്ഛനെപ്പററിയോർത്തു. പാവം അച്ഛൻ! എത്രമാത്രം സ്നേഹസമ്പന്നനായിരുന്നു. തന്റെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും അപ്പഴപ്പോൾ നിറവേററിയിരുന്നു. ഓർത്തപ്പോൾ സങ്കടം തോന്നി.

അമ്മയുടെ അവസാനത്തെ വാക്കുകൾ താൻ ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു. അമ്മ മരിക്കുമ്പോൾ താൻ സെക്കന്റ് ഫോറത്തിൽ ആയിരുന്നു. സ്കൂൾ വിട്ട് വൈകുന്നേരം വന്നപ്പോൾ കട്ടിലിൽ തളർന്നുകിടക്കുന്ന അമ്മയെയാണ് കണ്ടത്. പൊട്ടിപ്പോയി— അപ്പോൾ, ഛർദ്ദിയും ചുമയും കൊണ്ട് കിടന്നു പിടഞ്ഞപ്പോൾ കരളു പറിഞ്ഞുപോകുന്നതുപോലെയായിരുന്നുവെന്നാണ് അമ്മ പറഞ്ഞത്. ആ രംഗം ഓർക്കാൻ വയ്യ. കഠിനാദ്ധ്വാനമാണ് അമ്മയെ ആ നിലയിലാക്കിയത്.

ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം മരണസമയത്ത് അച്ഛന്റെ കയ്യിൽ തന്നെ ഏല്പിച്ചുകൊണ്ട് അമ്മയുടെ അടഞ്ഞ തൊണ്ടയിൽ നിന്നും മുറിഞ്ഞുമുറിഞ്ഞു വീണ വാക്കുകൾ.

'എന്റെ........മോളെ.......ഒരിക്കലും വേദനിപ്പിക്കരുതേ........അമ്മയില്ലാത്ത ദുഃഖം അറിയിക്കരുത്'........ഞാൻ... ഞാൻ ....പോക........'

മുഴുവൻ ആക്കാൻ സാധിച്ചില്ലായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ കണ്ണിൽ ജലം ഉരുണ്ടുകൂടി. താൻ വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചു. പിന്നെ അച്ഛന്റെ മുഖത്ത് സന്തോഷത്തിന്റെ കണിക താൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

ഒരു വർഷത്തിനുശേഷം തന്റെ നന്മക്കായിട്ടാണ് അച്ഛൻ രണ്ടാമതും ഒരു വിവാഹത്തിന് പ്രേരിതനായത്. സ്നേഹമയിയായ ഭാര്യയേയും വാത്സല്യനിധിയായ അമ്മയേയും അച്ഛൻ കൊച്ചമ്മയിൽ സ്വപ്നം കണ്ടു. പക്ഷെ കേവലം ഒരു ദുഃസ്വപ്നമായിരുന്നു കൊച്ചമ്മ. വെട്ടുപോത്തിനെപ്പോലെ അലറിക്കൊണ്ട് തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനും ദേഷ്യപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ത്രീ. വെറുപ്പാണ് തോന്നുന്നത്. സ്നേഹിക്കാൻ താൻ പരിശ്രമിച്ചു.

കൊച്ചമ്മയുടെ ആദ്യത്തെ കുട്ടിയായ മേരിയുണ്ടാകുന്നതുവരെ തന്നോടു പ്രിയമായിരുന്നു. പക്ഷെ മേരിയുടെ ജനനശേഷം തനിക്ക് കഷ്ടപ്പാടായിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും സന്തോഷിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ?. ഇല്ല, ദുഃഖിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു തന്നെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചത്. ദൈവത്തിനു കരുണയില്ലേ?

കര്യാക്കോസ് തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നെന്നു പറയുന്നു. താൻ അദ്ദേഹത്തെയും. പക്ഷെ അതു സഫലമടയുമോ? ഇല്ല. അന്തരംഗം മന്ത്രിച്ചു. ഒരിക്കലുമില്ല. തന്റെ സ്ഥിതി എങ്ങനെയുള്ളതെന്ന് കര്യാക്കോസിനറിവില്ല.

ഈ കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നും എങ്ങനെയെങ്കിലും മുക്തി നേടിയിരുന്നെങ്കിൽ. പലപ്പോഴും ആത്മഹത്യയ്ക്കൊരുങ്ങിയിട്ടുള്ളതാണ്. പക്ഷെ അപ്പോഴെല്ലാം നിസ്സഹായനായ അച്ഛന്റെ മുഖമാണ് ഓർമ്മയിൽ തെളിഞ്ഞുവരിക. പാവം അച്ഛൻ. കൊച്ചമ്മയുടെ ഇഷ്ടത്തിനു തുള്ളുന്ന വെറും കളിപ്പാവ. അച്ഛനോടു സഹതാപം തോന്നുന്നു. തന്റെ മകളെ നേരിട്ടു നോക്കാൻകൂടി കൊച്ചമ്മ സമ്മതിക്കുകയില്ല. ഇങ്ങനെയും സ്ത്രീകളുണ്ടല്ലോ?. തന്റെ അമ്മയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ! പെട്ടെന്ന് ഓർത്തു. എത്ര നല്ല സ്നേഹവതിയായിരുന്നു, അമ്മ.

ഓർക്കം കാരണം എപ്പോഴാണുറങ്ങിയതെന്നറിവില്ല. ഏതായാലും ഉണർന്നപ്പോൾ മനസ്സിൽ വ്യക്തമായ തീരുമാനം ഉണ്ടായിരുന്നു.

പതിവിലും കൂടുതൽ ഉത്സാഹത്തോടെ ജോലിയെല്ലാം ചെയ്തുതീർത്തു. കൊച്ചമ്മയ്ക്കത്ഭുതം തോന്നിയെന്നു തോന്നുന്നു.

രണ്ടു മൂന്നു പാവാടയും ബ്ലൗസും പൊതിഞ്ഞ് ബാസ്കററിന്റെ അടിയിൽ പുസ്തകത്തിനു താഴെയായി വച്ചു. നേരത്തെ പോകണമെന്നു കൊച്ചമ്മയോടു പറഞ്ഞു.

ബസ്സ്റ്റാൻറിൽ വന്ന് ബസ്സിൽ കയറിയിരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങകലെ മതിൽക്കെട്ടിനിടയിലുള്ള സെൻറ് മേരീസ് കോൺവെൻറും, അവിടെ സ്നേഹത്തിന്റെ മൂർത്തീകരണങ്ങളായി പാറി നടക്കുന്ന വെള്ളയുടുപ്പിട്ട കന്യാസ്ത്രീകളുമായിരുന്നു മനസ്സിൽ. പക്ഷെ പെട്ടെന്ന് വീടിനെപ്പററിയോർത്തു. തന്റെ മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന എഴുത്ത് കാണുമ്പോൾ അച്ഛൻ എന്തു വിചാരിക്കും ആവോ. തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധ തലങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും എഴുതാത്ത ചിത്രകഥയിലെ കര്യാക്കോസ് എന്ന നായകൻ എന്നന്നേയ്ക്കുമായി തിരോഭവിച്ചു. പകരം ഹൃദയത്തിൽ ഒരുതരം ശാന്തത തളംകെട്ടി നിന്നു. മനസ്സിൽ ഒരുണർവ് തോന്നിയപ്പോൾ തലയിൽ കറുത്ത വസ്ത്രവും ധരിച്ച് വെള്ളയുടുപ്പുമിട്ട ദൈവത്തിന്റെ മണവാട്ടിയെയാണ് ഓർമ്മ വന്നത്.

രണ്ടു ഗാനങ്ങൾ

—ഇടയാർ ഗോപാൽ
II P. D. C.

ഒന്ന്

പൂജയ്ക്കെടുക്കാത്ത പുഷ്പങ്ങളേ
ആർക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ കാത്തിരുന്നു....?
വാടിക്കരിഞ്ഞ മലരുകളേ
ആർക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ മണംപൊഴിച്ചു....? (പൂജ....)
സുന്ദരനന്ദന പൂന്തോപ്പിൽ
നിങ്ങൾ വിടർന്നു സ്വപ്നവുമായ്....
സങ്കല്പത്തിൻ മണിയറയിൽ
ഞാനുറങ്ങി പ്രതീക്ഷയുമായ്.... (പൂജ....)
മണമില്ല, മധുവില്ല; വാടിക്കരിഞ്ഞുപോയ്
ഹൃദയത്തിൽ ഞാൻകണ്ട കനകക്കിനാക്കൾ
സ്വപ്നങ്ങളില്ലാ...പ്രതീക്ഷകളില്ലാ...
വാടിക്കരിഞ്ഞുഞാൻ നിങ്ങളെപ്പോൽ... (പൂജ....)

രണ്ട്

പുതുപുഷ്പങ്ങളേ...സ്വർണ്ണമലരുകളേ....
സ്വർഗ്ഗീയസൗന്ദര്യ കന്യകളേ....
മധുരക്കിനാക്കളാൽ മഴവില്ലുനെയ്യുന്ന
സങ്കല്പറോജാ പുഷ്പങ്ങളേ... (പുതുപുഷ്പങ്ങളേ...)
എൻമണിമാരൻ എത്താറായ്
എൻമണിയറ അലങ്കരിക്കൂ—നിങ്ങൾ
വാസനപ്പൂമ്പൊടി തൂകൂ... (പുതുപുഷ്പങ്ങളേ...)
കരളിൽ നീലനിലാവുപൊഴിക്കും
ചൈത്രപൗർണ്ണമി രാവുകളിൽ
ഞങ്ങൾ മണിയറപൂകും
സ്വപ്നസിന്ധുവിൽ നീന്തും.... (പുതുപുഷ്പങ്ങളേ...)

ചെറുകഥ

ചതുപ്പുനിലം

-എ. ജി. ശിവപ്രസാദ്
II P. D. C.

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. വെളിച്ചം അവ്യക്തമായി വരികയാണ്.

പ്രകൃതി നേരത്തെ കണ്ടതിനെക്കാൾ വിളറിയിരിക്കുന്നു.

തെരുവുവിളക്കുകൾ തെളിഞ്ഞു. കാറും ബസ്സും ഇരമ്പിപ്പായുന്നു. ഇടക്കിടയ്ക്കു ഭാരം കയററിയ ലോറിയും.

കടപ്പുറത്ത് ആളുകൾ വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. പല വേഷക്കാർ, പല ഭാഷക്കാർ. കുട്ടികൾ പൂഴിമണ്ണിൽ ചിത്രങ്ങൾ വരക്കുന്നു.

ആകെപ്പാടെ അസ്വാഭാവികത കലർന്ന അന്തരീക്ഷം.

പ്രകൃതി കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഇരുണ്ടുവരുന്നു. തണുത്ത കാററ് ആഞ്ഞുവീശി.

അന്തരീക്ഷം ശബ്ദായമാനമാണ്. പൊട്ടിച്ചിരികൾ, കൂക്കുവിളികൾ.

മഴയുടെ ഇരമ്പൽ. അതോ തോന്നലാണോ?

വല്ലാത്ത തലവേദന.... കണ്ണിൽ ഇരുട്ടുകയറുന്നതുപോലെ.

ശരീരം വേദനിക്കുന്നു—ഓ തെററിപ്പോയി. ഹൃദയത്തിനാണല്ലോ മുറിവ്.

മുമ്പിലൂടെ ഒരു ലോറി ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞുപോയി.

ജീവിതം ഇതുപോലെ ഭാരവുംപേറിയുള്ള പാച്ചിലല്ലേ? അവിരാമമായ യാത്ര!

വാച്ചിൽനോക്കി. എട്ടുമണി കഴിഞ്ഞു. മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമാണ്.

അവിചാരിതമായാണ് അവളെ കണ്ടുമുട്ടിയത്. അതും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം.

കാലം എന്തെന്തു മാററങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു!

എല്ലാം മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഭാഗികമായി വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷെ........

ഹൃദയത്തോട് ഒട്ടിച്ചേർന്നിരുന്ന ഒന്നിനെ കാലം വേർപെടുത്തി. അതിന്റെ ആഘാതം ഇന്നും വിട്ടുമാറിയിട്ടില്ല. അണപൊട്ടിയ പുഴപോലെ ആനന്ദപ്രഹർഷങ്ങളുണർത്തുന്ന മധുരാനുഭൂതികളുടെ പനിനീർയമുന ഇന്നു വററിവരണ്ടിരിക്കുന്നു.

വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്........

കോളേജിലെ വാർഷികാഘോഷത്തോടനുബന്ധിച്ച് വാശിയേറിയ മത്സരങ്ങൾ നടക്കുന്നു.

വിജയിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും സ്റ്റേജിൽ കയറിയപ്പോൾ കാലുകൾ ഇടറി.

വിദൂരതയിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ട് വീണയിൽ വിരലോടിച്ചു.

ഹാൾ നിശബ്ദമായി.

വീണയുടെ നേരിയ ശബ്ദമുയർന്നു...

ശോകത്തിന്റെ കണങ്ങൾ....!

ഒരു ദുരന്തത്തിന്റെ കഥ താളലയമായ ശബ്ദത്തോടെ അന്തരീക്ഷത്തിലുയർന്നു.

ശ്രോതാക്കളുടെ കണ്ണുകൾ ഈറനണിഞ്ഞു.

ഒന്നാംസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയ ആശ്വാസത്തോടെ ധൃതിയിൽ നടന്നു. ഒതുക്കുകല്ലു ചവിട്ടിയിറങ്ങുമ്പോൾ പിന്നിൽനിന്ന് ആരോ വിളിച്ചു.

'പ്രതാപ്'

'............'

തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ബസ്സിൽവച്ചു പലപ്പോഴും കാണാറുള്ള പെൺകുട്ടി.

'കൺഗ്രാറ്റുലേഷൻസ്'

എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കണമല്ലോ എന്നുകരുതി പറഞ്ഞു: 'താങ്ക്സ്'

അവൾ ഹൃദ്യമായി ചിരിച്ചു.

'പേര്?'

'അംബിക'

വീണ്ടും എന്തോ പറയാൻ പ്രതാപിന്റെ ചുണ്ടുകൾ വെമ്പി —

കൈനഖം കടിച്ച്, ഉയർത്താത്ത മുഖത്തോടെ അവൾ നിന്നു; ചുണ്ടിൽ അറിയാതെ വിടർന്ന ചിരിയുമായി.

കനത്ത നിശ്ശബ്ദത....

അയാൾ തലയുയർത്തി. ഒപ്പം അവളും.

നാലു കണ്ണുകൾ ഇടഞ്ഞു!

ഒരു പുതിയ ബന്ധത്തിന്റെയാരംഭം!!

പ്രേമത്തിന്റെ പുതുമുകുളങ്ങൾ മന്ദം മന്ദം വികസിച്ചുവന്നു.

സന്ധ്യയുടെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ സുവോളജിലാബിന്റെ നിഴലിൽ പറ്റിച്ചേർന്നു നിൽക്കുമ്പോൾ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു:

'എനിക്കു ഒരു നിമിഷംപോലും പിരിഞ്ഞിരിക്കാൻ വയ്യ.'

അവളുടെ നീലിമയാർന്ന നയനങ്ങളിലേക്കു കൗതുകപൂർവ്വം നോക്കിക്കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു:

'നീ എന്നുമെന്നും എന്റേതായിരിക്കും.'

'പ്രതാപ്' സംഗീതസാന്ദ്രമായ സ്വരം.

അവളുടെ തുടുത്ത കവിളിലേക്കു നോക്കി പ്രതാപ് വിളിച്ചു:

'ഡാർലിംഗ്.'

ചുണ്ടുകൾ മെല്ലെ വിറയാർന്നു.

മുഖം ഉയർന്നു....

അവളുടെ നുണക്കുഴികളുള്ള മുഖംപിടിച്ചു ചുണ്ടോടടുപ്പിച്ചു.

'ഛെ, എന്തായിത്!

രാഗം'. അയാൾ തലതിരിച്ചു.

'പിണങ്ങിയോ'. ചോദ്യം.

'............'

ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോകുന്നു. നിർവൃതിയുടെ ദിവസങ്ങൾ.

തീയേറ്ററിൽ മുട്ടിയുരുമ്മിയിരിക്കുമ്പോൾ—ബീച്ചിലും പാർക്കിലും ഒരുമിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ—

മണൽപ്പുറത്തുടെ കടൽക്കാറ്റേറ്റു നടക്കുമ്പോൾ—

ജീവിതത്തിന് അർത്ഥവും ആഴവും ഉള്ളതായി തോന്നി.

സ്വപ്നങ്ങൾക്കു മാധുര്യം.

അവളൊരു സ്വപ്നമായി; താനൊരു സങ്കല്പവും.

പൂർണ്ണേന്ദുവും മഴവില്ലും!

ദിവസങ്ങൾ.....മാസങ്ങൾ.......

കാലം അതിന്റെ ഗതി തുടർന്നു.

കോളേജ് അടയ്ക്കുന്ന ദിവസം ഹോസ്റ്റലിൽ ചെന്നു.

'ഇനി എന്നുകാണും?' അർത്ഥമില്ലാത്ത ചോദ്യം.

എന്തൊക്കെയോ പറയണമെന്നുണ്ട്.

ഒന്നും പറയാൻ തോന്നുന്നില്ല.

നീണ്ട അറുപതു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞേ ഇനി കാണാനാകൂ.

മൂകമായ നിമിഷങ്ങൾ........

അംബിക മുഖമുയർത്തി. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു.

'വീട്ടിൽ ചെന്നാലുടൻ കത്തിടാം'

അവൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

നിമിഷങ്ങൾ നീങ്ങിയപ്പോൾ അയാൾ തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

അപ്പോൾ പുറകിൽ ഏങ്ങലടികൾ ഉയർന്നു.

അവൾ കത്തയക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു. കിട്ടിയില്ല.

ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം അയാൾ കത്തെഴുതി. മറുപടി കാത്തിരുന്നു.

ഹൃദയം അഭിലാഷങ്ങളുമായി സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളുടെ താഴ്‌വരയിൽ അലയുകയായിരുന്നു. മോഹങ്ങൾ മാത്രം ജീവിതസങ്കല്പങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നു. പക്ഷെ....

പുറത്ത് ഇണപ്രാവുകളുടെ ചിത്രമുള്ള ഇൻവിറ്റേഷൻ കാർഡു കിട്ടിയപ്പോൾ നിമിഷങ്ങളോളം മരവിച്ചിരുന്നുപോയി.

'മിസ്റ്റർ ആൻഡ് മിസ്സിസ് കെ. എൻ. നായർ റിക്വസ്റ്റ് ദി പ്ലഷർ ഓഫ് യുവർ പ്രസൻസ് വിത്ത് ഫാമിലി ഓൺ ദി ഒക്കേഷൻ ഓഫ് ദി മാര്യേജ് ഓഫ് ദെയർ ഡോട്ടർ അംബിക വിത്ത്........

കണ്ണാടിമാളികകൾ പൊട്ടിച്ചിതറുന്നു. കളിവീടുകൾ തട്ടിത്തകരുന്നു.

പരിമള പുഷ്പങ്ങൾ ഇതളറ്റു വീഴുന്നു.

ഉറക്കംവരാത്ത കണ്ണുകളുമായി അസ്വസ്ഥമായ നിമിഷങ്ങൾ തള്ളിനീക്കുമ്പോൾ ചുട്ടുപഴുത്ത ചിമ്മിനിയിൽ വെള്ളത്തുള്ളികൾ തളിക്കുന്ന അനുഭവമായിരുന്നു ഹൃദയത്തിന്. ദിവസ്സങ്ങളുടെ പ്രയാണത്തിൽ മനസ്സിന്റെ സമനില വീണ്ടെടുക്കാൻ തനിക്കു കഴിഞ്ഞു.

തന്റെ ആത്മാവിന്റെ നിഴൽപ്പാടുകളിൽപ്പോലും അലിഞ്ഞുചേർന്നവളുടെ കഴുത്തിൽ മറ്റൊരുവൻ മിന്നുകെട്ടിയപ്പോൾ ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തിയെക്കുറിച്ചും നൈമിഷിക വികാരംമാത്രം പകർന്ന ഹൃദയബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രതാപ് [illegible] ചിന്തിച്ചു.

അവളോടൊപ്പം നിൽക്കുന്ന യുവാവിനെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. വൈറ്റ് പാൻറ്സും ടർലിൻ ഷർട്ടും ധരിച്ചു നിൽക്കുന്ന അയാൾ സുന്ദരനാണ്.

'ഇതാണ് പ്രതാപ്. കോളേജിലെ ഏറ്റവും നല്ല ഗായകൻ'

പഴയ കാമുകനെ ഭർത്താവിനു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ അവളുടെ മുഖം വിളറിയിരുന്നു. അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ കൈ പിടിച്ചു കുലുക്കി

'അംബിക ഇദ്ദേഹത്തെ എനിക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി തന്നില്ലല്ലോ?'

അവൾ മുഖം കുനിച്ചു നിന്നു.

'ഐ വിൽ ഇൻട്രഡ്യൂസ് മൈസെൽഫ്. അയാം മിസ്റ്റർ വേണുഗോപാൽ, ദി ഹസ്ബെൻഡ് ഓഫ് ഫോർമർ മിസ് അംബിക'. അയാൾ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

താനും അവളും അയാളും ഒപ്പം ചിരിച്ചു. തന്റെ ചിരി മാത്രം കൃത്രിമമായിരുന്നു.

ഓ മിസ്റ്റർ പ്രതാപ്, ടെയിക്ക് യുവർ സീറ്റ്''

അയാൾ തന്നെ മുമ്പോട്ടു നയിച്ചു.

അവൾ മാത്രം വിളറിയ മുഖവുമായി നിന്നു.

ഹാളിൽ പരിചിതമായ നിരവധി മുഖങ്ങൾ കണ്ടു. പഴയ അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവന്നതായി ഒരു തോന്നൽ.

രാധാകൃഷ്ണൻ, സണ്ണി ലൂക്കോസ്, എമ്മാനുവൽ, ലൈലാ ജോസഫ്, ശൈലജ, പ്രഭ........

ഓരോരുത്തരേയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. എല്ലാവർക്കും മാററങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ തനിക്കുമാത്രം....?

പനിനീരിൽ കുഴകി, മഴവില്ലിൽ ഉടച്ച്, നിലാവിൽ പൊതിഞ്ഞ പ്രതീക്ഷകളും, നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ വസന്തത്തിന്റെ ഊഷ്മളമായ അന്തർധാരകളും മാത്രം മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന തനിക്ക് എന്തുമാററം വരുവാനാണ്?

'ഹലോ! കമോൺ പ്രതാപ്'

തോമസ് വിളിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവരും തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചു. നാരായണനും പ്രഭയും മാത്രം അടക്കിച്ചിരിച്ചു.

ഡിന്നർ തുടങ്ങിയിട്ടു കുറച്ചു സമയമായെന്നു തോന്നുന്നു. എല്ലാ പ്ലെയിറ്റുകളും ഒഴിയാറായിരിക്കുന്നു. സപ്ലെയർ പ്രതാപിന്റെ മുമ്പിൽ പ്ലെയിറ്റുകൾ നിരത്തി.

വരാന്തയുടെ അരികിൽ നിൽക്കുന്ന അംബികയെയും ഭർത്താവിനെയും അപ്പോഴും വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കടും ചുവപ്പാർന്ന സാരിയും ഇറുകിയ ബ്ലൗസ്സും ധരിച്ചുനിൽക്കുന്ന അവൾ പൂർവ്വാധികം സുന്ദരിയാണെന്നുതോന്നി. ഹൃദയത്തിന്റെ അന്തർഭാഗങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന കിന്നരകന്യകയെ സ്വപ്നത്തിലെന്നവണ്ണം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കാണാൻ കഴിയുന്നുള്ളു.

അംബികയുമായി അയാൾക്കുള്ള ബന്ധം കോളേജിൽ എല്ലാവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. ഭിത്തികളിലെല്ലാം അതിന്റെ അറിയിപ്പുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അംബിക ഈക്വൽസ് പ്രതാപ്.

'ഇനി ദുഃഖിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല പ്രതാപ്'

തങ്കമണി പറഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അയാളുടെ വിളറിയ ചുണ്ടുകളിലും ദുഃഖത്തിൽ പൊതിഞ്ഞ മന്ദഹാസം പരന്നു.

എല്ലാവരും ഇരിപ്പിടത്തിൽനിന്ന് എണീറ്റു. കൂട്ടുകാരുടെ പിന്നാലെ ഏററവും പിമ്പിലായി അയാളും നടന്നു. അംബികയും ഭർത്താവും അവരെ യാത്രയയക്കുവാൻ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങുമ്പോൾ കദനത്തിന്റെ തിരിപൊലിഞ്ഞ താലവും പതവററിയ പാനപാത്രവുംമാത്രം ജീവിതത്തിൽ അവശേഷിച്ച അയാൾ പറഞ്ഞു.

'വിഷ് യു എ ഹാപ്പി മാര്യേഡ് ലൈഫ്'

കത്തിയെരിയുന്ന ചിന്തകളുടെ തീപ്പന്തം വീണുരുകിയ മനസ്സുമായി അയാൾ ഇറങ്ങി.

അപ്പോഴും അവളുടെ വിളറിയ മുഖം കണ്ടു.

സാമൂഹ്യ സംഘടനകളുടെ ആവശ്യകത

—കെ. ഒ. കര്യൻ
I P. D. C.

മതസംബന്ധമായും സാമൂഹ്യമായുമുള്ള സംഘടനകളുടെ ആവശ്യകതയെപ്പററി ഒരിക്കൽ ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്; 'ലോകം ആസകലം കമ്പികൊണ്ടു യോജിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ സംഘടനകൾ മുഖേന എല്ലാ ജനങ്ങളെയും യോജിപ്പിക്കണം' എന്നാണു്. അടുത്തടുത്തു കമ്പിക്കാലുകൾ നാട്ടുന്നതുപോലെ സാമൂഹ്യമോ മതസംബന്ധമോ ആയ സംഘടനകൾ അടുത്തടുത്തുണ്ടാക്കണം. ഈ കാലുകളെ കമ്പികൊണ്ടു യോജിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഈ സംഘടനകളെ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന വിശേഷബുദ്ധികൊണ്ടു ഘടിപ്പിക്കണം. ഈ സംഘടനകൾകൊണ്ടു് മനുഷ്യരിൽ ഐകമത്യവും തന്മൂലം ലോകാഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുമെന്നായിരുന്നു ആ മഹാന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ ഇതുപോലുള്ള സംഘടനകൾകൊണ്ടു യോജിപ്പല്ല; ഭിന്നിപ്പാണു കാലാനുഗതമായി വളർന്നുകാണുന്നതു്.

സാമൂഹ്യസംഘടനകളും, മതസംഘടനകളും മനുഷ്യപുരോഗതിക്കു സഹായകങ്ങളാവേണ്ടവയാണു്. എന്നാൽ ഇവയിൽ ചില ദോഷവശങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയതുകൊണ്ടു് അവ ജനതയുടെ നന്മക്കു് ഘടകവിരുദ്ധമായാണു് അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഉദ്യോഗങ്ങളെ പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിനും, നിയമസഭകളിലും മററുന്നതസ്ഥാപനങ്ങളിലും പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുന്നതിനുംമററുമാണു് നമ്മുടെ ചുററുപാടുമുള്ള സംഘടനകൾ യത്നിക്കുന്നതു്. അഭൗമമായ ഒരു ശക്തിവിശേഷമാണു് സംഘടനകൾവഴിയായി നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ആ ശക്തിയെ നമ്മൾ ഇങ്ങനെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതു് ഏററവും ആക്ഷേപാർഹമാണു്. ഭാരതീയരായ നമ്മിലെല്ലാം ഐകരൂപ്യമുണ്ടാക്കണമെന്നലക്ഷ്യം മിക്ക സംഘടനക്കുമില്ല എന്നുള്ളതാണു് ഈ ദുഃസ്ഥിതിയുടെ മൂലകാരണം.

അന്യസംഘടനയെ ദുഷിക്കുക എന്നതു് സംഘടനാസേവനമായി ചിലർ കണക്കിലെടുക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരുപക്ഷെ ഈ മനോഭാവത്തോടെയല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്കിൽ തന്നെ, ഒരു നല്ല വിഭാഗം ജനതയുടെ പ്രവർത്തനം കാണുമ്പോൾ ഇതു പറയാതിരിക്കുവാൻ നിവ്വാഹമില്ല.

സാമൂഹ്യസ്നേഹമോ, മതസഹിഷ്ണുതയോ ഇല്ലാതെ വേറൊരുവിഭാഗം സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനു മാത്രമായി സാമൂഹ്യകാര്യ

ങ്ങളിലും മതകാര്യങ്ങളിലും ഏർപ്പെടുന്നു. പരിതഃസ്ഥിതികൾ മാറുമ്പോൾ സമുദായസേവനത്തിലും, മതസേവനത്തിലും കാലാനുഗതമായ മനുഷ്യപുരോഗതിക്കാവശ്യമായ മാററങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേണമെന്ന അടിസ്ഥാനതത്വത്തെ കൂടുതൽപേരും വിസ്മരിച്ചു പോകുകയാണു്. ഇതുകൊണ്ടു് ഈവക സംഘടനകൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെതന്നെ മുമ്പോട്ടുള്ള പുരോഗതിയെ തടയുന്നതേയുള്ളു.

ഒരു കുറച്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുവരെ കേരളത്തിലെ മിക്ക സമുദായങ്ങൾക്കും ഒരു പുരോഗതിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ സമുദായസേവനവും ഇന്നത്തെ സമുദായസേവനവുംതമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു് ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന സമുദായങ്ങളെ ഉണർത്തേണ്ട സ്ഥിതിവിശേഷമായിരുന്നുണ്ടായിരുന്നതു്. ചില പ്രത്യേക ഗുണം കിട്ടുമെന്നുംമററും പറഞ്ഞു് സമുദായ അംഗങ്ങളെ ആകർഷിച്ചു് അവരെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലേയ്ക്കുംമററും കൊണ്ടുവരേണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ പറഞ്ഞു് അതിലേയ്ക്കായി സമൂഹത്തിലെ വ്യക്തികളെ പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം മിക്ക സമുദായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇല്ല. ഹരിജനങ്ങൾ മുതലായ ചില ജനസമൂഹമല്ലാതെ മററു സമുദായങ്ങളെല്ലാംതന്നെ നവീനപരിഷ്കാരത്തിലേയ്ക്കു വന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഭാരതീയരെല്ലാം ഒന്നാണെന്നുള്ള ആ ഉൽകൃഷ്ട ചിന്തയിലേയ്ക്കാണു് എല്ലാ സമുദായങ്ങളെയും കൊണ്ടുവരുവാനുള്ളതു്. എന്നാൽ ഇതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററി ആരെയും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സു് നമ്മുടെ ഐക്യത്തിൽ മാത്രമാണു നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതു് എന്ന പരമാർത്ഥം ഇനിയും അധികം പേരും അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എല്ലാ സംഘടനകളുടെയും മുഖ്യമായ ലക്ഷ്യം ഈ ഐക്യപ്രാപ്തിയായിരിക്കണം. ഈ ഐക്യമനോഭാവം നേടിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്താണു്.?

മററു സമുദായങ്ങൾക്കു് ഉപദ്രവകാരിയായി പ്രവർത്തിക്കുക എന്നതു് ചില സമുദായങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയാണു്. ഇതു് ഇല്ലായ്മ ചെയ്യണം. ഈശ്വരാരാധനയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിഭാഗീയ ചിന്താഗതി മാറണമെങ്കിൽ ജാതിയും ജാതിക്കകത്തു ജാതിയും, എന്നുള്ള മനോഭാവം വിട്ടിട്ടു് നാം ഉറന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു വേണ്ടി ഇനിയും നാം പണിയെടുക്കണം. സർവ്വവ്യാപിയായ ദൈവത്തെ എല്ലാവർക്കും എല്ലായിടത്തും ആരാധിക്കാം എന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടാകണം. ഒരു പഴമൊഴിയുണ്ടു്, 'പാകംചെയ്യുന്നതാരായാലും വേണ്ടില്ല; വൃത്തിയായി പാകംചെയ്തതു് എല്ലാവർക്കും ഭക്ഷിക്കാം.'

ജനനമോ മതപരിവർത്തനമോ ആരുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ഹാനി ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. ഹരിജനങ്ങളെപ്പോലെ താഴ്ന്ന നിലയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഒരു സമൂഹത്തെ നല്ല നിലയിലെത്തിയിട്ടുള്ള മററു സമൂഹങ്ങളോടൊപ്പം ഉയർത്തുവാൻ വേണ്ടി നല്ലനിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പുരോഗമനസംഘടനകൾ രംഗത്തു വരേണ്ടതാണു്.

ഭാരതത്തിൽ നിവസിക്കുന്ന അനേകകോടി ജനസഞ്ചയത്തെ ഭാരതത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ കാംക്ഷിക്കുന്ന ജനതയാക്കി മാററുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയല്ലാത്ത പ്രവർത്തി ഒരന്ധനു് മറെറാരന്ധൻ വഴികാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുപോലിരിക്കും. ഒരു വലിയ തടി ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നും വലിച്ചുകൊണ്ടു പോകണമെന്നിരിക്കട്ടെ. നാലു വ

ശത്തെല്ലാം കയറുകളാൽ വലിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടർ തെക്കോട്ട് വലിക്കുമ്പോൾ മറ്റു ചിലർ വടക്കോട്ടായിരിക്കും വലിക്കുക. ഇതിനിടയിൽ ചിലർ കിഴക്കോട്ട് വലിക്കും, ബാക്കിയുള്ളവർ പടിഞ്ഞാറോട്ട് വലിക്കും. ഇങ്ങിനെ വലിച്ചാൽ എത്രകാലം വലിച്ചാലും തടി എത്തേണ്ടിടത്ത് ഒരിക്കലും എത്തുകയില്ല. ഇതുപോലെയാണ് നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇന്ന ജാതിയുടെ പേരിലും മതത്തിന്റെ പേരിലും ജനങ്ങൾ ശബ്ദകോലാഹലങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച് ഭിന്നിച്ചുനിൽക്കുന്നത്. ഇതിൽ മിക്കവരും ആധുനിക വിദ്യാസമ്പത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയിട്ടുള്ളവരാണ്. നമ്മുടെ സാമൂഹ്യസേവനങ്ങളും മതസേവനങ്ങളും എല്ലാം ഭാവി തലമുറയ്ക്കുപകാരപ്രദമായിത്തീരണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ സങ്കുചിത മനഃസ്ഥിതിയെ ഉപേക്ഷിക്കണം.

ഭാരതീയരായ നമ്മളിൽ ഏകാഭിപ്രായമാണ് ഇന്നുണ്ടാകേണ്ടത്. ഇതിനു വേണ്ടി ഏതു സമുദായക്കാരനും ഏതു ജാതിക്കാരനും എന്തു ത്യാഗം ചെയ്യുന്നതിനും സഹിക്കുന്നതിനും സന്നദ്ധമാകണം. ആർഷഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ ശിഥിലീകരണത്തിനു നിദാനമാകുന്ന ഏതു സാമൂഹ്യസേവനവും, ഏതു മതസേവനവും പരിത്യജിക്കണം. പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പ്രശസ്തിയെ വീണ്ടും ഭാരതത്തിനു കൈവരുത്തണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ മുഖ്യലക്ഷ്യം ഐക്യബോധസമ്പാദനമായിരിക്കണം. സേവന സന്നദ്ധതയും മതസഹിഷ്ണുതയും കൈമുതലുള്ള ഇന്നത്തെ യുവതലമുറകൾ ഇതിനായി അരയും തലയും മുറുക്കി രംഗത്തു വരേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കയാണ്.

നിരർത്ഥകമായ ജാത്യാഭിമാനം പോകട്ടെ! നാം എല്ലാം ഭാരതാംബികയുടെ സന്താനങ്ങളാണെന്നുള്ള ധീരമായ ബോധമുണ്ടാവട്ടെ! ഉൽകൃഷ്ട വിഷയങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾ പാശ്ചാത്യരെ അനുകരിക്കട്ടെ! ഐകമത്യം വിലസട്ടെ! സ്വാർത്ഥത നശിക്കട്ടെ!!

തന്റെ കാര്യം നോക്കുന്നവരല്ല അയൽക്കാരന്റെ താല്പര്യം അവഗണിച്ചു തള്ളുന്നവരാണ് സ്വാർത്ഥമതികൾ.

—വാട്ട്ലി

ഐ. ആർ. എയ്റ്റ്

പൊരിയും വയറിന്റെ കഥയോർത്തുവല്ലാതെ
കരയാതെ, കേരള മങ്കയാളെ!

നിൻ കണ്ണിൽനിന്നുമടർന്ന ചുടുകണ്ണുനീർ
കനിവോടെ പാർത്തല്ലോ വിശ്വനാഥൻ.

കരയിലും പാടത്തും തങ്കത്തിൻനിറമാളും
പരിചിൽ വിരിച്ചല്ലോ 'ഐആറെട്ട്''.

ബ്ലോക്കിന്നുടയോനും ജില്ലാകളക്ടറും
ബാക്കിമേലാളന്മാരെല്ലാവരും

ഐ. ആർ. എയ്റ്റിന്റെ വിളവെടുക്കാനായി
തയ്യാറായ് വന്നെന്നു കേട്ടുവല്ലോ!

ആററിന്നക്കരെ നിന്നുകൊണ്ടമ്മിണി
ആറേഴുകൂട്ടരെ കൈമാടി

'ഐ. ആർ. എട്ടിന്നു കൊയ്ത്താണിക്കരെ
കൊയ്യാൻപോരുന്നോ കൂട്ടുകാരെ''

അത്ഭുതസ്തബ്ധനായ് നിന്നില്ലയെങ്കിലു-
മർക്കനൊടിക്കിടെയെത്തിനോക്കി

അഴകുള്ളകൈയ്കളിലരിവാളെടുത്തപ്പോ-
ളവരുടെ കൈവള വീണമീട്ടി.

ചെവിയിലൊരീരടി മന്ത്രിച്ചുമന്ത്രിച്ചു
പവനനാനെന്മണിക്കമ്മവച്ചു.

അവികലാനന്ദമൊരായിരം വട്ടമാ-
പവിഴക്കതിർക്കുലയേററുപാടി

'പൊരിയും വയറിന്റെ കഥയോർത്തുവല്ലാതെ
കരയാതെ, കേരളമങ്കയാളെ!

ററി. ജെ. തോമസ്

I P. D. C.

വിനോദം

എന്റെ അരങ്ങേററം

—ജോസ് കെ. കമ്പളവേലിൽ
II P. D. C.

'ഗതികെട്ടാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും' എന്നു പണ്ടാരാണ്ടോ പറഞ്ഞതുപോലെയാണ് ഞാൻ ഡ്രമാററിക്ക് ക്ലബ്ബിൽ ചേർന്നതു്. കോളേജിൽ ചേർന്നപ്പോൾതന്നെ കീർത്തി സമ്പാദിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. അതിനു ഞാൻ പല മാർഗ്ഗങ്ങളും പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുകയും ചെയ്തു.

'ഒരു സാഹിത്യക്കടിൽ വ്യവസായം' നടത്തി കീർത്തി നേടാനാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി ശ്രമിച്ചതു്. ഈ കേരളക്കരയിലുള്ള സകല പത്രക്കാർക്കും ഞാൻ കഥകളും ലേഖനങ്ങളും മററും അയച്ചുകൊടുത്തു. പക്ഷെ ഒററ ഒരുത്തൻപോലും അതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചില്ല. അതോടുകൂടി എന്റെ ആ വ്യവസായം 'ലിക്വിഡേഷനിലായി'. എന്നാൽ ഒരു നല്ല സ്പോർട്ട്സ്മേൻ ആയി പേരെടുക്കാം എന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചതാണ്. 'പക്ഷെ ഒരു നീർക്കോലി'യെപ്പോലെ വണ്ണാകറഞ്ഞു ശോഷിച്ച എനിക്ക്, നടക്കുമ്പോൾ ചുഴലിദീനക്കാരനെപ്പോലെ രണ്ടുമൂന്നുതവണയെങ്കിലും വീഴത്തക്ക ആരോഗ്യമാണ് ഈശ്വരൻ നല്കിയിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അതിൽനിന്നും പരാജയം സമ്മതിച്ചു് വിജയകരമായി പിന്മാറി.

പല പേരുകേട്ട ഒഴപ്പന്മാരെപ്പററിയും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു ഒഴപ്പനായി കീർത്തിനേടാമെന്നു് കരുതി ക്ലാസ്സിൽ അൽപ്പമൊന്നു കൂവിനോക്കി. അതുകൊണ്ടു് മൂന്നുനാലാഴ്ച കോളേജിനു പുറത്തുകൂടി നടക്കേണ്ട ഒരു ഗതികേടുണ്ടായി എന്നു മാത്രം.

ഓറററി ക്ലബ്ബ്, മ്യൂസിക്ക് ക്ലബ്ബ്, ഡ്രമാററിക്ക് ക്ലബ്ബ് എന്നിങ്ങനെ പല സ്ഥാപനങ്ങളിൽകൂടി പേരുകേട്ടവരായി തീർന്ന പലരെയും എനിക്കറിയാം. നാലാളെ ഒരുമിച്ചുകണ്ടാൽ തുള്ളൽപ്പനിക്കാരനെപ്പോലെ വിറക്കുന്ന എനിക്ക് ഓറററി ക്ലബ്ബിന്റെ കാര്യമോർത്തപ്പോൾതന്നെ ഉള്ളിലൊരു കിടിലം! പിന്നെ ഒരു നല്ല ഗായകനാണെന്നഭിമാനിക്കുന്നുണ്ട് ഞാനെങ്കിലും മ്യൂസിക് ക്ലബ്ബ് ഭാരവാഹികൾ അരസികരായതുകൊണ്ടു് അവിടെയും നമുക്ക സ്ഥാനമില്ല.

ഡ്രമാററിക് ക്ലബ്ബിന്റെ കാര്യമോർത്തപ്പോഴാണ് എനിക്ക് അൽപ്പമൊരാശ്വാസം തോന്നിയതു്. പക്ഷെ ആ 'കന്നത്തി

ത്' ചേരണമെങ്കിൽ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും അഭിനയിച്ചു കാണിക്കണമത്രേ! ഏതായാലും ഞാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു. 'സ്റ്റേജിൽ കയറുമ്പോഴും സഭാകമ്പമുണ്ടാകുന്ന ഒരു പ്രാസംഗികന്റെ ഭാഗമാണ് ഞാൻ അഭിനയിക്കാൻ പോകുന്നതു്'' എന്നു ആമുഖമായി ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചു. കാററിലാടുന്ന ഒരു ഇലയെപ്പോലെ ഞാൻനിന്നുവിറച്ചുപോയി. മുട്ടുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിയിടിക്കുന്നു.

ഞാൻ പ്രസംഗം തുടങ്ങി.

പ്രി............പ്രി.........യപ്പെട്ടവരെ ഞാ........ൻ രണ്ടുവാക്കു.............സ........ സംസാ....രി........

തീർന്നു. പെട്ടോം തീർന്നിരിക്കുന്നു. ദൈവാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് സദസ്യരുടെ കൂക്കുവിളി മുഴങ്ങിയതിനാൽ എനിക്കു തുടരേണ്ടിവന്നില്ല. അങ്ങനെ വീണതു് വിദ്യയാക്കിയതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഡ്രമാററിക് ക്ലബ്ബിൽ അംഗമായതു്.

ഏതോ ഒരു അസോസിയേഷന്റെ മീററിംഗ് പ്രമാണിച്ച് ഒരു ഏകാങ്കം അവതരിപ്പിക്കാൻ പ്ലാനിട്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നെ വിവരമറിയിച്ചതു് സെക്രട്ടറിയാണ്. നാടകത്തിൽ അഭിനയിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയൊന്നുമല്ല ഞാൻ ക്ലബ്ബിൽ ചേർന്നതു്. ഒടുവിൽ ഫോട്ടോ എടുക്കുമ്പോഴും കയറിനിന്നാൽ പേരു പുറത്താകുമല്ലോ എന്നേ ഞാൻ കരുതിയുള്ളു. പക്ഷെ പണ്ടത്തെ അഭിനയപാടവം കണ്ടിട്ടായിരിക്കണം അഭിനയിക്കണമെന്നു് സെക്രട്ടറി എന്നെ നിർബന്ധിക്കുന്നതു്.

ഏതായാലും മനസ്സില്ലാ മനസ്സോടെ ഞാൻ നാടകത്തിൽ ചേർന്നു. നാടകത്തിനു ഒരു ദിവസംകൂടിയേ ഉള്ളു. റിഹേഴ്സലുകൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴാണ് സെക്രട്ടറി ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞതു്. മേക്കപ്പുകാരന്റെ കാര്യംകൂടി ഞാനന്വേഷിക്കണംപോലും! ഞാൻ അതിനു സമ്മതിച്ചു. ഒരു കാര്യത്തിനിറങ്ങിയാൽ പിന്നെ അതുമിതും നോക്കിയിട്ടു കാര്യമില്ല. 'നനച്ചിറങ്ങിയാൽ കുളിച്ചുകയറുക' എന്നാണല്ലോ പഴമൊഴി.

എന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഏതാണ്ടു് ഒരു നാഴിക അകലെയാണ് മേക്കപ്പുകാരന്റെ താമസം. അയാളെക്കണ്ടു ഞാൻ വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു. അനുവരുന്ന കാര്യം പരുങ്ങലിലാണെന്നാണ് അയാളുടെ നിലപാട്. ഒടുവിൽ അയാൾ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു.

മേക്കപ്പിനു വേണ്ട സാധനങ്ങൾ അയാൾ തന്നയക്കാമെന്നു്. ഞാനയാൾക്കു കൃതജ്ഞത പറഞ്ഞു. സെക്രട്ടറി എന്റെ കയ്യിൽ തന്ന ലിസ്റ്റ് ഞാൻ അയാളെ ഏല്പിച്ചു. ലിസ്റ്റ് അനുസരിച്ചുള്ള സാധനങ്ങൾ അയാൾ എടുത്തുവച്ചു. സ്ത്രീവേഷം ഒന്നു്, സന്യാസിയുടെ വേഷം ഒന്നു്, മററു മൂന്നു വേഷങ്ങൾ ഇതായിരുന്നു ലിസ്റ്റിലെ സാധനങ്ങൾ. സ്ത്രീക്കു വേണ്ട ടോപ്പും സന്യാസിക്കുവേണ്ട താടിമീശയും ഒരു തലയോട്ടും ഒക്കെ എടുത്തു സഞ്ചിയിലാക്കി. ഇതിൽ സന്യാസിയുടെ വേഷമാണ് എനിക്കു തന്നിരിക്കുന്നതു്. തലയോട് ഉപയോഗിച്ച് മന്ത്രവാദം നടത്തുന്ന ഒരു രംഗമുണ്ടു് സന്യാസിക്കു്.

സ്ത്രീപാർട്ടിനുവേണ്ടി ഒരു മാലയും രണ്ടു മൂന്നു മോതിരവും വേണം. മാലയും മോതിരവും വീട്ടിൽ പെട്ടിയിൽ ഇരിപ്പുണ്ടു്. പക്ഷെ അതെടുക്കുന്നതു് വീട്ടിൽ ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽപ്പിന്നെ ഞാനന്നു കോളേജിലേയ്ക്കു പോകണ്ട. വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഞാൻ എസ്. എസ്. എൽ. സി. ക്കു

പൊട്ടിയപ്പോഴും ചേട്ടത്തിയുടെ വാച്ചുമെടുത്തുകൊണ്ടു് വീട്ടിലാരുമറിയാതെ ഒരു സക്കിട്ട പോയതു് ആരും മറന്നുകാണുകയില്ല. അപ്പോഴും മാലയും മററും എടുക്കുന്നതു കണ്ടാൽ വെറുതെ വിടുമോ? 'എന്തുവന്നാലും വന്നോട്ടെ' എന്ന മട്ടിൽ ആരും കാണാതെ പെട്ടി തുറന്നു് ഞാൻ മാലയും മോതിരവും എടുത്തു. അതും സഞ്ചിയിലാക്കി. മണി പത്തായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ വളരെ ധൃതിയിൽതന്നെ കോളേജിലേയ്ക്കു നടന്നു. വീട്ടിൽനിന്നും മൂന്നു മൈലുണ്ടു് കോളേജിലേയ്ക്കു്. കോളേജിലെത്തി സഞ്ചി ഞങ്ങളുടെ കഥാനായകനെ തന്നെ ഏല്പിച്ചു.

അന്നു വൈകിട്ടാണു് മീററിംഗ്. അതിനുശേഷം നാടകവും. മീററിങ്ങിന്റെ സമയത്തു ഞങ്ങളും അണിയറയിൽ മേക്കപ്പു നടത്തുകയാണു്. സ്ത്രീപാർട്ടുകാരൻ ഒന്നരയിഞ്ചു ഘനത്തിൽ മുഖത്തും ദേഹത്തും പൗഡറിടുന്നു. മുഖത്തു മീശ വച്ചു പിടിപ്പിക്കുന്ന ഭയങ്കരമായ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയാണു ഞാൻ.

മീററിങ്ങു കഴിഞ്ഞു. നാടകം തുടങ്ങണമെന്നു് സദസ്യരിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്. 'മാന്യരെ, നാടകം ഉടനെ തുടങ്ങുകയാണു്. ഇനി നാടകം തുടങ്ങുന്നതിനു് വെറും നിമിഷങ്ങളേയുള്ളൂ'. പ്ലാററുഫോമിലേയ്ക്കു കയറി സെക്രട്ടറി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

'കേട്ടില്ല, ഒന്നുടെ പറയണം' ഒരുത്തൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. പക്ഷെ സെക്രട്ടറി ആവർത്തിക്കുവാൻ തയ്യാറായില്ല. 'വിദ്യാർത്ഥി ഐക്യം സിന്ദാബാദ്', 'വിദ്യാർത്ഥി ഐക്യം സിന്ദാബാദ്'.

ആഡിറേറാറിയത്തിന്റെ മുൻഭാഗത്തിരുന്ന കുറെ വിദ്യാർത്ഥികളും എഴുന്നേററുനിന്നു് കയ്യുയർത്തി അത്യുച്ചത്തിൽ വിളിച്ചലറുകയാണു്. അതു മാത്രമല്ല അവരുടെ മുദ്രാവാക്യം. 'സെക്രട്ടറി ഗോബാക്ക്'. ഇടയ്ക്കിടെ ചിലർ അതും വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടു്. ഏതായാലും നാടകം ഉടനെ തുടങ്ങുകയാണെന്നു് സെക്രട്ടറിയെക്കൊണ്ടു പറയിച്ചതിനു ശേഷമേ അവർ അല്പമൊന്നു ശാന്തരായുള്ളു.

മിനിററുകൾക്കു ശേഷം നാടകം ആരംഭിച്ചു. നാടകം തീർന്നു് വീണ്ടും അണിയറയിൽ എത്തിയതിനു ശേഷമാണു് എന്റെ ശ്വാസം ഒന്നു നേരെ പോയതു്. സമയം സന്ധ്യകഴിഞ്ഞു. മിക്കവരും മേക്കപ്പ് എല്ലാം അഴിച്ചു. സാരിയും മാലയും മോതിരവുമെല്ലാം സഞ്ചിക്കുള്ളിലാക്കി. അവസാനം എന്റെ മേക്കപ്പഴിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണു് പിണഞ്ഞ അബദ്ധം മനസ്സിലായതു്. നല്ല വജ്റ പശ വച്ചു് ഒട്ടിച്ച മീശകളൊന്നും പറിഞ്ഞുപോരുന്നില്ല. പറിഞ്ഞു പോരണമെങ്കിൽ വെളിച്ചെണ്ണ വേണം. വെളിച്ചെണ്ണ എന്റെ കൈവശമൊട്ടില്ല താനും. ഹാറും പൂട്ടാൻ പ്യൂൺ ധൃതിയെടുക്കുന്നു.

'താൻ ഇങ്ങനെയങ്ങു പൊയ്ക്കോ. വീട്ടിൽ ചെന്നു് എല്ലാം അഴിക്കാം. പോരാത്തതിനു സന്ധ്യാസമയവുമല്ലേ, ആരറിയാനാ? സെക്രട്ടറിയുടെ ഉപദേശമായിരുന്നു അതു്. വീട്ടിൽ കതകിന്റെ മുകളിൽ ഇരിക്കുന്ന കാശാവിൻ വടിയുടെ കാര്യം ഓർത്തപ്പോഴും അതു് അനുഭവത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ഞാൻ അല്പം മടി കാണിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും മററു നിവ്വാഹമൊന്നുമില്ലാത്തതിനാൽ പരിപാടി നടപ്പിലാക്കുവാൻ തന്നെ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

എന്റെ ഷർട്ടും മുണ്ടുമെല്ലാം സഞ്ചിക്കകത്തു് തള്ളിക്കയററി. അതും തൂക്കിപ്പി

ടിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ നടന്നു. അല്ല, ഓടിയെന്നു പറയുന്നതാണു് അതിലും ശരി.

ഇനി ഒന്നര മൈൽ കൂടി നടക്കണം വീട്ടിലെല്ലു്. നേരം സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴാണു് ഒരു പയ്യൻ എന്റെ തൊട്ടുമുമ്പിലായി കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പോകുന്നതു് എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടതു്. അടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ മനസ്സിലായി അതു് എന്റെ ഒരടുത്ത ബന്ധത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളുടെ മകനാണെന്നു്.

ഏതായാലും കാര്യം തിരക്കിക്കളയാം എന്നു തീരുമാനിച്ചു് ഞാൻ അടുത്തു ചെന്നു. വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി സഹിച്ചാണു് അവനെക്കൊണ്ടു് ഒന്നു മിണ്ടിച്ചതു്. പത്തു പൈസയുടെ മിഠായി ഞാനവനു സമ്മാനിച്ചു. ഒടുവിൽ കരഞ്ഞതിന്റെ കാര്യഗൗരവവും അവനെന്നെ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കി.

അന്നു പള്ളിക്കൂടത്തിൽവച്ചവന്റെ പേന മോഷണംപോയി. വീട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ഇച്ചാച്ചൻ വഴക്കുപറയുമത്രെ. പലതുംപറഞ്ഞു ഞാനവനെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. ഏതായാലും അവനെ അവന്റെ വീട്ടിൽകൊണ്ടുപോയി വിടാമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഒരു മുറുക്കാൻകടയുടെ മുമ്പിലേക്കു് ഞങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചു.

'അയ്യോ! പിള്ളേരെപ്പിടുത്തക്കാരൻ ഒരു കൊച്ചിനെപ്പിടിച്ചോണ്ടുപോണേ! ഓടിവായോ!!!' ഒരു കിഴവൻ ഭൂലോകം മുഴുവൻ ഞെട്ടത്തക്ക ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറയുകയാണു്.

ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അവിടെയെല്ലാം ആളുകളായി.

'അവനെ പിടിച്ചോളോ; വിടരുതു്! പിടിക്കവനെ!' അയാൾ പിന്നെയുംകിടന്നു കൂവുകയാണു്.

'ഞാൻ കോളേജിന്നൊരു നാടകം കഴിഞ്ഞു വരുന്നവഴിയാ, എന്നെ ഉപദ്രവിക്കല്ലേ'! ആ ബഹളത്തിനിടയിൽ ഞാൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. എങ്കിലും അതാരും കേട്ടില്ല. ചിലരുവന്നു് എന്റെ കൃത്രിമമീശ ഓരോന്നായി വലിച്ചുപറിച്ചു.

'അമ്പടാ ഇവൻ പറഞ്ഞ ചരക്കതന്നെ' ഒരുത്തൻ തട്ടിവിട്ടു. ചിലർ എന്റെ തലമുടികളിലും ദേഹത്തും പിടിച്ചു വലിക്കുകയാണു്. അതും കൃത്രിമമാണോ എന്നറിയാൻ.

മററുചിലർ എന്റെ സഞ്ചി പിടിച്ചുപറിച്ചു് പരിശോധനക്കായി കൊണ്ടുപോയി. വേറെന്തൊക്കെയായാലും അതിലിരിക്കുന്ന മാലയും മോതിരവും തിരിച്ചുകിട്ടിയാൽ മതിയായിരുന്നു.

'പോലീസ്! പോലീസ്!'

ആരോ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവിടെക്കൂടിയിരുന്നവർ പകുതി പുറകോട്ടു വലിഞ്ഞു.

ഞാൻ പെട്ടെന്നു് പുറത്തേക്കൊരു ചാട്ടം. 'കള്ളൻ വരുന്നേ' എന്നു വിളിച്ചുപറച്ചിൽ കേൾക്കാം. നല്ല ഇരുട്ടാണെങ്കിലും പരിചയമുള്ള വഴിയായതുകൊണ്ടു് ഞാൻ വേഗം ഓടി. ആരൊക്കെയോ പുറകേ വരുന്നുണ്ടു്. ഒടുവിൽ വീട്ടിൽചെന്നുകയറി. വീട്ടിൽ എല്ലാവരും കിടന്നിരിക്കുന്നു. കുറച്ചു വെളിച്ചെണ്ണയെടുത്തു് ഞാൻ ശേഷിച്ചിരുന്ന മീശയൊക്കെ പറിച്ചുകളഞ്ഞു. പുറത്തുതന്നെ കിടന്നുറങ്ങുകയുംചെയ്തു.

പിറേറദിവസം പത്രക്കാരന്റെ ശബ്ദംകേട്ടുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ ഉണർന്നതു്,

പെട്ടെന്നു പത്രംനിവർത്തിനോക്കി. എന്നെ വിറക്കുവാൻ തുടങ്ങി ഞാനും ആലിലപോലെ. ശരീരം തളരുകയാണു്! പത്രത്തിൽ എൻെറ ഒരു ഫോട്ടോയുണ്ടു്. അതിൻെറ അടിയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

'കാൺമാനില്ല.' എൻെറ മകൻ....നെ...ഇന്നലെമുതൽ കാണാതായിരിക്കുന്നു.' അതിനു കീഴോട്ടുള്ളതു വായിക്കണമെന്നു് എനിക്കു തോന്നിയില്ല. എൻെറ ഒരു വിവരണമാണു് അതിനടിയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. 'കണ്ടുകിട്ടുന്നവർ ദയവായി എന്നെ അറിയിക്കണമെന്നു്' അപേക്ഷിക്കുന്നു. ....എന്നു്....ഒപ്പു്.

ഒടുവിലത്തെ വാചകമാണതു്. ഇതാ ആരുചെയ്ത പണിയാണോ! ഞാൻ പെട്ടിയിൽനിന്നും മാലയും മോതിരവും എടുത്ത വിവരം വീട്ടിൽ ആരെങ്കിലും അറിഞ്ഞുകാണും. രാത്രിയായിട്ടും എന്നെകാണാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കണം പത്രമാഫീസിൽപോയി പരസ്യം കൊടുത്തതു്. പെട്ടെന്നു് ആളിനെ കണ്ടുപിടിക്കാമല്ലോ.!

പത്രം നിവർക്കുമ്പോഴാണു് വേറൊരു വാർത്ത കണ്ടതു്. 'ഇടിവെട്ടിയവനെ പാമ്പുകടിച്ചു' എന്നു കേട്ടിട്ടേയുള്ളു. ഇപ്പോഴിതാ അനുഭവിച്ചറിയുകകൂടി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വെണ്ടക്കാ അക്ഷരത്തിൽ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു.

'പിള്ളേരെ പൊടിയിട്ടു മയക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച സന്യാസി'.

(സ്വ. ലേ.) പുഴിത്താനം, ജന. 15

ഇന്നലെ ഇവിടെവച്ചു് ഒരു കള്ളസന്യാസി ഒരു കുട്ടിയെ പൊടിയിട്ടു മയക്കിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. വഴിയിൽവെച്ചു് ഇയാൾ ഒരു കുട്ടിക്കു് ചില പൂക്കൾ പറിച്ചുകൊടുക്കുകയും രണ്ടുമൂന്നു മിഠായി സമ്മാനിക്കുകയുംചെയ്തു. കുട്ടിയുടെ തലയിൽ ഒരുതരം പൊടി വിതറുകയും ചെയ്തു എന്നു് കുട്ടിപറയുന്നു. ഉടനെ നാട്ടുകാർചേർന്നു് ഇയാളെ പിടികൂടി. അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരുടെ തലയിലും കുറെ പൊടിവിതറി അവരെ ബോധരഹിതരാക്കിയതിനുശേഷം ഇയാൾ ഒടുവിൽ രക്ഷപ്പെട്ടുവത്രെ! ഇയാളുടെ സഞ്ചി നാട്ടുകാർ പിടിച്ചെടുത്തതു പരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതിൽനിന്നു കൃത്രിമത്താടി, കൃത്രിമത്തലമുടി, തലയോടു്, പലതരം പൊടികൾ, വസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയും ചില സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും കണ്ടെടുത്തു. ആകെപ്പാടെ ആളുകൾ ഭയവിഹ്വലരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു.'

ദൈവമെ എന്നെ രക്ഷിക്കണെ! 'ഇനി മേക്കപ്പുകാരനോടെന്തുപറയും.! ഈ നാടകത്തിൽ അഭിനയിക്കുകയേ വേണ്ടായിരുന്നു, ഈ കുന്തത്തിൽ ചേരേണ്ടായിരുന്നു' എന്നെല്ലാം ഞാൻ ചിന്തിച്ചുപോയി. അല്ല; ഇനി മേക്കപ്പുകാരനോടെന്തുപറയും.! രണ്ടുമൂന്നു പവൻ തൂക്കംവരുന്ന മാലയും മോതിരവും എങ്ങിനെയാണു തിരിച്ചുകിട്ടുക! മസ്തിഷ്കം പുകയുന്നുണ്ടു്. ലിവർ കത്തിത്തീരുന്നു. ആകെപ്പാടെ ഹൃദയം മരവിച്ചതുപോലെയായി. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണു് പത്രമാപ്പീസിൽനിന്നും പരസ്യം കൊടുക്കാൻപോയ അപ്പൻ തിരിച്ചുവന്നതു്.

'എടാ നീ ഇന്നലെ എവിടെയായിരുന്നു.? മാലയും മോതിരവും എവിടെയാടാ! ഞാനാ നിന്നോടു ചോദിച്ചതു പറയടാ! '.... ....'

കതകിൻെറ പൊക്കത്തിലിരിക്കുന്ന കാശാവിൻെറ വടി വലിച്ചൂരുന്ന ശബ്ദം. .... ആവൂ .... കണ്ണിൽ ഇരുട്ടു് .... ! !! !!!!

വിദ്യാർത്ഥികളും സാമ്പത്തിക ഭദ്രതയും

കഞ്ചെറിയ കെ. ഇസ്സഡ്.

II P. D. C.

ലോകത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലേക്ക്, ഒന്നെത്തിനോക്കിയാൽ, സാമ്രാജ്യങ്ങൾ പലതും അതിവേഗം ഉദിച്ചുയർന്നതും, ഞൊടിയിടയിൽ നശിച്ചു നാമാവശേഷമായിത്തീർന്നതും നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും. അമാനുഷികപരാക്രമങ്ങൾകൊണ്ട് ലോകത്തെ കിടുകിടാ വിറപ്പിച്ച നെപ്പോളിയൻ ബോണപ്പാർട്ടും, ജർമ്മനിയെ അതിന്റെ അത്യുച്ചാവസ്ഥയിലെത്തിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഹിററ്ലറും, ലോകത്തെമുഴുവൻ പടവെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ ധീരമായി ശ്രമിച്ച അലക്സാണ്ടറും സാമ്രാജ്യങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുവെങ്കിലും, ആ സാമ്രാജ്യങ്ങളോ, സാമ്രാജ്യസ്ഥാപകരോ ശാശ്വതമായി നിലനിന്നില്ല. സാമ്രാജ്യസ്ഥാപകന്മാർ കടന്നുപോയി, സാമ്രാജ്യങ്ങൾ ഛിന്നഭിന്നമായി. അന്നുമുതൽ ഇന്നോളം ലോകത്തിലെ പല രാഷ്ട്രങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ പലതും രക്തരൂക്ഷിതമായ വിപ്ലവത്തിൽക്കൂടിയാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുത്തിട്ടുള്ളത്.

എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യഭാരതത്തിന് ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഭിന്നമായ, പാവനവും, പവിത്രവുമായ ഒരു ചരിത്രമുണ്ട്, ഒരു സംസ്കാരമുണ്ട്. ലോകത്തിലെ പല രാഷ്ട്രങ്ങളും വിപ്ലവവും രക്തച്ചൊരിച്ചിലുംകൊണ്ട് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുത്തപ്പോൾ ഭാരതാംബ ലോകത്തിലെല്ല് ഏററം വലിയ ശക്തിയായിരുന്ന, സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത സാമ്രാജ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രേയ്റ്റ്ബ്രിട്ടനെ ആയുധമില്ലാതെയുള്ള ഒരു യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചു നാം നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുത്തു എന്നതു ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ തങ്കലിപികളിൽ കുറിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു നഗ്നസത്യമാണ്.

ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം നാം ഏതേതു മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രയോഗിക്കണമെന്നും, അ

ളുകൊണ്ട് എന്തു കാര്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കണമെന്നും പരിഷ്കൃതലോകം ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അടിമത്തത്തിൽ ആണ്ടുകിടന്നിരുന്ന നൂററാണ്ടുകളിൽപ്പോലും, കഴിവുററ മഹാന്മാരെ സംഭാവന ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞ ഈ രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നു പലതും ജീവിതത്തിന് പുതിയ മുതൽക്കൂട്ടുകൾ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഏതൊരു രാഷ്ട്രത്തിൻെറയും ഭാവി നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതു് പ്രധാനമായും ആ രാഷ്ട്രത്തിലെ വളരുന്ന തലമുറയാണ്. ഈ രാഷ്ട്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ വളരുന്ന തലമുറയിൽ നല്ലൊരുഭാഗം ഇവിടത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം സ്വന്തമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോടും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളോടും ഏററുമുട്ടുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ചില വീർപ്പുമുട്ടലുകൾ അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. നാം നമ്മുടെ അവകാശത്തോടൊപ്പം ചില കടമകളും ഏറെറടുക്കുകയുണ്ടായി. ആ കടമകൾ നിറവേററുവാനുള്ള ക്ലേശങ്ങൾ അധികമായതോടുകൂടി ജനങ്ങൾ ക്രമേണ അസ്വസ്ഥരായി കാണപ്പെട്ടു.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും ഈ അസ്വസ്ഥത (ശിക്ഷണരാഹിത്യം) കുറേശ്ശെ അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ അതു് അടിക്കടി വർദ്ധിച്ചുവരുകയാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ശിക്ഷണരാഹിത്യം ഈ വിധം നീണ്ടുനിന്നാൽ അതിൻെറ അനന്തരഫലം അരാജകത്വം ആയിരിക്കും. നാം വർഷങ്ങളായി കാത്തുസൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ജനാധിപത്യ ഭരണക്രമത്തിൻെറ നാരായ വേരിനു് കോടാലിവെയ്ക്കലായിരിക്കും അതുകൊണ്ടു് സാധിക്കുക. ഈ ദുസ്ഥിതിക്കുള്ള കാരണങ്ങളും, പരിഹാരങ്ങളും പലരും ആരായാറുണ്ട്. അവരിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം വിദ്യാർത്ഥികളിൽക്കാണുന്ന അച്ചടക്കമില്ലായ്മക്ക് ഉത്തരവാദികൾ രാഷ്ട്രീയക്കാരാണെന്നു വിധിയെഴുതുകയും ചെയ്യും. രാഷ്ട്രീയക്കാരിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നവയല്ല അതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ എന്നു് സുവ്യക്തമാണ്.

വിദ്യാർത്ഥികൾ സമൂഹത്തിലെ ഒരു ഘടകമാണ്. സമൂഹത്തിലുണ്ടാകുന്ന കോളിളക്കങ്ങൾ അവരിലും പ്രതിഫലിക്കുക സാധാരണയാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ പ്രേരണ ചെലുത്തുന്ന ഒരു പ്രധാന ഘടകം സമൂഹമാണ്. സമൂഹത്തിനു് പല തെററായ ധാരണകളും, വീക്ഷണങ്ങളുമുണ്ട്. സമൂഹം ഇന്നു് പല കാര്യങ്ങളും നേടിയെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് സമരങ്ങളിൽക്കൂടിയും, അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങളിൽക്കൂടിയുമാണ്. ഇന്നു സമരങ്ങളുടെ ഒരു ഘോഷയാത്രതന്നെ സമൂഹത്തിൽ കാണാൻ സാധിക്കും. വിദ്യാർത്ഥികളെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നതു്, അവരുടെ വീക്ഷണത്തിനു മിഴിവു നല്കുന്നതു് ഇമ്മാതിരി സമരങ്ങളും നശീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളുമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മുമ്പിലുള്ളതു് അസ്വസ്ഥമായ ഒരു സമൂഹമാണ്. ഈ സമൂഹത്തിലെ അസ്വസ്ഥരായ ജനവിഭാഗങ്ങൾ ഒരു പരിധിവരെ അവരിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്. സമൂഹത്തിൻെറ ക്ലേശങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും തുടച്ചുനീക്കുമ്പോൾ, സമൂഹം സ്വസ്ഥവും സംതൃപ്തവുമാകുമ്പോൾ, സമൂഹത്തോട് അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളും സംതൃപ്തരാകുമെന്നു് നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം. എന്നാൽ ഭാരതത്തെപ്പോലെയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനു് ഇതു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമല്ല.

ഭാരതം ഒരു ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രമാണ്. ഒരു ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രത്തിൻെറ ഭരണക്രമത്തിൽ ആ രാഷ്ട്രത്തിലെ സമൂഹം വ്യക്തമായി ഇടപെടേണ്ടതാണ്. സമൂഹത്തിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകമായിരി

ക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയും രാഷ്ട്രനിർമ്മാണപ്രവർത്തനത്തിൽ ഇടപെടണം. വിദ്യാർത്ഥികളായിരിക്കുന്ന നാമോരോരുത്തരുടേയും പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ കർത്തവ്യം വിദ്യ അഭ്യസിക്കുക എന്നതാണ്. ഇവിടത്തെ മാത്രമല്ല ലോകത്തിലെതന്നെ സ്ഥിതിഗതികൾ സൂക്ഷിച്ചു വീക്ഷിക്കുകയും ശരിയായവിധം പഠിച്ചിരിക്കുകയും വേണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ ഇന്നത്തെ കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ നമുക്ക് സാധിക്കയുള്ളു. എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയക്കാരെ അന്ധമായി അനുകരിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ ചട്ടുകങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കയും, രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടെ പ്രതിരൂപമായി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സംഘടനകൾ രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തെററായ പ്രവണതകളിൽനിന്നും പിന്തിരിയണം. നമ്മുടെ കലാലയവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ കുറെ അറിവു സമ്പാദിക്കുക എന്ന ഏക ലക്ഷ്യം മാത്രമല്ല ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. സങ്കീർണ്ണമായ ഇന്നത്തെ ലോകത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനും, നിരാശയുടെ നീർച്ചുഴിയിൽപ്പെട്ട് നട്ടംതിരിയുന്ന മനുഷ്യരാശിക്ക് ക്രിയാത്മകമായ നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്നതിനും പ്രാപ്തരായ ഒരു തലമുറയെ വാർത്തെടുക്കുകയാണ് നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

ഇന്നും ഇന്ത്യയിൽ സാമ്പത്തികവും, സാമൂഹ്യവുമായ അസമത്വങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥി ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു ഉല്പതിഷ്ണുവാണെങ്കിൽ, സമൂഹം പിന്നിട്ട നൂററാണ്ടിലെ ഒരു യാഥാസ്ഥിതികനാണ്. ഈ അന്തരം ഇല്ലാതായെങ്കിൽ മാത്രമേ ഉല്പതിഷ്ണുവായ വിദ്യാർത്ഥി സംതൃപ്തനാകൂ. 'വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം പരിഷ്കരിക്കുക, പരിഷ്കരിക്കുക' എന്ന മുറവിളി നാളുകളായി ഇന്ത്യയിലങ്ങോളമിങ്ങോളം അലയടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അടിസ്ഥാനപരമായ ചില വ്യതിയാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള മുറവിളിയാണിത്.

ഒരു പ്ലാനില്ലാത്ത, ലക്കും ലഗാനുമില്ലാത്ത, നിയന്ത്രണവും നിശ്ചിത മനോഭാവവുമില്ലാത്ത, ദീർഘലക്ഷ്യവും വീക്ഷണഗതിയുമില്ലാത്ത ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായം പരിവർത്തനവിധേയമായേതീരൂ! ഭാരതത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികളെ മററു വിദേശരാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ നമുക്കുള്ള പാപ്പരത്വം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. സാമ്പത്തികമായി ഇത്രമാത്രം പിന്നോക്കാവസ്ഥയിൽ കഴിയുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ മറെറതെങ്കിലും രാജ്യത്തുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. എന്നിട്ടുകൂടി ഭാരതത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ പങ്കുചേരുവാൻ എന്തൊരു വൈമനസ്യം ഉള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു.

ഭാരതത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒന്നടങ്കം, വിദ്യാർത്ഥിപ്രക്ഷോഭണങ്ങളിലും, നശീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും കാണിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയെ രാഷ്ട്രനിർമ്മാണ പ്രവർത്തനത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിട്ടാൽ ഭാരതത്തിനതൊരനുഗ്രഹമായിരിക്കും. എല്ലാ കോളേജുകളിലും ഏതെങ്കിലും തൊഴിൽവിഭാഗങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഇമ്മാതിരി പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അവ അർഹിക്കുന്ന പ്രോത്സാഹനം നല്കുകയുംവേണം. ഈവിധം ഭാരതത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒന്നടങ്കം അവരുടെ പഠനത്തോടൊപ്പം രാഷ്ട്രനിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽക്കൂടി ശ്രദ്ധിച്ചാൽ, പതറാത്ത ഹൃദ

(ശേഷം 67—ാം പേജിൽ)

ഭാരതാംബിക

എന്തിത്ര ഖേദിക്കുന്നു-
ഭാരതാംബികേ നിന്റെ
മക്കൾതൻ കലാപങ്ങ-
ളിവിടെത്തീരില്ലെന്നോ!
ഭാരതം ധർമ്മത്തിന്റെ
കേദാരമാണെന്നല്ലേ?
മുഴങ്ങി കേൾക്കുന്നതീ
ലോകത്തിലെല്ലാംതന്നെ
അമ്പത്തു നൂററാണ്ടിനു
മപ്പുറം ഹാരപ്പായിൽ
കണ്ടതാം സംസ്കാരത്തി-
ന്നേട്ടുകൾ മറിച്ചീടിൽ
ദേവചിന്തയും വാസ്തു-
ശില്പവും ശാസ്ത്രങ്ങളും
ഉയർന്നു വളർന്നതിൻ
ചിത്രങ്ങൾ തെളിയുന്നു.
അക്ബറുമശോകനും
നിൻരക്ഷാകൃത്യംതീർത്ത
കാലത്തെ സ്വർണ്ണമായ്
ചരിത്രംകുറിക്കുന്നു.
വ്യാസനും വാല്മീകിയും
ഭാസനും ഭവഭൂതി
കാളിദാസന്മാരുംനിൻ
പാദങ്ങൾ പൂജിച്ചല്ലോ!
ഇന്നിതാ വേഷം, ഭാഷ,
ഭക്ഷണം തുടങ്ങിയ
കാര്യങ്ങൾ കലഹത്തിൻ-
ജ്വാലകൾ കൊളുത്തുന്നു.
ചന്ദ്രനിൽ പറന്നെത്താൻ
മനുജൻ മോഹിക്കുമ്പോൾ
ഭാരതാംബികേ, തമ്മിൽ
കലഹം മഹാകഷ്ടം..!

മേരി പി. എം.
II P. D. C.

വിനോദഭാവന

എന്റെ കണി

—വിലാസിനിക്കുട്ടി വി. എം.
I B. Sc.

രാവിലെ ഉണർന്നപ്പോൾ സമയം എട്ടുമണി. തലേദിവസം ഉറക്കമിളച്ചതു കൊണ്ട് ക്ഷീണം നല്ലതുപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്തായാലും ഒൻപതുമണിക്കാണല്ലോ ബസ്സ് വരുന്നത് കുറച്ചുകൂടി കിടക്കാം. വഴക്കുപറഞ്ഞ് ഉണർത്തുവാൻ അച്ഛൻ ഇന്ന് ഇവിടെയില്ല. സമാധാനം. എട്ടരയായപ്പോൾ അമ്മയുടെ ശകാരംകേട്ട് എഴുന്നേററു. കണ്ണുതിരുമ്മി വാതിൽ തുറന്നു. 'എന്താ ഉറക്കമായിരുന്നു ലതേ ഇന്ന് കോളേജിൽ പോകണ്ടേ'? പുറത്തിറങ്ങി ദിനകൃത്യങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ കാപ്പിയുമായി അമ്മ എത്തി. കാപ്പിവാങ്ങിക്കുടിച്ചിട്ട് പുസ്തകം അടുക്കുവാൻ ചെന്നിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് Novel-ന്റെ ഒരു criticism എഴുതാൻ സാർ പറഞ്ഞ കാര്യം ഓർത്തു. ഇന്ന് Last hour cut ചെയ്യാം എന്ന തീരുമാനത്തിൽ ഡ്രസ്സ് മാറുവാൻ പോയി. സമയം ഒൻപതാകാൻ അഞ്ചു മിനിട്ടുകൂടിമാത്രം. അപ്പോഴതാ അച്ഛനും അച്ഛന്റെ മൂത്ത സഹോദരിയും കൂടി വരുന്നു. കാണാതെ പുറകുവശത്തുകൂടി പോയാലോ? സംശയിച്ചുനിന്നു. അപ്പോഴതാ ചിററമ്മ സംസാരിക്കുവാൻ വരുന്നു! ചുരുങ്ങിയവിധത്തിൽ മറുപടിപറഞ്ഞു. ബസ്സിന്റെ ഹോണടിയല്ലേ കേൾക്കുന്നത്? അതെ എന്റെ.... ഗുരുവായൂരപ്പാ.... എന്റെ ഏററുമാനൂരത്തേവരേ........ ബസ്സ് പോകരുതേ.!! പുസ്തകവും മേശയിൽകണ്ട ചോററുപാത്രവുംഎടുത്തുകൊണ്ട് ഓടി. ബസ്സ്റ്റാൻറിലെത്താൻ കഷ്ടിച്ച് അഞ്ചുമിനിട്ടുവേണം.

ഓടി അവിടെ ചെന്നപ്പോഴോ! ബസ്സ് പോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി എന്തുചെയ്യും ദൈവമേ! ദൈവത്തിനെ വിളിച്ചാലും ഒരു ഫലവുമില്ല. മനസ്സിൽപറഞ്ഞു. 'എന്നാലും ദൈവം എന്നെ കൈവെടിയുകയില്ല.' അപ്പോഴാണ് തലമുടി

(65—ാം പേജിൽനിന്നും തുടർച്ച)

മത്തോടും, ഇടറാത്ത പാദങ്ങളോടുംകൂടി മുന്നോട്ടുപോയാൽ, വർഷങ്ങളായി നാം സ്വപ്നംകണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ സമുന്നത ലക്ഷ്യം നമുക്കു കരഗതമാകും. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും, പട്ടിണിയുടെയും ഇരുണ്ടരാത്രിയിൽനിന്നും നമ്മുടെരാഷ്ട്രം സുഭിക്ഷതയുടെ പൊൻപുലരിയിൽ എത്തിച്ചേരട്ടെ.!

ചീകാത്ത കഥ ഓർത്തുവന്നതു്. നോക്കിയപ്പോൾ പേനായില്ല. പകരമോ? ചീപ്പുണ്ടു് കൈയിൽ, സാരമില്ല. ആരോടെങ്കിലും ഒരു പെൻസിൽ കടംവാങ്ങാം. ഇവിടെനിന്നു് തല ഒന്നു ചീകാം. അപ്പോൾ അതാ മററൊരുബസ്സ്. പ്രൈവററ് ബസ്സായിരുന്നതുകൊണ്ടു് നിറയെ ആളാണു്. അതു് കൈകാണിച്ചിട്ടും നിർത്താൻ ഭാവമില്ല. പോകട്ടെ, തലയെങ്കിലും ചീകാമല്ലോ! തലമുടി ഒരുവിധത്തിൽ പിന്നിയിട്ടു. സമയം എന്തായോ? കൈയിലേക്കു നോക്കി. കരുതക്കേടിനു് ചിററ വന്നതുകൊണ്ടു് വാച്ചെടുക്കാൻ മറന്നു. അടുത്ത ബസ്സുവന്നപ്പോൾ നിർത്തി, അതിൽകയറി. ഇരിക്കാൻ സ്ഥലം കിട്ടിയില്ല. ഏതായാലും ചീപ്പ് ആരും കാണാതിരിക്കാൻ പൊതിഞ്ഞു് ബുക്കിൽ വച്ചു. എങ്ങോട്ടാ ടിക്കററ്? കണ്ടക്ടർ സാറിന്റെ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോഴാണു് കോളേജടക്കാറായ വിവരം അറിയുന്നതു്. കോളേജിലേക്ക പോകുവാൻ രണ്ടുമൂന്നു boys മാത്രം ഉണ്ടു്. എങ്ങനെ ക്ലാസ്സിൽ തനിയെ ചെല്ലും. എയ്യ് ‘ഇറങ്ങണം’ എന്നുള്ള ശബ്ദം കേട്ടപ്പോഴാണു് കോളേജ് പടിക്കൽ ബസ്സ് നിർത്തി എന്നറിഞ്ഞതു്. ധൃതിവച്ചിറങ്ങി. അടുത്തുള്ള കടയിലേക്ക നോക്കിയപ്പോൾ സമയം പത്തര. ഈശ്വരാ എങ്ങനെ ക്ലാസ്സിൽചെന്നുകയറും. എല്ലാംകൂടി കൂവും. എന്തുവന്നാലും സഹിക്കുക. ഇന്നുകണ്ടകണി! തിരിച്ചുചെല്ലട്ടെ, ആ ചെറുക്കനോട്ടു് രണ്ടുവർത്തമാനം പറയണം. ക്ലാസ്സിന്റെ വാതുക്കൽ ചെന്നു. ക്ലാസ്സിൽ കയറി. Drama യാണു്. മുൻവശത്തെ ബെഞ്ചിൽ മാത്രമേ സ്ഥലമുള്ളൂ എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ അവിടെ ഇരുന്നു.

അപ്പോഴാണു് ഓർത്തതു് ചോററുപാത്രംകൂടി കൊണ്ടുപോന്ന കഥ. അതു് ആരും അറിയാതെ ഡസ്കിനടിയിൽവച്ചു. പുസ്തകം നോക്കിയപ്പോൾ തലേദിവസത്തെ പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഏതായാലും വെറുതെ ഒരു പുസ്തകം തുറന്നു വച്ചേക്കാം. എന്റെ ഈശ്വരാ സാറു കാണുന്നതേ! സമയം കടന്നുപോയി. ‘Latha stand up there’. അടുത്തിരുന്ന മേരി എന്നെ തോണ്ടി. ഞാൻ എഴുന്നേററുനിന്നു. അപ്പോഴാണു് താൻ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു എന്ന മനസ്സിലായതു്. വീണ്ടും ക്ലാസ്സ് അവിടെത്തന്നെയായിരുന്നതു് ഭാഗ്യം. ‘Are you sleeping’ അടുത്ത ചോദ്യം ‘What is your number’? ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. താൻ പ്രതിമകണക്കെ നിന്നു. ‘You can get out of the class’ ദൈവമേ ഇനി ഈ സാറിന്റെ അടുത്തു് രക്ഷയില്ല. ‘ഏതായാലും Novel ന്റെ criticism എഴുതാത്ത ഞാനാണു് മിടുക്കി’ എന്നു് മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു. വേഗം ചോററുപാത്രവും എടുത്തു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. കൈയിലിരുന്ന ചീപ്പ് താഴെച്ചാടി. വേഗം ചാടി എടുത്തുകൊണ്ടു് ഓടി, അപ്പോൾ ക്ലാസ്സിൽ ഒരു കൂട്ടച്ചിരി പരന്നു. സമയം ഏതായാലും പതിനൊന്നുകഴിഞ്ഞു. ചോറുണ്ണേക്കാം. കൈകഴുകി തിരിച്ചുവന്നു. പാത്രം എടുത്തു. ‘ഓ ഇന്നു് അമ്മ കുറച്ചു ചോറേ ഇട്ടിട്ടുള്ളൂ. നല്ലതുപോലെ വിശക്കുന്നുണ്ടു്’. അടപ്പു തുറന്നു. ഓ! ഇതു ചോറല്ല. വെറും പച്ചവെള്ളം രാത്രിയിൽ ഉറക്കം വരുമ്പോൾ മുഖത്തൊഴിക്കാൻ അനിയത്തി കൊണ്ടുവച്ചിരുന്നതാണു്. ഏതായാലും ഇന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ അവൾക്കിട്ടു് രണ്ടു കൊടുക്കണം’.

സമയം ഇനിയും ഉണ്ടല്ലോ, ഒന്നു മയങ്ങിക്കളയാം. ഉറക്കത്തിൽ തലേദിവസത്തെ ഡാൻസ് ഒന്നുകൂടി കണ്ടു. ഉണർന്നപ്പോൾ സമയം അഞ്ചാകാറായി. നോക്കിയപ്പോൾ ഹേമ മാത്രമുണ്ടു്, എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വേഗം എഴുന്നേററു് പോകാൻ യാത്രയായി. ഇന്നു് വീട്ടിൽ

ചെല്ലുമ്പോൾസമയം ആറാകും. വേഗം വരണം എന്നു പറഞ്ഞതാണ്‌ ചിററമ്മ വിട്ടു്. എന്തായാലും ക്ലാസ്സുണ്ടായിരുന്നു എന്ന്‌ പറയാം. ഉള്ളിൽ സമാധാനിച്ചു. അഞ്ചരയായപ്പോൾ ഒരു ബസ്‌ കിട്ടി. ബസ്സിറങ്ങി നടക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അച്ഛൻ വരുന്നതുകണ്ടു. ചിററമ്മയെ യാത്രയയച്ചിട്ട്‌ വരികയാണെന്ന്‌ അറിഞ്ഞു. ഒന്ന്‌ സംസാരിക്കുവാൻ കൂടി സമയം കിട്ടിയില്ല.

ഉള്ള ദൈവങ്ങളെയെല്ലാം ഉള്ളുരുകി പ്രാർത്ഥിച്ചു. യാതൊരു ഫലവും കിട്ടിയില്ല. നീ എന്താ ഇത്രയും താമസിച്ചതു് ലതേ? താൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നടന്നു. ഉം. വീട്ടിൽ ചെല്ലട്ടെ. പടി കയറുമ്പോൾ കണ്ടു അങ്ങേതിലെ രാജു അവിടെനിന്നും പോകുന്നു. ഇന്ന്‌ ക്ലാസ്സിൽ പോകാതിരുന്നതു് എല്ലാവരും അറിയും. ഉച്ചയ്ക്കു് ഉണ്ണാഞ്ഞിട്ട്‌ വയററിൽ ഇരുന്ന്‌ തൃശ്ശൂർ പൂരത്തിൻെറ ബഹളമാണ്‌. നേരെ അടുക്കളയിലേയ്ക്കു കയറി. 'നീയെന്താ ഇന്ന്‌ ചോറു കൊണ്ടുപോകാതിരുന്നതു്?'. ചോററുപാത്രം മാറിയതുകൊണ്ടാണെന്നു പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. ചോറു വിളമ്പിയതു് ഒരു കയ്യിലും കാപ്പി മററേ കയ്യിലുമെടുത്തു. എല്ലാം അകത്താക്കി. എഴുന്നേററ്‌ കട്ടിലിൽ പോയി കിടന്നു. കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അച്ഛൻെറ വഴക്ക കേട്ടു. മിണ്ടാതെ കിടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആരൊ മുഖത്തു തൊട്ടതായി തോന്നി. ഒന്നും നോക്കിയില്ല. ഒരു മാന്തു കൊടുത്തു. അയ്യോ! ഈ ചേച്ചി.... എന്നും പറഞ്ഞ്‌ അനുജത്തി ഓടി അമ്മയുടെ അടുത്തുചെന്നു. അവളുടെ മുഖത്തു് തൻെറ വിരലിലെ നീട്ടി വളർത്തി, കൂർപ്പിച്ചിട്ട നഖങ്ങൾ നാലും പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. 'നന്നായിപ്പോയി, എന്നെ ഉച്ചക്ക്‌ പട്ടിണിയിരുത്തിയതിൻെറ ഫലമാ, അനുഭവിച്ചോ!' എന്തായാലും ആരും ഇങ്ങോട്ടു വരണ്ട. കതക്‌ കുററിയിട്ട്‌ മൂടിപ്പുതച്ചു കിടന്നുകളയാം. അപ്പോൾ പുറത്തു്‌ അച്ഛൻെറ ശകാരം കേൾക്കാം. ഒന്നും ശ്രദ്ധിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. നാളെ പനിയാണെന്നു പറഞ്ഞ്‌ ഒഴിഞ്ഞുമാറാം. ഞായറാഴ്ചയല്ലേ. എന്തായാലും ദൈവം കരുണയുള്ളവനാ! തലയിൽ തണുപ്പനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ ഞെട്ടിപ്പിടഞ്ഞെണീററു. ഒരു കുടം വെള്ളവുമായി ചേട്ടൻ നിൽക്കുന്നു! ഇനി എന്തു ചെയ്യും ദൈവമേ!!

ഒരു മനുഷ്യന്‌ ലജ്ജ തോന്നുന്ന വസ്തുക്കൾ ഏറിവരുന്തോറും അയാൾ കൂടുതൽ മാന്യനായി ഭവിക്കുന്നു.

—ജോർജ്ജ്‌ ബർണാഡ്‌ഷാ

നമ്മുടെ
വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം

–ഫിലിപ്പ് എൻ. സി.
II P. D. C.

ഇന്നു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പക്ഷെ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മററു രാജ്യങ്ങളിലേതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് നമ്മുടേതിന്റെ ദയനീയത മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതു്. എന്താണിതിനു കാരണം? അവയോരോന്നും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതു് വളരെ ശ്രമാവഹവും അതോടൊപ്പം ഉപകാരപ്രദവുമായിരിക്കും. ഇന്നത്തെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് S. S. L. C. പാസ്സാകണം. അതിനുശേഷം എങ്ങനെയെങ്കിലും കോളേജിൽ പോകണം, അതാണവന്റെ ലക്ഷ്യം. അർഹിക്കുന്നവനും അല്ലാത്തവനും ഇന്നു വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. അതാണു നമുക്കു പററിയ മുഖ്യ തകരാറു്. ഇന്നു ബിരുദധാരികളുടെ എണ്ണം അടിക്കടി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഇതു് ഒന്നു നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് എന്താണു മാർഗ്ഗം? ഈവക കാര്യങ്ങളിലേക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്.

ഇന്നത്തെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് മുപ്പത്തിയഞ്ചു മാർക്കു മാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളൂ. കഷ്ടിച്ചൊന്നു ജയിക്കണം. ഈ നില മാറി 100-ൽ 100-ഉം വാങ്ങിക്കണം എന്ന മനസ്ഥിതി ഉണ്ടായെങ്കിൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം ഉയരുകയുള്ളൂ. കേരളത്തിലെ ശരിപകുതി വിദ്യാർത്ഥികളും സ്കൂൾഫൈനൽ കഴിഞ്ഞു് കോളേജിലേക്കു പോകുന്നവരാണ്. പക്ഷെ അമേരിക്കയിലും അതുപോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലും വളരെ ചുരുക്കം പേർ മാത്രമേ കോളേജിൽ പോകുന്നുള്ളൂ.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പഠിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഇഷ്ടം സമരം നടത്തുന്നതിനാണെന്നു് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സിനെ കേന്ദ്രീകരിക്കുവാൻ അവർക്കു സാധിക്കുന്നില്ല.

ഇന്നു് ഒരാൾ കേരളത്തിലെ എം. എ.-യും പാസ്സായി അമേരിക്കയിലോ ഇംഗ്ലണ്ടിലോ ചെന്നാൽ അവിടത്തെ ബി. എ.-ക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ തലതാഴ്ത്തേണ്ടിവരും. ഇതിന്റെ പ്രധാന കാരണം പരീക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള പഠനമാണ്. നമ്മുടെ സ്കൂളുകളിൽ ററി. ററി. സി. മാത്രം പാസ്സായിട്ടുള്ള അദ്ധ്യാപകരാണധികവും. പക്ഷെ ഈ രീതി മാററി ഒരു ബി. എ. ക്കാരനു് മിഡിൽ സ്കൂളിലും, എം. എ. ക്കാരനു് ഹൈസ്കൂളിലും കൂടുതൽ യോഗ്യതയുള്ളവർക്ക് കോളേ

ളുകളിലും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു നിയമം ഉണ്ടാകുന്നെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചിന്താമണ്ഡലം വികസിക്കും. മേല്പറഞ്ഞ നിയമം ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ ബി. എ. ക്കാരുടേയും, എം. എ. ക്കാരുടെയും തൊഴിലില്ലായ്മ കുറെയൊക്കെ പരിഹരിക്കുവാൻ സാധിക്കും. മാത്രമല്ല, കുട്ടികൾക്ക് അദ്ധ്യാപകരിൽനിന്നും കൂടുതൽ അറിവു ലഭിക്കുന്നതിനും കഴിയും. കോളജുകളിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനം പ്രഥമ പരിശ്രമത്തിൽ 50% മാർക്കെങ്കിലും ഉള്ളവർക്കു മാത്രം നൽകുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ കോളേജുകളിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവാഹത്തെ കുറെയൊക്കെ തടയുവാൻ സാധിക്കും.

സ്കൂൾ ജീവിതത്തിനുശേഷം കുട്ടികൾ അവരുടെ കഴിവിനനുസരണം പല പല സാങ്കേതിക തുറകളിലേയ്ക്കു തിരിയുകയാണെങ്കിൽ അവരവരുടെ കഴിവു പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കും. പക്ഷെ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്ഥിതി എന്താണ്? കൂട്ടിലെ സിംഹത്തെപ്പോലെയാണ്. വീട്ടുകാരുടെ ആഗ്രഹാനുസരണം കോളേജിൽ പോകുന്നു നടക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ പഠനത്തിൽ ജാഗ്രതയില്ല. ഈ സ്ഥിതി മാറി ഉത്തരവാദിത്വവും സഹൃദയത്വവുമുള്ള ഒരു യുവതലമുറയെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണെങ്കിൽ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം കുറെയെങ്കിലും മെച്ചപ്പെടും.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അദ്ധ്യാപകർ ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹമില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും 35% മാർക്ക കിട്ടിയാൽ മതിയല്ലോ എന്നാണു ചിന്താഗതി. പിന്നെ ഹാജരിനു വേണ്ടി മാത്രം ക്ലാസ്സിൽ പോകുന്നുവെന്നുമാത്രം. പരീക്ഷ അടുക്കുമ്പോൾ നോട്ടുകളോ, ഗൈഡുകളോ വായിച്ചു 'പരീക്ഷ' ഒന്നു ജയിക്കണമെന്നല്ലാതെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ രചനയും ആശയങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടണമെന്ന് ആഗ്രഹമില്ല.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒരു ഉപജീവന മാർഗ്ഗമായിട്ടാണ് ജനങ്ങൾ കരുതുന്നതു്. മാതാപിതാക്കൾക്ക് തന്റെ മക്കൾ പഠിച്ചു പരീക്ഷ പാസ്സായി ഒരു ജോലി കിട്ടി കുറച്ചു പൈസയ്ക്കു വഴിയുണ്ടാവണം എന്നുള്ളതാണ് ആഗ്രഹം. ഈ ആഗ്രഹമാണ് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിലും കിടക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും മാതാപിതാക്കൾക്കും പരീക്ഷയ്ക്കു ജയിക്കാൻ മാത്രം മാർക്ക കിട്ടിയാൽ മതിയെന്നാണ് ആഗ്രഹം. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായി കരുതാതെ അതിനെ അതു് അർഹിക്കുന്ന വിധത്തിൽ വീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും പല പല സമർത്ഥബുദ്ധികളും ഈ കൊച്ചുകേരളത്തിലുടലെടുക്കും.

ഇന്നു ബി. എ. യും, എം. എ. യും പാസ്സായി വാതിൽ മുട്ടി നടക്കുന്ന ഒരു ജനസമൂഹം കേരളത്തിൽ ധാരാളം ഉണ്ട്. കേരളത്തിലെ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയെ പലവിധത്തിൽ പരിഹരിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഒന്നാമതായി പരീക്ഷ പാസ്സായി കഴിഞ്ഞാലുടനെ സ്കൂളിലൊ കോളേജിലൊ കയറണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഉപേക്ഷിച്ചു ചെറിയതോ വലിയതോ ആയ തൊഴിലുകളിൽ പ്രവേശിക്കുകയാണെങ്കിൽ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയെ കുറെയൊക്കെ പരിഹരിക്കുവാൻ സാധിക്കും. മേല്പറഞ്ഞ രീതിയിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആസൂത്രണം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ഷേക്സ്പിയറന്മാരെയും, ഹോമറന്മാരെയും നമ്മുടെ കൊച്ചുകേരളത്തിൽ കാണുവാൻ സാധിക്കും. സാമ്പത്തികമായും അല്ലാതെയും കഴിവുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ട കടമ ഗവണ്മെ

ൻറിനുണ്ട്. ഗവണ്മെൻറ് ആ കാര്യം ശരിക്കും നിറവേററുകയാണെങ്കിൽ കേരളീയർക്ക് ഒരു നല്ല ഭാവി നിഷ്പ്രയാസം കൈക്കലാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

പുരാതനത്തിൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന വിദ്യാലയം ഇന്നൊരു വ്യവസായശാലയായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതു പാടെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലേയ്ക്കു മാറിയെങ്കിലേ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം ഉയരുകയുള്ളൂ.

'സമീകരണത്തിനുള്ള ആശയിലും വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയിലേയ്ക്കു നിരന്തരം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വഭാവബോധത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ പ്രവർത്തനരീതിയാണ്'' വിദ്യാഭ്യാസമെന്നുള്ള ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ നിർവ്വചനം സ്മർത്തവ്യമാണ്.

ആത്മാർത്ഥതയും സത്യസന്ധതയുമാണ് എല്ലാ നന്മകളുടേയും അടിസ്ഥാനം.

—കൺഫ്യൂഷ്യസ്

സത്യം സൗന്ദര്യവും, സൗന്ദര്യം സത്യവുമാണ്.

—കീററ്സ്

ക്രമീകൃതമായ മനസ്സിൻെറ വ്യക്തമായ അടയാളമാണ് ക്രമീകൃതമായ സമയനിഷ്ഠ.

—പിററ്മാൻ

അരിശം തമാശയിൽ ആരംഭിക്കുന്നു, ക്ഷമായാചനത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു.

—പൈഥഗോറസ്

ഒരു തെററും ചെയ്യാത്തവർ കാര്യമായി ഒന്നും ചെയ്യുകയുമില്ല.

—പെൽപ്സി

സകല നീചത്വങ്ങളുടെയും സംക്ഷിപ്ത രൂപമാണ് നന്ദികേട്.

—ഫുള്ളർ

ജോൺസൺ ഇലക്ട്രിക് വക്ക്സ്

കറവിലങ്ങാട്

★

ഇലക്ട്രിക് സംബന്ധമായ എല്ലാവിധ ജോലികളും
ഉത്തരവാദിത്വപരമായി ഭംഗിയായി കൃത്യസമയത്ത് ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന
കറവിലങ്ങാട്ടെ മികച്ച സ്ഥാപനം

Prop: പി. ജെ. ജോൺ,
പുന്നത്താനം.

ഹെയ് അതല്ല!

കോളജിന്റെ താഴെ കാണുന്ന ഒരു കൊച്ചു കടയില്ലേ?

അതാ!

അതാണു് മത്തായിച്ചേട്ടന്റെ കട

VISIT!

THE PHOTO PALACE

KURAVILANGAD

ARTISTS & PHOTOGRAPHERS

(Mg. Prop:- Devasia John Olikel)

EXPERTS IN:

Developing,

Printing,

Enlarging,

Colouring etc...

Specialists in:

Out-Door Photos & Baby Photos

വസന്തം

വസന്തകാലം വസന്തകാലം
എവിടെയുമെങ്ങും പൂക്കാലം
കുഞ്ഞിക്കാററിൽ പാട്ടുപാടി
നൃത്തം വയ്പ്പൂ തരുനിരകൾ

കുഞ്ഞിക്കിളികൾ പാടുന്നു
കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചി പാടുന്നു
കാറ്റു കുളിർക്കും മനം മയക്കും
മധുരോദാരകസംഗീതം

പാറിനടപ്പൂ പൂമ്പാററ
പൂമ്പൊടിചൂടും പൂമ്പാററ
തേൻകുടിച്ചു മദിച്ചു നടക്കും
സൂത്രക്കാരൻ പൂമ്പാററ

ചുണ്ടിൽ പൂന്തേൻ പുഞ്ചിരിയോടെ
ഉദിച്ചു പൊങ്ങിയ പൂന്തിങ്കൾ
ചിറേറാളങ്ങൾ നൃത്തം വച്ചു
വീക്ഷിച്ചുയരെയുലാത്തുന്നു.

തൊടികൾതോറും ഓടിനടപ്പൂ
പീപ്പീവിളിക്കും ബാലന്മാർ
ഓണത്തപ്പനു കാഴ്ചയൊരുക്കാൻ
പൂക്കൾതേടും ബാലന്മാർ

ആനന്ദത്തിൻ പൂക്കണിവച്ചും
കാഞ്ചനമഞ്ജുള നെൽപ്പാടം
കാററിൽ മർമ്മര ശബ്ദമുയർത്തി-
ട്ടാററക്കിളിയെ വിളിക്കുന്നു

വസന്തകാലം വസന്തകാലം
സുഖസുന്ദര സൽക്കാലം
സൗഭാഗ്യത്തിൻ ദേവതമടിയിൽ
തളർന്നുറങ്ങും പൂക്കാലം!

കെ. വി. ജോർജ്ജ്
II P. D. C.

മഹാന്മാർ സംസാരിക്കുന്നു

—മാത്യു ജോസഫ് എൻ.
I P. D. C.

വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു പറയുന്നതു് പഠനവും പഠിപ്പിക്കലും മാത്രമല്ല, ലോകവുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടും രമ്യതയിലും പോകാനുള്ള അവസ്ഥയിൽ, ശിശുക്കളെ എത്തിക്കുകയെന്നതാണു്, യഥാർത്ഥ വിദ്യാഭ്യാസം.

—കമലാദേവി

ഒരുവൻെറ അവസരങ്ങൾ വളരെവേഗം കടന്നുപോകുന്നു. അവ പുനരാരംഭിക്കുന്നതാകട്ടെ വളരെ സാവധാനത്തിൽ മാത്രം.

—അലക്സ്

ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ ഉള്ള എൻെറ ആസക്തിക്കു പകരമായി അമേരിക്കയിലെ സമ്പത്തു മുഴുവനും, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ കിരീടങ്ങളെല്ലാം തന്നെ തന്നാലും അവയെ ഞാൻ തിരസ്കരിക്കുകയേയുള്ളു.

—ഫെനലോൺ

മഹത്തായ ഓരോ കൃത്യവും ദൈവത്തിങ്കലേക്കു നയിക്കുന്ന ഓരോ പടിയാണു്.

—ഹോളണ്ട്

വാക്കുകളല്ല പ്രവൃത്തിയാണു് ഒരാളെ അളക്കുവാനുള്ള ശരിയായ മാനദണ്ഡം

—ജോർജ്ജ് വാഷിംഗ്ടൺ

പ്രയോജനകരമല്ലാത്ത ജീവിതം ഒരകാലചരമമാണു്

—ഗൊയ്ഥേ

വളരെക്കാലം ഞാൻ ജീവിച്ചുവെന്നതിനെക്കാൾ അർത്ഥപൂർണ്ണമായതു് മേന്മയുള്ള ഒരു ജീവിതം കഴിച്ചിട്ടു് നേരത്തെ മരിക്കുന്നതാണു്.

—മാർട്ടിൻലൂതർ കിംഗ്

ജീവിതം ചിന്തിക്കുന്നവർക്കു സുഖപര്യവസായിയും അനുഭവിക്കുന്നവർക്കു ദുഃഖപര്യവസായിയും

—ലാബ്രൂയർ

ഒരു മനുഷ്യൻെറ പ്രവൃത്തിയാണു് അവൻ ആരെന്നറിയിക്കുന്നതു്.

—ഹേഗൽ

പ്രശസ്തനായിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു് വിശ്വസ്തനായിരിക്കുകയെന്നതാണു്.

—റൂസ്‌വെൽററ്

SCENES

From “സബർമതി ദൂരെയാണ്”

THE ONE-ACT PLAY THAT WON THE FIRST PRIZE IN THE DRAMA COMPETITION HELD IN THE YEAR 1968—'69.

Miss Annie Uthup as “തേവൻ”
Won the laurels as the best actress

FANCY DRESS — 1st Prize

C. M. George

Better as woman

Cyriac M. J.

as nun

(Second Prize)

A. T. Joseph

Best Actor

* ഞെട്ടററ മലരുകൾ

(എങ്കിലും ചന്ദ്രികേ.... ....എം. മ.)

കന്മലയാം മലർ തോപ്പിലന്ന്
സൗരഭം മുററി രണ്ടോമൽ സൂനം

കവിത പകർന്നുലസിച്ചുനിന്നു
കതിരോനെൻറ കാന്തി ചൊരിഞ്ഞുനിന്നു

കാണികളാത്മമഞ്ഞെത്തിടേണ്ടോ
ഇതളൊന്നു തൊട്ടു തലോടിടേണ്ടോ

കാററിൻെറ തൊട്ടിലിലാട്ടിടേണ്ടോ
കാർവണ്ടിനിണ്ടൽ വളർന്നിടേണ്ടോ

കരിമിഴിമാരവർ കന്യകമാർ
ധരയിൽ പിറന്ന മാലാഖമാരാം

'ബനവഞ്ചർ' 'ലോററവും' ധന്യരാണീ-
ധരയിലവർക്കൊപ്പമാരുമില്ല

ഉള്ളിൻെറ ഉള്ളിലുറഞ്ഞുകൂട്ടം
തേൻതുള്ളിയോരോന്നുമപ്പോൾത്തന്നെ

പുതുമകളുയ്യാതെ ഈശനേകി
പുതുമോടി ചൂടിയണിഞ്ഞുനിന്നു

നാഥൻെറ മൃഷ്ടാന്ന സദ്യതിന്നാൽ
തേനൊലിപ്പാത്രം തുറന്നുപിന്നെ

സേവന വ്യഗ്രരായ് നാടനീളെ
കോരി വിളമ്പി ദിവ്യാമൃതത്തെ

*30—4—'69-ൽ അകാല ചരമമടഞ്ഞ സിസ്റ്റർ ബനവഞ്ചുരാ,
സിസ്റ്റർ ലോററാ എന്നിവരെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയത്.

ദേവന്റെയുള്ളം കുളിർത്തുപോയി
ഇഷ്ടപ്രസാദം വളർന്നുപോയി

വാടാറാ വാത്സല്യ പൂരമോടെ
വാരിപ്പുണർന്നു പുണർന്നു മെല്ലെ

കാളികാവിന്റെയാപ്പുല്ലുമൈതാനത്തിൽ
ശീതള മാരുതനേറ്റു മന്ദം

ആരറിഞ്ഞന്തിമ നിദ്രയെന്ന്"!
നിത്യമാം പത്തനം പൂകിയെന്ന്"!

പൊന്നുഷഃസന്ധ്യയിലാത്തമോദം
വാനിൽപ്പറന്നാത്മനാഥനൊത്ത്"

സ്വന്തമാം തോട്ടത്തിൽ നിന്നുദേവൻ
രണ്ടുമലരങ്ങിറുത്തെടുത്തു

(കമലകാന്തന്റെ............)

കന്യകാമണിയാം ബനവഞ്ചറേ
കഞ്ഞനജത്തി ലോററേറ പോയിതോ!

വേദനയുടെ മാറാപ്പുപേറുവാൻ
ശക്തിയില്ലാതെ ഞങ്ങൾ കുഴയുന്നു

പരമസൗഹൃദം തൂകിപ്പുലർന്നു നാം
പരമശാന്തിനുകർന്നാം കാർമ്മലിൽ

പരിതോഷം കലർന്നെല്ലാം സഹിച്ചുനാം
പരമസ്നേഹത്തെപ്പാടിപ്പുകഴ്ത്തി നാം

പിന്നെയെന്തിനി ചേച്ചിമാരെപ്പിരി-
ഞ്ഞകലെനിങ്ങൾ മറഞ്ഞു? പിണങ്ങിയോ!

ഏപ്രിൽ മുപ്പതിൽ മോദംകലർന്നു നാം
കത്രീനാമ്മസ്സു ബൊക്കെ കൊടുത്തില്ലേ?

വേദബോധനത്തിനുറജീവനായ്"
ജീവനുംകൂടി ഹോമിച്ചുവോ ജവം

ദാവിദേരതം കാണുവാൻ പോകുന്ന-
വേദസാക്ഷികളാകുമിക്കന്യകൾ

മരണമാം മണിനാദം മുഴങ്ങുന്നു
ചീറിവന്നൊരു ടാക്"സിയടുക്കുന്നു

ശാന്തിദായകർ സംപൂജ്യദേവികൾ
ഹന്ത! ഹന്ത! പിടഞ്ഞു മരിക്കുന്നു!

ആശ്രമത്തിനണി വിളക്കായവർ,
സ്കൂളിനേററം ശുഭഗതി ചേർത്തവർ
ശിഷ്യവൃന്ദത്തിനുൽക്കർഷമായവർ
ക്ലാസ്സിനോജസ്സു കോരിപ്പകർന്നവർ

ജീവിത വഴിത്താരയിൽ നിങ്ങളെ-
ത്തട്ടിയിട്ട വിധിയുടെ കൈകളിൽ

സസ്സുഖം നിങ്ങൾ വാഴുകയല്ലയോ?
ഞങ്ങളിങ്ങനെ കേഴുകയല്ലയോ?

ധന്യ കന്യകയാം ബീനവഞ്ചമേ
താവകകീർത്തി പാടാൻ കഴിവില്ല

ജ്ഞാനവിജ്ഞാനമെല്ലാം നിറച്ചനൽ-
ശോഭനമണിച്ചെപ്പായിരുന്ന നീ

നൈർമ്മല്യത്തിൻെറ പര്യായമാണുനീ
ശുദ്ധരിൽ ശുദ്ധയാണു നീ സർവ്വദാ

കൃഷ്ണവർണ്ണയാണെങ്കിലും വിസ്തൃത-
ഫാലമാണുള്ള ശ്രീകരിയും തദാ

ഒൻപതു മുതലഞ്ചുമണിവരെ
ക്ലാസ്സുതോറും നടന്നു സകൗതുകം

പാഠമെല്ലാമെടുത്തു മിടുക്കിയായ്
എസ്. എസ്. എൽ. സി. ക്കു
സെൻറ് പേർസെൻറു നേടി നീ

വത്സലേ! കരുതലോറേറ നിന്നുടെ
കൊഞ്ചലെങ്ങനെ ഞങ്ങൾ മറന്നിടും

വൃദ്ധതാതൻെറ ഓമൽക്കുമാരികേ!
വാത്സല്യത്തിൻെറ വാർമതിയാണു നീ

കാർമ്മലാം ലതയിൽപ്പുതുശോഭയിൽ
പുത്തൻമൊട്ടുപൊടിച്ചവളാണു നീ

ഉണ്മയോടെ വിടർന്നു കണ്ടിട്ടവാ-
നേത്രമാത്രം കൊതിച്ചു കൊതിച്ചിവർ!!

ഓമനേ! നിൻ വിയോഗം നിനക്കുകിൽ
ശോകമൂകമായ്ത്തീർന്നു മാനസം

വേദനിക്കുന്ന വേപഥുവേലുന്ന
ശോകമെങ്ങനെ വാക്കിലൊതുക്കിടും!

കുഞ്ഞുപ്രായത്തിലിത്ര മഹോന്നത
പുണ്യമാർന്നു വളർന്ന കുമാരിയാം

സച്ചരിതം പുകഴട്ടെ പാരിതിൽ
സൽകൃപാമൃതം തൂകണേ ഞങ്ങളിൽ

സ്വർഗ്ഗഗേഹത്തിൽ നീയങ്ങു സുഖിക്കിലും
വിപ്രവാസികൾ ഞങ്ങളെന്നാകിലും

നിഷ്കളസ്നേഹശൃംഖലയാൽ ദൃഢ-
ബദ്ധരാണുനാം പാരിലും ദ്യോവിലും

കണ്ണുനീരിൽ കുളിച്ചു സംശുദ്ധരായ്
നിത്യമംഗളം നേടി കഴിഞ്ഞിടാം

നിർമ്മലമലർ വനമേ! സൗരഭം-
മേൽക്കുമേൽ വീശിവാനിൽ ലസിച്ചിട്ട്.

(Sr. E. V., C. M. C.)

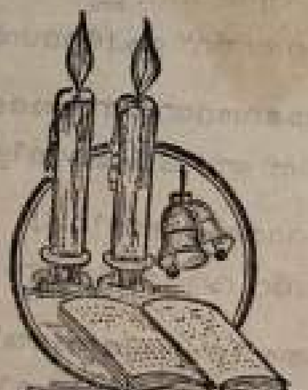

HINDI SECTION

अपनी ओर से

सन् १९६९ का यह वर्ष 'देवमाता कोलेज' के अध्यापकों विद्यार्थियों तथा यहाँ के स्थल-वासियों केलिए विशेष रूप से महत्वपूर्ण है । इस साल 'देवमाता' को एक सीनियर कोलेज के तौर पर प्रतिष्ठापित कर के कुरविलंगाड ने अपनी चिराभिलाषा को सफल बनाया है । यहाँ की जनता के उत्कर्ष की यह पहली सीढ़ी है ।

इस कोलेज को शुरू हुए अब पाँच साल हो गये हैं । प्रथम दल के विद्यार्थियों ने ही कोलेज को अपनी विजय से गौरवान्वित किया । दूसरे दल ने संस्थान में पहली श्रेणी प्राप्त करके हमारी विजय पताका को और भी ऊपर उठाया । गत साल में भी हमारे विद्यार्थियों ने विजय परंपरा का उचित पालन किया । हर साल हमारे विद्यार्थी पढ़ाई, अनुशासन, बाहरी और भीतरी कारवाइयाँ आदि में उत्तरोत्तर आगे बढ़ रहे हैं ।

'देवमाता कोलेज' मागजिन का 'हिन्दी विभाग' पाठकों के सामने प्रस्तुत करते हुए हमें बड़ा हर्ष हो रहा है । हम दावा नहीं करते कि इस के लेख, कविता, कहानी आदि उच्च कोटि के हैं । मगर बिना किसी संकोच के हम कह सकते हैं कि इसकी सामग्री साहित्य रसिकों के लिए तो न सही, साहित्य के विद्यार्थियों केलिए अवश्य काम आयेगी । खेद से कहना पड़ता है कि स्थलाभाव के कारण सब को, जो मिले, इस में प्रकाशित नहीं कर सके ।

हमारे हृदय शुभकामनाओं से भरे हुए हैं । हमारी आशा है कि हिन्दी जिस राष्ट्रीय तथा सांस्कृतिक समन्वय का माध्यम है, उसका सन्देश फैलाना हमारे विद्यार्थी अपना कर्तव्य समझेंगे । हम यह भी आशा करते हैं कि आगामी विश्वविद्यालय की परीक्षा में आगे की पीढ़ी हमारी विजय-परंपरा का पालन ही नहीं करेगी बल्कि उसे और भी उच्च और गौरवान्वित बना देगी । यह हमारी हार्दिक अभिलाषा और प्रार्थना है । ईश्वर इनका भला करें ।

॥ जय हिन्द ॥

सम्पादक
K. R. R. Pillai M. A.

वर्तमान वैज्ञानिक आविष्कारों से हानि-लाभ

ACCAMMA P. K. I D. C.

वर्तमान युग विज्ञान का युग है। वैज्ञानिक उन्नति की बाढ़, जैसी हम आजकल देखते हैं। उसका सूत्रपात उन्नीसवीं शताब्दी के उत्तरार्ध में ही प्रारंभ हुआ है। हमारे जीवन आज विज्ञान के चमत्कारों से अलंकृत है। प्राचीन काल के स्वप्न आज यथार्थ रूप में हमारे सामने हैं। दुर्लभ पदार्थ सुलभ हो गये हैं, असंभव नजर आनेवाली बातें संभव हो गयी हैं। इस प्रकार विज्ञान ने जीवन के प्रत्येक पहलू में एक महत्व-पूर्ण क्रांति उपस्थित कर दी है।

पहले हम विद्युत् शक्ति को ही लें। विद्युत द्वारा हम अपने घरों में प्रकाश प्राप्त करते हैं। भोजन बनाते हैं और मशीनों को चलाते हैं। बिजली के पंखे, हीटर आदि गर्मी और शीत से हमारी रक्षा करते हैं। यह बिजली की ही शक्ति है जो आप की बात को एक क्षण में दूर देश में पहुँचा कर आपको समीपता का अनुभव कराती है। बेतार के तार और वायुयान का आविष्कार प्रायः साथ ही साथ हुआ। हम गगन विहारी होकर भी वायरलस द्वारा भूतल से सबन्ध बनाये रखते हैं। घर के कमरे में बैठकर लन्दन पेरिस के गानों को सुन सकते हैं। अब तो दूरदर्शन द्वारा दूर देशों के शब्द के अतिरिक्त दूरदेशस्त वक्ताओं के चित्र भी साथ ही देख सकते हैं। दूर दर्शन अब स्वप्न की बात नहीं रहा, प्रत्यक्ष हो गया है। इसका काम पाश्चात्य राज्य के विद्यालयों में भी आया है। चलचित्रों ने मनुष्य के आमोद-प्रमोद, मनोरंजन, शिक्षण एवं प्रशिक्षण में बड़ी सहायता पहुँचायी है। जो दृश्य रंग-मंच पर असंभव थे, वे चित्रपट पर सहज हो गये हैं।

वैज्ञानिक आविष्कारों द्वारा केवल मनुष्य के सुख का सम्पादन ही नहीं हुआ है। इन्हों ने मनुष्य जाति के संगठन में भी बहुत कुछ योग दिया है। रेल-जहाज और हवाई जहाज द्वारा देशीय और प्रांतीय सीमायें विलीन हो गया हैं। व्यापार के लिए अनंत सुविधायें उपस्थित हो रही हैं। रेडियों की शक्ति से युद्ध में अनेक आश्चर्यजनक प्रयोग हुआ है। इसके द्वारा आक्रमणकारी शत्रु-वायुयानों का पता लगा लिया जाता है और वे स्वतः संचलित तोपों से उन्हें नष्ट कर दिये जाते हैं।

एक्स-रे और रेडियम के आविष्कार ने चिकित्सा शास्त्र में क्रान्ति ला दी है। शल्य चिकित्सा अब अन्धे की टटोल नहीं रही। शरीर के भीतर का प्रत्येक अंग एवं प्रत्येक अस्थि साफ नजर आ जाती है। सैकड़ों प्रकार की औषधों एवं टीकों के आविष्कार ने मानव

का बड़ा उपकार किया है। वाक्सिनेषन, इनआकुलेशन एवं बी.सी.जी. के टीकों ने चेचक, हैजा, प्लेग, टी.बी. आदि भयंकर बीमारियों से हमारी रक्षा की है।

विज्ञान ने समय और स्थल को जीत लिया है। वर्षों और महीनों का सफर दिनों और घंटों में होने लगा है। मनुष्य ने वायुयान के आविष्कार से प्रकृति पर विजय पा ली है। प्रकृति आज उसकी चेटी है, सेविका है उसके संकेत पर नाचनेवाली नटी है।

भारत कृषि-प्रधान देश है। कृषि की उन्नति के बिना देश की उन्नति नहीं हो सकती। विज्ञान ने कृषि की उन्नति केलिए नलकूप, ट्रैक्टर, वैज्ञानिक खाद आदि ऐसे अनेक वस्तुओं का निर्माण किया है जिनके द्वारा कृषि की उन्नति में बहुत सहायता मिली है। मशीनों की सहायता से मनुष्य अपनी शक्ति से कई गुना अधिक कार्य करने में समर्थ हुआ है। इस प्रकार विज्ञान ने अन्धों को देखने केलिए आँखें, बधिरों को सुनने केलिए कान, मनुष्यों को पक्षियों के समान आकाश में उड़ने की शक्ति, भूखों को भोजन, नग्नों को वस्त्र, दुःखी मनुष्यों को सुख आदि देने केलिए भरसक परिश्रम किया है।

लेकिन जो विज्ञान मनुष्य की सुख-सुविधाओं का आयोजन करता है वही उसकी हत्या का कारण भी बनता है। जहाँ फूल है वहाँ काँटे भी होते हैं। ऐसे वरदान के साथ अभिशाप भी। आज अणु और उद्जन बमों के परीक्षणों को देख कर विज्ञान को वरदान न कह कर अभिशाप ही कहा जा रहा है। इन उद्जन बमों के द्वारा संपूर्ण संसार क्षणभर में नष्ट किया जा सकता है। जापान के 'नागसाकी' इस का शिकार बना और भूतल से लुप्त हो गया।

युद्धकालीन विनाश के अतिरिक्त विज्ञान ने मानव आत्मा का भी हनन किया है। ईश्वर की सत्ता से इनकार कर, विज्ञान हमें नास्तिक बनाता है। मनुष्य आज मशीन बन गया है। उसकी मनुष्यता का कोई मूल्य नहीं। एक मशीन हजारों को बेकार बना देती है। इसलिए तो गांधीजी मशीनों के विरोधी थे।

इसके अतिरिक्त विज्ञान ने मशीनों का निर्माण कर मनुष्यों की कार्यक्षमता को बढ़ा कर बेकारी की समस्या को और भी अधिक जटिल कर दिया है। इसके अलावा मशीनों की उपयोगिता से मनुष्य अनेक आपत्तियाँ भी उपस्थित करते हैं।

इस प्रकार हम देखते हैं कि विज्ञान ने मानव को जहाँ सुख दिया है वहाँ सुख के साधन भी उपलब्ध किये हैं। पूर्णतः मनुष्य के ऊपर निर्भर है कि हम उन साधनों का सदुपयोग ही करें, दुरुपयोग नहीं। विज्ञान का अच्छा-बुरा परिणाम उसके उपयोग पर निर्भर है।

समय आयेगा जब धर्म और विज्ञान में विरोध न रहेगा। विज्ञान के संघर्ष में धर्म अपना अन्धविश्वास छोड़ देगा। कुछ अन्धविश्वास विज्ञान द्वारा सिद्ध भी हो जाएँगे। फल-स्वरूप विज्ञान धर्म का आदर करेगा।

विद्यार्थियों में अनुशासनहीनता

ANNAMMA P. M. I D. C.

आजकल भारत का एक बड़ा प्रश्न बन गया है विद्यार्थियों में अनुशासनहीनता। दिन-ब-दिन वह बढ़ती जा रही है। प्रतिदिन इस की वार्ता हम समाचार पत्रों से सुनते हैं। यदि आज पंजाब यूनिवर्सिटी में है तो कल केरल यूनिवर्सिटी में है। कहीं प्रिनसिपाल को 'घेराव' कर रहे हैं तो कहीं लैन बस को जला कर रहे हैं। कहीं कहीं तो विद्यार्थियों की हिंसात्मक प्रवृत्तियों को रोकने केलिए पुलीस को हस्तक्षेप करना पड़ता है। जो विद्या प्राप्त करने के लिए आये हैं, वे फसादी क्यों बन गये? देश के नेता इस विकट समस्या से पीड़ित हैं।

इस में कोई सन्देह नहीं कि आज हमारे शिक्षा-मंदिरों में वह वातावरण नहीं है जो विद्यार्थी के कायिक और मानसिक उन्नमन के लिए कार्य करते हैं। विद्यार्थियों में ज्ञान की पिपासा नहीं, गुरु-वर्ग के प्रति आदर नहीं। उनमें अपनी संस्था का गर्व नहीं है न अपने देश के प्रति अभिमान। वे तो कारखाने के मजदूरों की तरह केवल अपने मांगों केलिए लड़ने-झगड़ने रहते हैं। उन्हें अपने अधिकारों का ज्ञान है, अपने कर्तव्यों का ध्यान नहीं है। विद्यार्थियों के इस अध: पतन के क्या कारण हैं?

सर्वप्रथम कारण तो यह है कि उनकी अनधिकारचेष्टा। मेरा दृढ़ विश्वास है कि हमारे कालेजों और यूनिवर्सिटियों में पढ़नेवाले विद्यार्थियों की वर्तमान संख्या का ५० प्रतिशत भाग उच्च-शिक्षा के अधिकारी नहीं हैं। एक अच्छा भाग विद्यार्थी ऐसा है जो घर से माता-पिता कालेज में भेजते हैं इसलिए हम आते हैं—यही उनका अभिप्राय है। मेरा मत है कि यूनिवर्सिटी में केवल उन्हीं छात्रों को प्रवेश देना चाहिए जो प्रतिभावान हों, जिन में विद्या सीखने की इच्छा है। इसलिए हमारे शिक्षा-शास्त्रियों को ऐसा करना चाहिए कि वे कालेज प्रवेश पर नियन्त्रण रख कर उन छात्रों केलिए प्रवेशन देना चाहिए जो उस केलिए अर्ह होते हैं। इस से इस समस्या का आधा हल हो जायेगा।

विद्यार्थियों में अनुशासनहीनता का महत्वपूर्ण कारण है कि राजनीतिक पार्टियों का प्रभाव। हमारे राजनीतिज्ञों विद्यार्थियों को अपने पार्टी-प्रोपेगेण्डा (party-propaganda) का साधन बनाये हुए हैं। उनके मोहन वादाओं के जाल में फँस कर विद्यार्थी अपने अमूल्य समय को नष्ट करते हैं। इसका हल करने केलिए एक ही मार्ग है जो विद्यार्थियों को राजनीति से अलग रखना। वे अपनी पढ़ाई समाप्त करने के

शिक्षा का माध्यम

JOSEPH KURUVILLA
II P. D. C.

१९४७ ओगस्त १५ को हमारी जन्मभूमि भारत अपनी गुलामी की जंजीरों को तोड़कर स्वतन्त्र हुआ। लेकिन उस समय भारत की हालत कैसी थी? इतिहास के पन्नों को उलटे तो निसन्देह हम कह सकते हैं कि तब तो भारत सिर्फ समस्याओं का ही देश था। गरीबी बेकारी आदि अपनी चरम सीमा पर पहुँच गयी थी। इस बुरी हालत को दूर करने केलिए हम ने पंचवर्षीय योजनायें बनायीं और उसके जरिये आज भारत की गरीबी बेकारी आदि बहुत कुछ हल हो रही है। यह तो हमारे लिए बड़ी खुशी की बात है।

आज हमारे सामने प्रश्न यही है कि भारत की शिक्षा का माध्यम कौन भाषा होनी चाहिये। एक ओर लोग अंग्रेजी को शिक्षा का माध्यम बनाना चाहते हैं तो दूसरी जगह अपनी अपनी प्रांतीय भाषा को। जो भी हो आज यह एक विवादपूर्ण विषय है। इस विवादपूर्ण उलझन को सुलझाना हर एक भारतवासी का दायित्व है।

पहले तो हमें समझना चाहिये कि हमारी शिक्षा का क्या उद्देश्य है? तथा इन उद्देश्यों की पूर्ति केलिए हमारी शिक्षा-प्रणाली कैसी होनी चाहिये? वास्तविक रूप में शिक्षा वह है जो मनुष्य को अज्ञान से मुक्त करती है, उस अन्धकार से निकाल कर प्रकाश दिखलाती है। जो शिक्षा मनुष्य के मस्तिष्क विकासित नहीं करती है, वह तो वास्तविक शिक्षा नहीं है। शिक्षा का उद्देश्य यही है तो हमें अपने छात्रों को हर एक बात समझनेयोग्य भाषा में सिखाना चाहिये। तब तो हमारे सामने प्रश्न यह उठता

पश्चात् इच्छानुसार राजनीति में भाग ले सकते हैं। लेकिन विद्यार्जन के समय अपने मुख्य कार्य को छोड़ कर राजनीति के पीछे भागना अच्छा नहीं है।

विद्यार्थियों में अनुशासनहीनता का एक अन्य कारण है जीवन में आदर्श का अभाव। उसे पता नहीं कि उसे कहाँ पहुँचना है और जीवन में क्या करना है। युनिवर्सिट्टी से निकलने के बाद नौकरी की तालाश में वह चलता है, निराश, भय; अनिश्चय — ये सभी अनुशासन के घातक हैं। हमारी वर्तमान सामाजिक और आर्थिक स्थिति ऐसी है। लेकिन विद्यार्थी अपनी भुजाओं पर विश्वास करें परिश्रम करने का निश्चय लें, और कठिनाइयों निरन्तर घूझने का व्रत लें। यदि हमारे विद्यार्थी ऐसा करें तो अनुशासन हीनता दिन के तारे के समान उड़ जायेगी।

ANNUAL

SOCIAL

1968-'69

DIFFERENT VIEWS OF THE SOCIAL GATHERING

है कि किस भाषा में पढ़ाने से विद्यार्थी भली-भाँति समझ सकते हैं। इसका उत्तर हम निसन्देह कह सकते हैं। हर एक प्रांत के विद्यार्थी को अपनी अपनी मातृभाषा होती है। हम सब जानते हैं कि एक मनुष्य को अपनी मातृभाषा में जितना अधिकार है उतना शायद ही और किसी में। अपनी माता के दूध के साथ सीखी हुई अपनी मातृभाषा में कहें तो वह सब कुछ समझ सकता है। अनपढ़ लोग भी अपनी मातृभाषा में खूब बोलते हैं। हमें एक बात की ओर जरा ध्यान देना चाहिए। हर साल, एस. एस. एल. सी. परीक्षा के फल निकलते ही अपनी चारों ओर हम क्या देखते हैं? सिर्फ अंग्रेजी में ही अधिकांश छात्र पराजित होते हैं। अनेक छात्र ऐसे भी हैं जो केवल एक या दो ही नहीं, कई बार परीक्षा में बैठते हैं। फिर भी अंग्रेजी में विजय पाने में वे असमर्थ होते हैं। यह क्यों? इसका मतलब क्या है? अंग्रेजी तो एक विदेशीय भाषा है। उस से हम बचपन से परिचित नहीं हैं। क्या इसका कारण यही है न? इस दृष्टि से देखें तो हमें अपनी अपनी प्रांतीय भाषा ही शिक्षा का माध्यम होनी चाहिए।

कुछ लोगों का कहना है कि मातृभाषा में शिक्षा देने से देश की कोई प्रगति नहीं होगी। साथ ही साथ वे कहते हैं कि अंग्रेजी के बिना विज्ञान पढ़ना बड़ी मुश्किल की बात है और प्रांतीय भाषाओं में वैज्ञानिक शब्दावलियों की कमी है। मैं तुम से पूछना चाहता हूँ कि यह अंग्रेजी तुम्हें कहाँ से मिली? यह किसकी भाषा है। क्या यह तुम्हारी परंपरागत संपत्ति है? कभी नहीं। जब अंग्रेज लोग भारत आये — जब हम अंग्रेजों के गुलाम रहे तब तो उन से प्रचारित की गयी एक विदेशीय भाषा है न अंग्रेजी? क्या अब भी हम उनके गुलाम हैं? इस प्रकार हमेशा दूसरों के पीछे चलना क्या हमारे लिये अभिमान की बात है? क्या यही है भारतीय संस्कृति? नहीं नहीं। प्राचीन काल से ही सांस्कृतिक दृष्टि से भारत किसी के पीछे नहीं है।

अब हमें देखना चाहिये कि क्यों हमारी भाषा में वैज्ञानिक शब्दों की कमी पड़ती है। अंग्रेजी में कैसे वैज्ञानिक शब्दों का भरमार हुआ? इसका मूलकारण यही है कि अंग्रेजों में आलसी लोग बहुत कम हैं, जबकि हमारे देश में बहुत अधिक। वे अपने दिमाग से सोचविचार कर नये नये शब्दों का प्रयोग करते हैं और हम लोग उनके पीछे चलते हैं। क्या यह सोचविचार हमारे लिए इतनी मुश्किल की बात है? ईश्वर ने उनके समान ही हमें भी बुद्धि प्रदान की है। इसलिए हमें अपनी अलसता छोड़ कर — दूसरों के पीछे चलने की बुरी आदत छोड़कर जागृत रहना चाहिये तथा अपनी मातृभाषा में नयी नयी शब्दावलियाँ पैदा करनी चाहिए।

अंत में मैं आप से यही कहना चाहता हूँ कि हमें अपनी मातृभाषा में ही अपने छात्रों को शिक्षा प्रदान करनी चाहिये। इस प्रकार हमारे नवयुवकों को देश के उत्थान का माध्यम बना कर उनका उचित प्रयोग कर सकें।

भारत की विदेश नीति

ROSAMMA THOMAS
I D. C.

जब तक भारत पराधीन था तब तक उनकी कोई अंदर राष्ट्रीय राजनीति नहीं थी। तब ब्रिट्टीस सरकार की राजनीति भारत सरकार की थी। इंग्लेन्ड के मत भारत के मत माने गये थे। द्वितीय विश्व युद्ध के प्रारम्भ में भारत ने ब्रिट्टीस के दल में भारती हो कर जर्मनी से युद्ध की घोषण कर दी। भारत सरकार केवल ब्रिट्टन का कठपुतली बनी हुई थी।

सम्राज्य वाद पराधीन और आर्थीक शोषण से परेशान भारत-जनता की शक्ति जागृत हो उठी। पाश्चात्य विद्या और पाश्चात्य ग्रन्थों के पढने से भारतीय लोग उत्तेजित हुए। इस के फलस्वरूप कोणग्रस का उदय हुआ। कोणग्रस के आन्दोलन से भारत का स्वतन्त्रता मिली और भारत की राजनीति हमारे हाथों में आ गयी। अनेक काल ब्रिट्टीश के अधीन में रह कर कष्ट सहने पर भी हम उन को अपना शत्रु नहीं मानते हैं। मित्र मानकर 'कामण वेल्त' का अंग हुआ। चीन ने जापान से युद्ध किया तो भारत की सरकार ने वहाँ अपना 'मेडिकल-मिशन' भेज दिया। अबीसीनिया ने स्वतन्त्रता संग्राम किया तो भारत की सहानुभूति उसके साथ थी। मिस्र ने थोडी बहुत स्वाधीनता प्राप्त की तो भारत ने उस को हर्ष के साथ स्वागत किया।

जब भारत का अधिकार हम को मिला तब उसने अपनी अंदर राष्ट्रीय नीति का निर्माण किया। जब विश्व के राजनैतिक क्षितिज में काले बादल मंडराने लगे तब भारत अपनी जबरदस्त भावनाओं को लेकर उनके बीच एक दीप के समान ज्योति फैलायी।

भारत के अंदर-राष्ट्रीय नीति के मुख्य चार तत्व है:—

(१) युद्ध को निरुत्साहित कर विश्व-शांति की स्थापना के लिए प्रयत्न।

(२) अंदर-राष्ट्रीय नीति के तर्कों से दूर रह कर प्रत्येक प्रश्न पर न्यायान्याय के दृष्टि से विचार।

(३) साम्राज्यवाद का विरोध तथा स्वतन्त्रता संग्राम का समर्थन।

(४) अनिवार्य आवश्यकता आ पडने पर आत्मरक्षा केलिए सैनिक कार्यवाहि।

पंडित नेहरू ने राजनीति में गांधीजी के शिष्य रह चुके थे। रूस और अमेरिका दो विश्वशक्ति है। अमेरिका के मित्र रहने पर भी हम उनके दल में नहीं थे। इसका प्रभाव

काश्मीर प्रश्न में पडा। अमेरिका की सहानुभूति पाकिस्थान पर था, पर रूस का हम पर। जब आफ्रिका में स्वाधीनता का संग्राम हुआ तब भारत ने उचित ही किया था। इसलिए उस की नीति सुदृढ, सुस्पष्ट और निश्चल थी।

यही नीति ने कुछ समय के बाद पंचशील सिद्धांत का निर्माण किया। भारत के प्रधान मंत्रि नेहरू और चीनी प्रधान मंत्रि से मिल-जुल कर विश्वशांति केलिए बनाया हुआ पांच सिद्धांत है 'पंचशील तत्व'।

(१) एक दूसरे की प्रादेशिक अखण्डता का सम्मान करना।

(२) आक्रमण न करना।

(३) एक दूसरे के घरेलू मामलों का हस्ता-क्षेप न करना।

(४) समानता एवं परस्पर लाभ।

(५) शांतिपूर्ण सह अस्तित्व।

अहिंसा और शांति का संदेश भारत ने संसार को दिये थे। यही संदेश इन्हीं तत्वों में भी मौजूद है। इनका प्रचार भारत के पडोसी राज्य में ही नहीं बल्कि संसार के सारे राज्यों में फैलाया। चीनी लोगों के हम पर आक्रमण करके भी हम पंचशील में अटल रहते थे। केवल हमारी रक्षा केलिए ही हम ने प्रतिरोध किया।

चीन के बाद पाकिस्थान ने हम पर आक्रमण किया। तब हमारे प्रधान मंत्रि लालबहादूर शास्त्री ने उनको सच्चा उत्तर दिया। आक्रमण के पश्चात रूस के प्रधान मंत्रि कोसिजिन के नेतृत्व में भारत और पाकिस्थान के बीच में एक अनाक्रमण संधी बनायी गयी।

इस प्रकार भारत का शांति संदेश मौखिक नहीं बल्कि इसका आचरण भी होता है। विश्व शांति के संदेशों को फैलाते हुए भी जब चीन ने भारत पर आक्रमण किया और उसके बाद पाकिस्थान ने भारत पर आक्रमण किया तब भारत को अपने गर्व की रक्षा के लिए प्रतिकार करना पडा।

॥ सिनेमा ॥

THRESIAMMA P. J.
II P. D. C.

यह विज्ञान का या परिवर्तनों का युग है। परिवर्तन और प्रगतिशीलता इस युग की निजी विशेषतायें हैं। इस बीसवीं सदी में हम सब कहीं विज्ञान का प्रताप देख सकते हैं। आज ऐसा कोई भी क्षेत्र नहीं, जहाँ विज्ञान की पहुँच न हुई हो। मनुष्य ने प्रकृति को अपने हाथ का खिलौना बना दिया है। वैज्ञानिक लोग दिन-प्रतिदिन नये नये वस्तुओं का आविष्कार करते रहते हैं। संसार इन सारे वस्तुओं के सहारे उन्नति की ओर तीव्र गति से अग्रसर हो रहा है। विज्ञान के सर्वोत्तम विभूतियों में एक है 'सिनेमा'

सिनेमा का इतिहास कोई पाँच या दस साल का नहीं। इसका आरम्भ हजारों वर्ष पहले हुआ था। इसका आरम्भ सिनेमा के ही रूप से नहीं। सिनेमा के आविष्कार के पहले नाटकों का आविर्भाव हुआ। उस समय मनोरंजन का काम नाटक करते थे। नाटक संसार के सभी देशों में पसंद किये जाते थे। नाटक में रङ्गमंच की असुविधाओं के कारण कई कठिनाइयाँ थी। इस कारण से सिनेमा का आविर्भाव हुआ। सिनेमा के आरम्भ काल में बोलती फिल्म नहीं थी। इसके बाद बोलती फिल्मों का आविष्कार हुआ।

सिनेमा मनोरंजन का सर्वश्रेष्ठ साधन है। मनुष्य अपने जीवन का अधिकांश समय कई प्रकार के कामों और पीड़ाओं में बिताते हैं। इसलिए बीच बीच में मनोरंजन बड़ी जरूरी चीज है। इस केलिए सिनेमा लाभदायक है। कई प्रकार की चिन्ताओं और दुखों में पड़कर मनुष्य का मन थक जाता है। तब मन को खुशी प्रदान करने केलिए और सभी दुखों को भूलने के लिए सिनेमा का इस्तेमाल कर सकता है।

सिनेमा के द्वारा शिक्षा का प्रचार हो जाता है। सिनेमा ज्ञान का स्रोत बन कर हमारी अधिक सेवाएँ कर सकता है। किसी बात को सुन कर जानने से अधिक उसे देखने से हम समझ सकते हैं। जिन बातों को हम स्कूलों और कॉलेजों में पढ़ते हैं उनको देखने से उनके बारे में अधिक ज्ञानकारी प्राप्त कर सकते हैं। उनको देखने से एक यात्रा करने की आवश्यकता नहीं, क्योंकि हम उनको फिल्मों द्वारा देख सकते हैं। इसलिए सिनेमा एक यात्रा का काम करता है। विद्यार्थी केलिए बनाए हुए फिल्म उन के लिए अनुग्रह है। भारत के कई स्कूलों और विश्वविद्यालयों में इस प्रकार की फिल्मों का सचालन करता आ रहा है।

पहले लोग दूसरे देशों में यात्रा करके वहाँ के लोगों का आचार-विचार, रहन-सहन, आबादि, आदि के संबन्ध में ज्ञान प्राप्त करते

FOR LINE HALFTONE. AND TRICOLOUR BLOCKS

Southern Studios

Artists and Blockmakers

MANORAMA JUNCTION, KOTTAYAM. PHONE 3647.

SOUTHERN STUDIO

MANORAMA JUNCTION

KOTTAYAM

എമ്മാനുവൽ സ്റ്റോഴ്സ്

സ്റ്റേഷനറി & അയൺ മർച്ചൻറ്

വടക്കേകവല — കുറവിലങ്ങാട്ട്

എല്ലാവിധ സ്റ്റേഷനറി, ഇരുമ്പ്, അലുമിനിയം, പ്യാരിജാർ,
സ്റ്റീൽ പാത്രങ്ങൾ, പോട്ടറീസ് മുതലായവയും
ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള നല്ലയിനം നോട്ടുബുക്കുകളും മറെറല്ലാ സാധനങ്ങളും
വിൽക്കപ്പെടുന്നു.

N. B. പ്രസന്റേഷൻ സെററുകൾക്കും, ഫോട്ടോ ഫ്രയിമിംഗിനും,
കൂൾഡ്രിങ്ങ്സ്സിനും സമീപിക്കുക!

ഹോമിയോ ക്ലിനിക്ക്

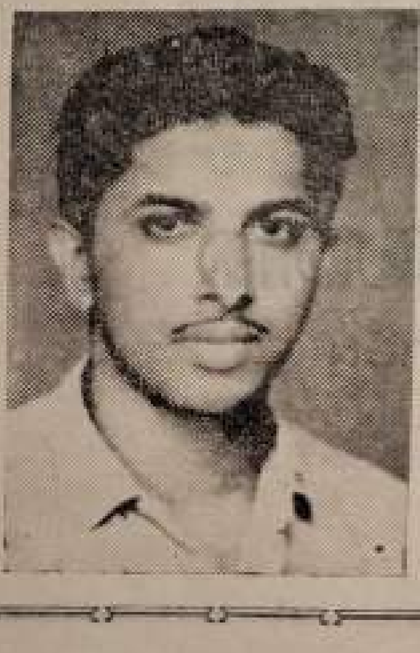

കുറുപ്പന്തറ, മാഞ്ഞൂർ

കേരളാ

നിങ്ങൾ നിരാശപ്പെടേണ്ട!!

എത്ര പഴക്കമേറിയ രോഗങ്ങൾക്കും
ഡോ. പീററെ സമീപിക്കുക!
കൂടാതെ മറെറല്ലാവിധ രോഗങ്ങളും
ഇവിടെ ചികിത്സിക്കുന്നതാണ്.

थे। यह बहुत मुश्किल काम था क्योंकि यात्रा के द्वारा काफी धन और बहुत समय नष्ट होता है। लेकिन आज फिल्मों से हम संसार के सभी प्रदेशों के संबन्ध में ज्ञानकारी प्राप्त कर सकते हैं। इसलिए हमें धन और समय का लाभ है।

सिनेमा में चित्रों को सजीव प्राणियों के समान नाचते, गाते और बातचीत करते देख कर लोग अचम्भे में पड जाते हैं। प्राकृतिक वस्तुओं को उनके स्वाभाविक रूप-रङ्गों में प्रत्यक्ष करके सिनेमा, मनुष्य मनको अपनी ओर खींच लेता है।

आदमी अनुकरण प्रिय होने के कारण अच्छे-अच्छे कथापात्रों के चरित्र को देख कर उनके चरित्र को अनुकरण करने का आग्रह हमारे मन में भी आता है। इस प्रकार विद्यार्थियों के चरित्र का विकास भी सिनेमा के द्वारा संभव हो जाता है।

हम जानते हैं कि सिनेमा के द्वारा हम अधिक गुण प्राप्त करते हैं। लेकिन हमको समझना चाहिए कि इन गुणों के साथ साथ इस के अनेक दोष भी है। आज के अधिकांश फिल्मों की यही विशेषता है कि वे प्रायः कामोत्तेजक हैं। इसके अलावा चलचित्रों में कुछ अलग बुरी बातें भी है। इन चित्रों को देख कर नवयुवक और नवयुवतियाँ इनका शिकार बनते हैं क्यों कि वे अपरिपक्व अवस्था में हैं। बुरे फिल्मों को देखने से नवयुवक और नवयुवतियों में विलासयुक्त जीवन बिताने का बीज बोया जाता है।

मनोरंजन की भी एक सीमा है। ऐसे कुछ लोग हैं जो अपने सभी कर्तव्यों को भूल कर अपना सारा समय और सारा धन मनोरंजन मात्र के लिए छोड देते हैं। इसका फल यह है कि वे अपने जीवन में कभी उन्नति प्राप्त नहीं कर सकते।

इस प्रकार सिनेमा के कई गुण और दोष होने पर भी वह दिनों दिन प्रगति की ओर चला जा रहा है।

गुड़िया

RADHAKRISHNAN NAIR
II P. D. C.

मां, मंगा दो मुझे भी
गुड़िया इक, जैसी रामू की।
हो गयी चिन्तित यह सुन कर,
अबला, बेचारी, बेकार, निराधार ॥

बोली, क्या करूँ बेटा अब !
दूँगी गुड़िया जरूर तुझे।
हो जायेगा मेरा प्यारा एक धनिक,
अब है वह निराश्रय और गरीब ॥

उसके पति थे एक गरीब
जो उसके हैं जीवनाधार।
अब हो गया है बेकार,
है यह भाग्य का अनजान फेर

अब हैं वे नौकरी की तलाश में
अपने छोटे परिवार की चिन्ता में।
कर रही है प्रतिक्षण उनकी,
लाचार दिल से पत्नी उनकी ॥

मां, मंगा दो मुझे भी
गुड़िया इक, जैसी रामू की ॥

॥ विद्यार्थी के कर्तव्य ॥

ANNAMMA V. T. II P. D. C.

वास्तव में 'विद्यार्थी' शब्द का अर्थ बहुत ही व्यापक है। विद्या भविष्य वह नींव है। जिस पर विद्यार्थी का भावि जीवन निर्मित होता है। विद्या वह आँख है जिससे मनुष्य जीविकोपार्जन का रास्ता पहचानता है। विद्या वह शक्ति है जिस से बल पाकर मनुष्य जाति तथा देश की सेवा करने को तैयार हो जाता है। ऐसी विद्या को प्राप्त करने की अभिलाषा रखनेवाला विद्यार्थी है। इस प्रकार यदि विद्या तथा विद्यार्थी की महत्व का वर्णन करते चलेंगे तो पृष्ठ पर पृष्ठ रङ्ग पड जायेगा। हमारे तात्पर्य यही है कि आज की परिस्थिती मे विद्या और विद्यार्थी का न पैसा मान रहता है और न विद्यार्थी ही अपने कर्तव्यों का ज्ञान रखते है। वह स्थिति अवश्य बदलनी चाहिए।

विद्यार्थी को भविष्य में श्रेष्ठ नागरिक बनने केलिये कुछ कर्तव्यों का पालन करना चाहिए। पहले पहल उसे जान लेना चाहिए कि वह विद्या द्वारा ज्ञान प्राप्त करता है और उसके ज्ञान में वृद्धी होती है। कठोर परिश्रम से ही ज्ञान-प्राप्ति संभव है। इसलिये उसे अपनी पढाई में रुचि लेनी चाहिये। विद्या का व्यसनी होकर, जहाँ से भी ज्ञान मिलें, प्राप्त कर लेना चाहिये। पुस्तकालयों की उत्तमोत्तम पुस्तकों मे, व्याख्यानों से वाद-विवाद से अपने ज्ञान भण्डार को बढा लेना चाहिए।

विद्यार्थी का सब से बडा भूष विनय है। यहाँ तक कहाँ गया है कि विनय से विद्या मिलती है। वह कभी भी न भूले की विनय बिना विद्या बेकार है।

विद्यार्थी को आज्ञाकारी होना चाहिए। विद्यार्थी-जीवन में ही आज्ञापालन की शिक्षा वह प्राप्त करें तो अपने भावि-जीवन में वह सुगमता से अपना काम चला सकता है। अध्यापक की आज्ञाओं का पालन करना उतना ही जरूरी है जितना कि माँ-बाप की।

विद्यार्थी में जिज्ञासा का होना भी बहुत ही आवश्यक है। जिज्ञासा का अर्थ है 'जानने की इच्छा'। वह हमेशा नयी नयी बातें जानने की इच्छा रखे। जो बातें समझ में न आयें, उन्हें अध्यापक से सवाल पूछ-पूछ कर जान लेना चाहिए। नयी बातें जानने की इच्छा रखनेवाले विद्यार्थी का ज्ञान-भण्डार निस्संदेह बढता है। उसकी उन्नति जरूर होती है।

विद्यार्थी को मितव्ययी होना चाहिए। कम खर्च में ही अपना निर्वाह कर लेना एक कला है। जीवन में उन्नति का रास्ता यह भी है। किन्तु आजकल के विद्यार्थी फैशन के गुलाम हो कर सरासर फिजूल खर्च करता है। लेकिन विद्यार्थी को ज्ञान लेना चाहिए कि वे माँ बाप के रुपये खर्च करते हैं। जहाँ तक हो सके सिनिमा, नाटक, नाच-गान आदि आधुनिक प्रलोभनों से उसे दूर रहना चाहिए। विद्यार्थी को अंग्रेजी की 'स्वस्थ शरीर में स्वस्थ मन' की कहावत को न भूलना चाहिए। अर्थात् मस्तिष्क के विकास के साथ साथ शरीर के हृष्ट-पुष्ट होने की ओर भी ध्यान देना आवश्यक है। उसे खेल-कूद में भी अधिक उतनी रुचि लेनी चाहिए जितनी की पढाई में। 'दीवार के बिना चित्र कैसे टिकेगा।' शरीर रूपी दीवार को मजबूत बनाये रखने से ही उस की सीखी विद्या से लाभ मिलता है।

अब यह सवाल उठता है कि हमारे देश के विद्यार्थियों में ये गुण पाये जाते हैं। अफ़सोस की बात है कि इस प्रश्न का उत्तर बिलकुल असंतोषजनक है। विद्यार्थियों के जितने कर्तव्यों का वर्णन ऊपर किया गया है उन में से किसी का पालन आज के अधिकांश विद्यार्थी नहीं करते। नियन्त्रण और अनुशासनों का अर्थ भी आज के अधिकांश विद्यार्थी नहीं जानते सिनिमा संबन्धी समाचारों का जितना ज्ञान आज के विद्यार्थी को रहता है उतना पाठ्य पुस्तक के विषय में नहीं रहता। आज के विद्यार्थी विनयी नहीं होते, इसके विपरीत उन में उद्दंडता और नटखटपन अधिक दिखाई देता है। गुरु का आदर करना उन से बनता ही नहीं। जब कि अपने माँ-बाप की बातें भी नहीं मानते। दूजे में एकाग्र का निर्वाह वह नहीं कर पाता। यह स्थिति बिलकुल असंतोष जनक है। ऐसे विद्यार्थी अपने भाविजीवन का कैसे निर्माण कर सकेंगे। देश तथा समाज की क्या सेवा ये कर सकेंगे!

पुराने जमाने में जबकि हमारे भारत ज्ञान-विज्ञान का भण्डार था तब विद्या तथा विद्यार्थी का बड़ा मान था। उन की विद्या से देश तथा समाज का कल्याण होता था। उनका लक्ष्य था:—

'काक चेष्टा बकुल ध्यान ज्ञान
निद्रा तथैव च।
अल्पाहारी गृहत्यागी विद्यार्थी
पंच लक्षणम्'।

अर्थात् विद्यार्थी में कौए के समान परिश्रमशीलता बगुले के समान एकाग्रता कुत्ते के समान निद्रा, आहार का संयम और घर के प्रति निश्चिन्त होनी चाहिए। आज भी जापान के विद्यार्थी नियन्त्रण में रहते हैं। लेकिन अमेरिका के विद्यार्थी अवस्था में ही अपने पैरों पर खड़ा रहने का पाठ पढ़ते हैं। आज के भारतीय विद्यार्थियों को भी हमारे प्राचीनों के समान विद्या-व्यसनी, जापानी विद्यार्थियों के समान आज्ञापालक और अमेरिका के विद्यार्थियों के समान स्वावलम्बी होना चाहिए। देश और समाज की उन्नति विद्यार्थियों पर निर्भर है। क्योंकि आज का विद्यार्थी ही तो कल का नागरिक है। विद्यार्थियों को अपने दायित्व का अच्छा ज्ञान होना चाहिए।

॥ तुलसीदास ॥

PAUL V. M.
II P. D. C.

राम भक्ति शाखा के प्रमुख कवि हैं
गोस्वामी तुलसीदास। आप का जन्म सन्
१५३२ ई० में हुआ। जन्म के विषय में
अनेक मतभेद हैं। आप का वासस्थान
राजपुर में था। तुलसी के पिता का नाम
'आत्माराम' और माता का नाम 'हुलसी' था।
उनके बचपन में ही माता-पिता ने उन्हें छोड
दिया। साधु 'नरहरिदास' ने इन्हें शिक्षा-
दीक्षा दी और बाद में 'शेषसनातन' के
शिष्यत्व में सब प्रकार से योग्य बन गये।
गोस्वामी जी ने साधु-वृत्ति स्वीकार कर लेने के
बाद पर्यटन भी बहुत किया। गोस्वामी जी
काशी में अधिक रहे। आप का जन्म एक
ब्राह्मण कुल में हुआ था। घर से बहिष्कृत
किये जाने के कारण उनका बाल्यकाल बड़ी
कठिनाई में बीता मालूम पडता है। उनकी
शादी दीनबन्धु पाठक की कन्या 'रत्नावली से
हुई। वे अपनी पत्नी में बहुत अनुरक्त थे।
एक बार वह बिना कहे ही उनके अभाव में
अपने भाई के साथ मायके चली गयी। जब
उन्हें ज्ञात हुआ तो ये भी कठिनाइयों का सहन
करते हुये आधी रात के समय पत्नी के घर
पहुँचे। पत्नी बहुत लज्जित हुई और उस ने
कहा—

> 'लाज न आवत आपको दौरे आ
> यहु साथ।
> धिक धिक ऐसे प्रेम को कहा कहुँ हैं। नाथ।
> अस्थि चरममय दो हमम तामें
> ऐसी प्रीति।
> होती जो श्रीराम महँ होती न तो
> भवभीति।'

[इसका सारांश यह है कि इस आधी रात में मेरे पास दौड कर आने को आपको जरा भी लज्जा है न। हे नाथ इस प्रकार के प्रेम का मैं क्या कहूँ! अस्थि और चरम मय मेरे शरीर पर आप को इतना प्रेम करने की कोई आवश्यकता नहीं। ऐसा प्रेम ईश्वर (श्रीराम) में होता तो सांसारिक दुख से मुक्त हो सकते है] यह सुन कर वे तुरन्त लौट पडे और विरक्त हो गये। उन्नीस वर्ष तक देशाटन और तीर्थयात्रा करते थे।

तुलसीदास जी ने अनेक ग्रन्थ लिखे है। वे राम के अनन्य भक्त और भावुक कवि थे। उनकी कुल मिला कर चौदह रचनायें बताई जाती हैं। उन में 'रामचरितमानस' सर्वोत्तम कृति है। वह उनकी भक्ति भावना और

संस्कृति का प्रामाणिक ग्रन्थ भी है। यह ग्रन्थ सब से अधिक प्रसिद्ध है। वे सारे संसार को सितारामम्य (सीता, राममय) देखते थे। तुलसीदास जी ने भक्ति और प्रेम पिपासा में चातक का आदर्श माना है। वे मर्यादा के अनुकूल अन्य देवताओं से प्रार्थना करते थे। उन की भक्ति सेव्य-सेवक भाव की थी। शुद्ध अवधी भाषा में उन्हों ने रामचरितमानस की रचना की है। इस में आदर्शराज, आदर्श भाई, आदर्श पत्नी, सेवक आदि के पूर्ण चित्र मिलते हैं।

वे दास और दैन्य भक्ति के प्रवर्तक है। आप का काव्य काव्य के दिनों ही तत्वों, छन्द अलङ्कार रस और भाव से सुदृढ है। आप की कविता और काव्य लोक कल्याण की भावना से पूर्ण है भावों की मनोरमता और विशदता उन के काव्य में पग-पग पर मिलती है। आप की रचनाओं में ब्रज और अवधी दोनों ही भाषाओं का प्रयोग हुआ है। सुगठित संयमित और व्यवस्थित है।

तुलसी की अन्य रचनाओं में 'विनय-पत्रिका, कवितावली, कृष्णगीतावली, बरवै, रामायण' आदि प्रसिद्ध है।

विनयपत्रिका में राग-रागनियों द्वारा देवी देवताओं के विनय सम्बन्धी पद लिखे है। इसकी रचना बड़ी उत्कृष्ट समझी जाती है।

कवितावली का दूसरा नाम 'कवित्त-रामायण' है। इसका विषय राम चरित है। इसमें कवित्त सवैया घनाक्षरी और षटपदी छन्द है। कवितावली में गोस्वामी जी के अन्तिम काल सम्बन्धी कुछ रचनायें है।

कृष्णगीतावली नामक ग्रन्थ में कृष्ण कथा का वर्णन है। इसे कुल मिल कर ६१ पद है। बरवै रामायण में बरवै छन्द में रामचरित लिखा गया है। सातकाण्ड और ६९ छन्द है।

तुलसी शुक्लजी के मतानुसार हिन्दी साहित्य के गगन में चमकते हुए सूर्य हैं। उन की प्रतिभा हिन्दी साहित्य भण्डार को यथेष्ठ सामग्रियाँ प्रदान करती रही है। उन की रचनायें भाव एवं कला दोनों दृष्टि से उच्चकोटि की हैं। समन्वयवादी तुलसी भावुक एवं विचारक थे। वे उच्चकोटि के कवि, भक्त, पंडित और सुधारक भी थे। लोकनायक तुलसी ने सुन्दर की सृष्टि में अपनी सारी शक्तियाँ लगा दी हैं। लोक कल्याण उनका एक मात्र लक्ष्य था। भाषा और भाव लोक जीवन और शास्त्र ज्ञान गार्हस्थ्य और वैराग्य भक्ति और ज्ञान में उन्हों ने सामंजस्य लाने की कोशिश की। केवल भावना की उठान ही तुलसी नहीं चाहते थे। हिन्दु समाज को आरोग्यपूर्ण दशा देखना वे चाहते थे।

तुलसीदास की कलम ब्रज और अवधी दोनों पर खूब हिलती थी। सामाजिक सभी शैलियों पर तुलसी का अनन्य अधिकार था। तुलसी ने चरित्र चित्रों के द्वारा मानव जीवन के ऊँचे आदर्शों का उद्घाटन किया है। तुलसी की प्रतिभा सर्वतोन्मुखी थी। प्रबन्ध काव्य

कहानी

॥ अपराधी ॥

VALSAMMA P. V.
I P. D. C.

राधा एक समर्थ बालिका है। वह अपना पाठ अच्छी तरह पढती है। एक दिन क्लास में एक लडकी राधा के पिता के संबन्ध में बोली। तब राधा ने कहा, "मेरे पिता अध्यापक हैं। वे आज यहाँ आयेंगे"। तब वह लडकी बोली, तुम्हारे पिता नहीं हैं। वे मर गये। यह सुन कर राधा बहुत दुखी हो गयी और घर में आकर अपनी माता से घबरा कर पूछा– "प्रिय माँ! मेरे पिता कौन हैं और कहाँ हैं!" तब माँ फूट-फूट कर रोने लगी। वह बोली "तुम्हारा पिता.... पिता.... यह वाक्य पूरा न कर सकी। उसके बाद माता ने सब बातें कह सुनायी।

राधा और उसके माता-पिता आनन्द से जीविका चलाते थे। उसके पिता एक अध्यापक थे। उनका नाम प्रभाकर था। वे राधा को बहुत प्यार करते थे। तब राधा दो वर्ष की बच्ची थी। सारा कुडुम्ब आनन्द से भरा रहता था।

इस प्रकार कई महीने बीत गये। एक दिन पाठशाला से कुछ अध्यापक और विद्यार्थी विनोदयात्रा के लिए निकले। जाते समय रास्ते के कई प्रकार के सुन्दर दृश्यों को वे देखते जा रहे थे। वे आनन्द से पुलकित हो गये। इस आनन्द के बीच में एक घटना घटी। उनकी गाडी एक दूसरी गाडी से टकरायी। कुछ लोग एक दम मर गये और कई लोगों पर कई प्रकार की चोट लगी। उन में प्रभाकर की स्थिति अत्यन्त दर्दनाक थी। वे तेजी से डाक्टर के पास पहुँचाये गये।

x x x x x

आज प्रभाकर एक विरूप आदमी है। उनका सुन्दर मुख विरूप हो गया। इसलिए वे अपने देश की ओर न लौटे। वे इस विपत्ति के बीच में अपनी पत्नी और पुत्री को भूल गये।

तुलसी के लिए अत्यन्त प्रिय है। जिसके द्वारा आप मानव-हृदय के नाना पक्षों का जीता-जागता चित्र अंकित कर सकें। उनकी भक्ति दास्य-भाव की थी। उनके रामविष्णु के अवतार, शील, शक्ति और सौंदर्य के विधायक थे। सामाजिक मर्यादा आप निर्दिष्ट करते हैं। आप मानव के सुख-दुखों में भागी थे।

तुलसी ने अपने समय की प्रचलित सभी काव्य-भाषाओं एवं काव्य-शैलियों में काव्य रचना करके अपनी बहुमुखी प्रतिभा का परिचय दिया है। वे हिन्दी काव्य-क्षेत्र के अनश्वर ज्योति हैं। उन पर हिन्दी-भाषी जनता अभिमान कर सकती है।

–0–

वे फिर पाठशाला में नियुक्त किये गये। वे तिरुत्तनी नामक सुन्दर गाँव में जीवन बिता रहे थे।

राधा और माता अपना घर बेच कर तिरुत्तनी में गयीं। वहाँ एक सुन्दर मकान उन्हों ने खरीद लिया। तिरुत्तनी पाठशाला के नजदीक में वे रहते थे। आज राधा आठ वर्ष की बालिका है। वह चौथे दर्जे में पढती है।

पाठशाला इनस्पेक्टर की जाँच केलिए कई प्रकार से सजायी गयी। इनस्पेक्टर आ गये। वे पहले राधा के क्लास में घुसे। तब सब विद्यार्थी उठ खडे हुए। इनस्पेक्टर ने हर एक विद्यार्थी से पूछा 'तुम्हारा नाम क्या है !' तब सब विद्यार्थी अपना अपना नाम बताने लगे। उसके बाद उन्हों ने एक प्रश्न किया 'हमारा प्रधानमंत्री कौन है। सब विद्यार्थी चुप खडे रहे। वे कुछ भी न बोले। लेकिन उस क्लास में एक समर्थ विद्यार्थिनी है, वह है राधा। वह बोली 'हमारा प्रधानमंत्री श्रीमति इन्दिरागांधी है।'

तब इनस्पेक्टर ने खुश हो कर उसकी तारिफ की। इनस्पेक्टर के साथ आये हुए प्रभाकर इस चतुर बालिका को देख कर अतीव संतुष्ट हो गये। इनस्पेक्टर ने उससे फिर पूछा 'तुम्हारा पिता कौन है !'

यह सुन कर राधा का आनन्द से भरा हुआ मुख म्लान हो गया। वह फूट-फूट कर रोने लगी। इनस्पेक्टर ने कहा, तुम मत रोवो सब बातें मुझसे बताओ। राधा ने कहा, माता मुझसे कहती है कि मेरा पिता एक अध्यापक था। उसका नाम प्रभाकर था। मेरी माता का नाम सरस्वती है। मेरे पिता एक विनोदयात्रा केलिए गये थे। जाते समय गाडी की दुर्घटना से वे मर गये।

यह सुनकर प्रभाकर की आँखों में अंधेरा छा गया उनका सिर घुमने लगा। वे जमीन पर धडके से गिर पडे। इसके बीच में वे कहने लगे 'मेरी प्रियपुत्री राधा.........राधा.... सरस्वती....! तुम्हारे पति ने एक अपराध किया मैं एक अपराधी हूँ। राधा.........! मैं ही हूँ तुम्हारा पिता, प्रभाकर। वह दुष्ट आदमी मैं ही हूँ।

तब राधा ने 'पिता' कह कर उनके शरीर से लिपट गयी। तुरन्त वह घर की ओर दौड पडी। उसके पीछे प्रभाकर भी दौड पडे। राधा ने जाते समय पुकारा "माता....मेरा पिता आये हैं। मैं ने उनको देखा"

यह सुन कर माता आश्चर्य-चकित हो गयी। वह बोली "ये प्राण प्रिय....आप कहाँ थे। हम ने आप को कहाँ कहाँ ढूँढा। यह ईश्वर की लीला नहीं तो क्या कि आज हम आप को पा सकें।"

प्रभाकर ने पुत्री और पत्नी को बार बार आलिंगन किया। मित्र पुत्री का पितृवात्सल चूमने लगे। उन्हों ने कहा "मैं ने एक बडा अपराध किया। मैं अपनी पुत्री और पत्नी को भूल गया। मैं एक अपराधी हुँ। तुम इस अपराधी को माफ दो।"

इसके बाद उन्हों ने सब बातें कह सुनायी।

आओ जरा हँस लो

BABU VIJAYANATH II P. D. C.

बैबिल में :—

माँ:- "तुम अपने अध्यापक को प्यार करो, विरोध नहीं। अरी बेटी बैबिल में हम सीखते हैं कि सभी को प्यार करना चाहिए"।

बेटी:- "फिर, बैबिल लिखते समय वह अध्यापक नहीं था। उस समय वह होता तो बैबिल इस प्रकार लिख नहीं सकता"।

x x x x x x x

आँखों में पडते तो :—

अरे दोस्त! तुम यहाँ क्यों घूमते फिरते हो!

'क्या कहना, मेरी पत्नी की आँखों में एक किरकिरी पड गयी, इसकी इलाज़ के पैसा केलिए मैं इधर उधर दौडता फिरता हुँ। मेरे पास पैसा नहीं'।

"तुम भाग्यवान हो"

'कैसे'!

'तुम्हारी पत्नी की आँखों में एक किरकिरी ही पड गयी, पर मेरी पत्नी की आँखों में एक साडी पड गयी। इसे खरीदने का पैसा मेरे पास नहीं। इसके पैसा केलिए मैं भी यहाँ घूमता फिरता हुँ'।

x x x x x x x

अच्छी बात :—

पत्नी:- 'तुम्हारी जैसे बुरे और शराबी आदमी के साथ रहना मेरेलिये मुश्किल की बात है। मैं ने निश्चय किया कि अपना विवाह सूत्र तोड कर आपको दे दूँ'।

पती:- 'तुम अच्छी पत्नी है, क्योंकि तुम मुझे प्यार करती है। विवाह के समय ही मैं ने यह समझा था। अब पीने केलिए कोई पैसा मेरे पास नहीं।

यह समझ कर तुम अपना मंगल सूत्र देने केलिए तैयार हो। तुम और ईश्वर को मेरी हार्दिक बधाइयाँ' !

x x x x x x x

लक्ष्य :—

कामुकी:- मेरा पास धन होता नहीं, क्या इससे तुम मुझे विवाह न करेंगे !

कामुक:- हाँ !

कामुकी:- तो सुनो ! 'लाखों रुपये की एक मामी मेरे है जो विवाहित नहीं कोई हकदार भी नहीं। मैं ही हुँ उस धन की अधिकारी'।

कामुक:- क्या यह सच हो !

कामुकी:- हाँ, सच ही है।

कामुक:- अरे!, उस से मिलने का अवसर मुझे दो। तुम उसका परिचय करा दो।

कामुकी:- क्यों !

कामुक:- उस से विवाह करने केलिए।

x x x x x x x

वैरुध्य :—

अविवाहित:- मैं ने एक सुन्दर लडकी को प्यार किया। लेकिन उससे विवाह करने का अवसर न मिला।

विवाहित:- मैं ने एक लडकी को विवाह कर लिया। लेकिन उसको प्यार करने का अवसर नहीं मिला, मुश्किल की बात।

श- श- श: ही- ही- ही:

REGISTRATION OF NEWSPAPERS (GENERAL)

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE ANNUAL

FORM IV

(See Rule 8)

1.	Place of Publication	Deva Matha College, Kuravilangad
2.	Periodicity of its Publication	Annual
3.	Publisher's Name	Rev. Fr. Joseph T. Thannipara
	Nationality	Indian
	Address	Principal, Deva Matha College, Kuravilangad
4.	Printer's Name	M. M. John
	Nationality	Indian
	Address	Manager, Janatha Press, Kuravilangad
5.	Editor's Name	Rev. Fr. Joseph T. Thannipara, Principal
	Nationality	Indian
	Address	Deva Matha College, Kuravilangad
6.	Names & address of individuals who own the Newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	Owned by the Deva Matha College, Kuravilangad. No partners or shareholders

I, Rev. Fr. Joseph T. Thannipara hereby declare that the Particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-
Rev. Fr. Joseph T. Thannipara,
Publisher.

1st July, 1969.